

6

40-b

Ex Bibliotheca
majori Coll. Rom.
Societ. Jesu

24-9-15

~~14-c-15~~

1/2

40: b. 47

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ARISTAENETI
EPISTOLÆ
GRAECAE.

Cum Latina interpretatione & Notis.

Tertia editio emendatioꝝ & auctioꝝ.

celebrato

M. Cecchini

PARISIIS,

Apud MARCVM ORRY, via Iacobæa,
sub insigni Leonis salientis.

M. DC. X.

Cum privilegio Regis.

IACOBO BONGARSIO

AMICISS. S.

RISTÆNETVM mit-
to ad te tandem, vt
liberem fidem du-
dum obligatam tibi,
qui mihi edendi au-
ctor præcipuus. Itaque tuum est
tueri & scribtozem & editorem.
Causſabuntur multa multi ſe-
quius, quîs hoc vnum reſponde-
re habeo. Si male locata opera eſt
in emendando & illuſtrando a-
matorio centunculo, ne ipſi male
locent in legendo. Pleraque hæc
meditata, ſcripta mihi in mediis
armis, dum Rotomagus obſide-

ã ij

tur à Christianissimo Principe,
nosque in eius comitatu obuij
Parmensis Ducis infestis copiis.
Quod alij temporis post arma a-
leæ, somno; hoc ego dedi tum
huic curæ, ne quis horas me-
lioress melioribus studiis dandas
queratur. Et tamen in hoc ipso
scribtores multa abstrusa antiqui-
tati illustrandæ, quæ eruisse me
non nollem aliquot seriarum ho-
rarum iactura. De omnibus iudi-
cium tuum esto, & habeto hoc
indiciu leue amoris non leuis.
Scripsi Lutetiæ Parisiorum, prid.
Idus Nouemb. M.D.LXXXXV.

SAMBUCI EPISTOLA

EX EDITIONE PLANTI-

NIANA ANNI M.D. LXVI.

GENEROSO D. PHILIPPO

Seniori, libero Baroni in Vvinne-
berg, & Beihelstein, Præsidi Sena-
tus Aulici Cæs. Maiest. Ioan. Sam-
bucus S.

ARISTÆNETI cum alijs
meminerunt, tum in voce
Ἰωάννης Stephanus. Sed quia
plures fuisse video, cuius ista sit ἐπιστο-
λὴ συλλογὴ, pronunciare non ausim:
operam certe memoria dignam his
colligendis quicunque ille nauauit,
quod & prudentes sint, & argutiā
cum lepore salibusq. congruis, & ab

oratorum quoque ῥήματα εἰς ὑμῶματα
non aliena habeant. Verba pura,
quedam etiam poetico more coniun-
cta, factaq; varietatem cumulant,
atque exornant. Taceo multa pro-
verbiorum more adspersa, exempla,
similitudines inditas commode, ut
progymnasmatibus oratoriis non pa-
rum subsidij libellum hunc allatu-
rum minime dubitem. Deest quid-
dam ultima epistola, quod quidem
restitui ex nulla, quod sciam. Eu-
ropa bibliotheca poterit: cuius in ia-
ctura desiderio ut lector esset mino-
re, substitui velut ἀντικαλλόμυθον ἢ
epigrammatia Graeca veterum,
quae haecenus lucem non viderunt.
Istud quidquid est, Generose Ba-
ro, tibi voueo, dicoque: non quod
huius generis tu argumentis ista ae-
tate, atque dignitate opus habeas:

sed quia omnis generis, & imprimis vetustioribus scriptoribus vehementer delectere. Etsi enim eo sis loco, ea in specula constitutus, unde consilia aulica Casarea Majestatis tu Prasēs moderari soleas, omnesque iudicium mirentur, humanitatem amplectantur: tamen non minor ex literis commendatio tot virtutibus accessit, nomenque eruditio, & historiarum memoria in omnium amore, atque ore posuit. Atque in tuis ego laudibus, Baro, prolixius versarer, qui in illis semper vixisti, nisi omne illæ preconium superarent, atque hoc leuidense munus nisi iudicium, & observantia specimen, maiorumque vigiliarum esse vellem. Neque enim mihi soli, aut tineis, aut ut per cancellos tantum spectentur, huius-

modi veterum thesauros moleste sa-
tis, ac sumptuose, sed in omnium
usum, praesertim tui similium com-
paraui, Vale, meque amare pergi-
to. Vienna III. Idus Quinctileis.
M. D. L X V.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ARISTÆNETI
EPISTOLÆ.

Cum Latina interpretatione.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ ΦΙΛΟΚΑΛΩ.

ΑΙΔΑ πλὴν ἐμὴν ἐρωμένην βί-
 λην ἐδημιούργησεν ἡ Φύσις· κάλλιστα
 ὅτι πρῶτον ἐκόσμησεν Ἀφροδίτη, καὶ
 ἣ χερσὶν στυπείθρησε τὰ χορῶ. ὃ ὅτι χερ-
 σοῦς ἔρως ἐπαίδευσεν πλὴν ποθομένην διόχως
 ὅτι τοξόβη ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. ὦ φύ-
 σεως ὅ κάλλιστον φιλοτέχνημα, ὦ γυναικῶν
 βύκλα, ἐξ ἧς πρῶτον ἐμψυχρὸς τῆς Ἀφρο-
 δίτης εἰκὼν. ἐκείνη γὰρ, ἵνα κάλλος ἀφροδίστον
 εἰς δυνάμει· ἀφ' ἧς ἡ τοῖς λόγοις, λυγρὰ μὲν
 ὅτι μὲν ἐξ ὁπέρου θροῖ πρῶτα ἐξ αὐτῆς φαι-
 δρὸν ἐκμιμοῦται τῶν ῥόδων· χεῖλη ὅτι λεπτὰ
 καὶ ἡρέμα ¹ διηρημένα, ἐξ τῶν πρῶτων ἐρυθρό-
 περα. ὁφρὺς τε μέλανα, ὅτι μέλαν ἀκρατον. ὅτι δὲ
 μεσόφρυον ἐμμέτρως τὰς ὁφρὺς διεξίζει· εἰς
 βύθια, ἐξ ἧς πρὸς ἀμύνην τῇ λεπτότητι ἣ χερσὶν.
 ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε ἐξ αὐγῆς, ἐξ αὐγῆς

¹ διηρ-
 μέμα.

ARISTAENETI EPISTOLARVM

LIBER PRIMVS.

ARISTAENETVS PHILOCALO. I.

AMICAM meam Laidem bene creauit natura; sed optime omnium ornauit Venus, & accensuit Gratiarum choro. At Cupido aureus amatam edocuit iaculari telis oculorum felicibus. O naturæ eximium operæpretium: ô mulierum decus: ô viuam per omnia Veneris imaginem! Nam illi, vt Veneriam formam, quantum pote, verbis depingam, mixtæ candore ac tenui rubore genæ natiuum rosarum splendorem referunt: subtiles labiæ, tenuique interstitio distinctæ, & rubicundiores genis: supercilia nigra purissima nigredine, disparataq. inter se æquabili meditullio: nasus rectus & adæquatus tenuitatilabiorû: oculi magni, lucidi, puro

A ij

splendentes lumine : quod in iis nigrum , pupulæ nigerrimæ ; quod circû album , orbes candidissimi , alterumq. comparatione alterius elucet , & disparia valde gratiam sumunt ab ipsa vicinia . Gratias ibi insidentes adorare promptum . At coma natiua crispitudine similis , vt Homerus ait , hyacinthino flori : & hanc manus Veneris discriminauêre : ceruix alba , & faciei æquabilis , & , inornata licet , satis teneris suis deliciis ferox : sed eam monile è gemmis cingit , inscriptum formosæ nomen ferens ; cui gemmarum ordo pro literis . Statura procerâ ; vestis elegans , conueniensque & membrorum adæquata compagini : vestem induitur , formosa ; exuitur , tota forma est . Incessus compositus , sed brevis , cupressi aut palmæ in modum agitatae modico flamine : nam naturâ forma superbior esse amat . Sed illas , plantas quippe , aura Zephyri motat ; hanc leues quodammodo subleuant auræ Cupidinum . Pinxere ipsam sibi quam potuere optime pictorum eximij : tum , si quando ipsis Helena , Gratiæve , aut ipsa

φωτὶ ἀφ' ἀλάμπωντες. ὅ ὃ μέλαι αὐτῶν, αἱ
 χύραι μὴ αἰτάτοι· καὶ ὅ κύκλοι λευκοὶ, αἱ γλῶτται
 λευκότεραι· καὶ ἐκείτην ὑπερβολὴν πρὸς ὅτ' αἱ
 ἔτερον ὁπιδείκνυν· ὅ ὅ λίαν ἀνόμοιον, διδοχι-
 μὲς ὑπερβαίνει· ὅτ' αἱ δὲ χεῖρες εἴχα-
 διδρυμύας πῦρεσι πρὸς κινῶν· ἢ ὃ κόμη φυ-
 σικῶς ἐσουλισμένη ὑπὸ ἀκρόασι δῶν καὶ Ὁμη-
 ρον ἐμφορῆς· καὶ αὐτῶν αἱ χεῖρες τηλοκοῦσι τῆς
 Αφροδίτης· τράχηλος λευκός τε ὅ σιμμεῖος
 τῶν πρὸς ὥπῳ· καὶ ἀκόσμητος ἦ, δι' ἀβροτήτα
 περὶ ῥῆκεν αὐτῶν· ὡς αἰεταὶ μὴ τοὶ λιθοκόλλη-
 τοι ὡς ἐδεῖ ῥῆμον, ὅ ὅ τ' ἴσμεν γέγραπται τῆς
 καλῆς. γράμματα δ' ὅτ' ἡ λιθιδίων ἢ ῥῆσις.
 ἔστι ὃ δὴ μήκης ἡλικία· γῆμα καλόν τε καὶ ὡς
 μεῖον, καὶ τῶν τύπων σινδρὸν ἡ μὲν ὅτ' αἱ με-
 λῶν. ὅ δὲ δὲ μὲν μὴ, δι' ὡς ὡς ποταπῇ· ἐκ-
 δῶσα ὃ, ὅλη πρὸς ὥπῳ φαίνεται. βάδισμα τε-
 ταγμένον, βραχὺ ὃ, ὡς περὶ κυπρίτης ἢ φοί-
 νιξ, σφόδρα ἡ συχῇ· ἐπεὶ φύσῃ ὅ καλὸς ὅτ' αἱ
 ὑπερβολαί· ἀλλ' ἐκείνοις μὲν, οἷα φυτὰ, καὶ
 ζεφύρου πνοή· αὐτῶν δὲ πῶς ὑπερβολαί
 τῶν ἐρώτων αἱ αὐραὶ· αὐτῶν αὐτοῖς ὡς ὅτ'
 τε ὡς, οἱ χρυφαῖοι γέγραφασι τῶν ζωγράφων.
 ὡς αἱ οὖν δέοι γράφειν Ἐλένην ἢ χεῖρας, ἢ καὶ

αὐτὴν γὰρ τὴν ἄρχυσσιν τῆς ῥαίτης, οἷς εἰς
 ὑπερφυῖς ἀνδράγμα καὶ λοιποὺς ἀφοραίντες,
 αἰασχοπόσι τ' εἰκόνα Λαίδος, καὶ τεύθεν ἀπο-
 τυπῆνται θεοῦ περὶ τῶς φιλοτεχνήματα εἶδος.
 μικροῦ με περὶ ἤλθεν εἰπεῖν, ὡς κυδωνιῶντες οἱ
 ματοὶ τὴν ἀμπεργίῳ ἐξωθοῦσι βιάως· οὕτω
 μὲν τοὶ σύμμετρα καὶ πρυφερά τ' Λαίδος τὰ μέλη,
 ὡς ὑπερφυῖς αὐτῆς λυγίζεσθαι τὰ ὅσα τ' ἀει-
 τυπου μὲν δὲ δοκεῖν τοιγαροῦν τῶντα μικροῦ γὰρ
 ὁμοίως δι' ἀπαλότητα στυαπομαχάτῃται τῇ
 ἄρχῃ, καὶ τ' ἐρωτικῆς ἀγκάλας ὑπέχει. ὡς ἵνα τ'
 φησὶν ἔται, βαβῶν, ὅσα τ' ὁμιλίας αὐτῆς αἰσθ-
 ριῶν· ὅσοι ἡ Γλαῖα στυμύληθρος. τ' ῥαίτης
 πορῶν τῇ Λαίδος τ' κιστὶ ὑπεζώσατο, καὶ μετὰ
 πορῶν ἐπαγωγόν· οὕτως οὖν τ' ἐμὴν ὡραῖον
 μὲν καὶ πρυφασθῶν ὑπερπλούτου τῆς βίω-
 πείας, οὐδ' αὖτ' ὁ μῦθος ἐν ἐλαχίστῳ μιμή-
 σαιτο. ἀλλὰ πόθεν ἄρα με τοιαύτης ἡξίωσιν
 Αφροδίτη; τῶς καὶ λοιποὺς οὐκ ἠγωνίσασθαι περὶ
 ἐμοί. Ἡθες, Ἀθωῶν, οὐκ ἔκρινα τὴν θεὸν
 βίω περὶ τῆς οὐκ ἔχον αὐτῇ δίκης οὐκ
 ἀπέδωκα μῆλοι. καὶ ἀπλῶς μοι τῶν πε-
 φιλοτίμηται τὴν Ἐλπίῳ. ὦ πότνια Αφρο-
 δίτη. τί σοι τῆς Λαίδος ἔνεκα θύσω; ὡς οἱ

ἡ μιμή-
 σαιτο.

Gratiarum præses effingenda , velut ad eximium pulchritudinis exemplar respiciunt ad imaginem Laïdis , atque inde formam , quam accurate fingendam sibi proposuere , diuine expriment. Pæne excidit referre quanto luctamine strophium impellant fororiantes papillæ. Cæterum tam concinna , tam delicata Laïdi membra , vt pressius adtrectans dicas lenta & ductilia ossa. nam ea fere vna cum carne impressos digitos recipiunt tenerima , ceduntque amplexis amatorum vlnis. At quum loquitur , quantæ , ô dij , sermonis eius dulcedines , quam facunda lingua. Gratiarum omnium zonam præcincta Laïs dulcissime pellacem risum fundit. Ad hunc modum florentem , opibusque formæ superbam meam ne minimum quidem mordere habet Momus. Sed quæ tali amica dignata est Venus ? non certauit de forma me iudice : non eam Iunoni ac Mineruæ censui præcellere : non addixi malum litis calculum. & ecce vltro largitur mihi hanc Helenam . O veneranda Venus , quæ tibi sacra faciam pro Laïde ? quam mi-

rati quicumque videre , deprecantur his verbis deos ; absit inuidia formæ ; facessat gratiis fascinum. Tanta est elegantia Laïdis , vt accedentium pupulas faciat clariores. Quin & eam decrepiti senes mirantur, sicuti Helenam Homerici de populo senes ; & ô vti-
nam, inquirunt, aut hanc in ætate habuissemus, aut rediret nobis melior ætas. Non indignum esse in ore totî Græciæ mulierem, quum & muti nutu monstrent iuicem formam Laïdis. Non est quod dicam, neque est qui desinam : desinam tamen, vnum hoc maximum optans, adesse his scribtis gratiam Laïdis, cuius præ amore magno iteraui nunc cupitum nomen sæpius.

VIRGINES DVÆ ADOLE-

scenscentem vnum certatim

amantes, II,

CANTANTEM me in angiportu superiori vespera duæ virgines accessere amatorie respicientes, ridentesque & solo numero cedentes Gratiis : meque rogauerunt certantes inter

προσβλέποντες ἀποβυπάζουσιν ὧδε σὺν θανά-
 μοι παροδυχόμενοι τοῖς θεοῖς· ἀπίτω φθόνος
 τῷ καλλοῖς· ἀπίτω βασκαῖα τῆς χάριτος. το-
 σῶτον αὐτῇ· παρ' ὅστιν ἐνέπρεπτα, ὥς τῇ παρ- 1 πᾶσι
 σίοιται ἀγαλίζεσθαι κόρας πλὴν Λαΐδα· καὶ γέ- ἐνέπρε-
πίας.
 ροντες ἐν μάλα παρσέβεται θανμάζουσιν, ὥς οἱ
 παρ' ² Ομήρου δημυθρόντες πλὴν Ελσέω· καὶ ² Ομή-
 εἶθε, φασίν, ἢ τῶν πλὴν ἐντυχίσαν μὴν ἡβώντες, ἢ ³
 νεῶν ἡρξάμεθα τῇ ἡλικίας. οὐ νέεσσις δὲ γυνάμοι
 εἶ) ἀφ' ὁμοῦ τῇ Ελλάδι· εἶθε κωφοὶ δι-
 αβύνοισιν ἀλλήλοισι τῇ Λαΐδος δὲ καλλος. οὐκ ἔχω
 ὅτι λέγω, ὅσδε ὅπως παύωμαι· λήξω δ' ὁμῶς
 εἰ μέγιστον ἐπὶ χόλμος τοῖς γραφῆσι τῇ Λαΐ-
 δος πλὴν χάριν, ἥς δι' ἔρωτα πολλῶν, οἶδα καὶ νεῶν
 δὲ παρσφιλέσθονμα πολλάκις εἰπών.

ΠΑΡΘΕΝΟΙ³ ΝΕΑΝΙΣΚΩΙ³ 3 νεανί-
σκοι εἶπα
μυλῶς.
 ἐφαμίλλω ποθοῦσα.

Ἐσπέρω, τῇ παρσφαίᾳ μελωδοῦντί μοι
 κατὰ πῖνα φεωπὲν, δύο κόρας παρσῆλθον
 ἀναβλέπουσα χάριν ἔρωτος μεθιδάσκει καὶ ⁴ μό- φρ.
4 μόνω.
 ραι γὰρ ἀριθμῶ ληφόμεναι τῇ χαρίταν· καὶ μέ-
 θηρώτων αἱ μείρεσσις ἀμιλλώμεναι παρὸς ἀντή-

λας ἀδόλως, καὶ ἦθος οὐ πεπλασμένον ἐμφαί-
 νουσα. ἐπεὶ δὲ μὴ παρὰ δυνάμει καλὰ, τὰ δὲ τὰ ὅτι
 ἐρώτων ἡμῶν ἐμβόληκας βέλη, λέγε πρὸς τῆς
 σῆς ἐρμολογίας, ἥς ἐρωτικῶς πρὸς τοῖς ὡσὶ καὶ
 πλὴν ψυχρῶ ἐμπέπληκας ἑκατέρας ἀμφοτέ-

1 ἱεκα. ρων ἡμῶν, τίος ἔνεκα μὴ γαθεῖς; ἑκατέρῃ γὰρ
 ἑαοτὶν ἐρεῖσθαι φησί. Ἐζηλοτυποῦ μὲν ἦδη,
 Ἐλθὲ σὲ φιλοφρόνως Ἐμέλῃ βίχων συμπλε-
 κόμῃα πολλάκις Ἀλλήλας. ἀμφοτέρῃ μὲν ὁ-
 μοίως, εἴποι, καλὰ. πλὴν ὁδοτέραν ποθῶ.
 ἄπιτε ἄνω ὡς νεαῖδες· ἀπὸθεσθε ὅτι εἶναι, παύ-
 σαθε ζυγομαχίας. ἄλλης ἐρῶ, πρὸς αὐτὴν
 βαλθούμα. κόρη, φασί, ἐκ γάμων ἐκ ἔστι
 ἐν ταῦτα καλὴ. καὶ φῆς ἄλλης ἐρεῖν; ψυδὴ

2 ἱμν. παρὰ φαιδρῶς. ὅροι ὡς ἡμῶν ὁδοτέραν ποθῶς.
 παρὰ σε γῆρασα τίς κ' αὐτὰ βοῶν ὡς εἰ μὴ γέλω,
 πρὸς αἰνέσεως ἐπαγέτε μοι τὸ ὅρκον. μόλις, ἐ-
 φησὶ, κατέβη μὲν καὶ ἐν δὲ καὶ ἐν δὲ ἐρεῖσθαι, λα-
 βῶσα, καὶ παρὰ ἵστασα δὲ παίζων ἡμᾶς; ἐκ ἀφε-
 τέος εἰ, ὅδε καὶ ἐρεῖσθαι ἡμᾶς ἀπὸ ἐλπίδος με-
 γάλους καὶ ἄμα λέγουσα παρὰ σῆλχον. ἐγὼ δὲ
 πῶς ἡδέως ὡς ἀνὰ ζόμεν. μέλῃ μὲν οὐκ ἀνὰ
 ὅτι ὅτι καλῶς ἀνὰ ἔχει Ἐπρὸς οὐκ ἀνὰ. ὅτι
 ἐν ταῦτα ἐκ κεφαλῆς ποθῶν τοι λεκτέον ὡς ὅδε.

se ferio, nec composito vultu ad fallaciam; Quando tu bellas cantiones occentās grauibus nos fixisti sagittis Cupidinum, ecfare, testamur tuam dulcisonam concordia, quæ nostram vtriusque animam simul cum auribus amore perfudit, cuiusnam gratia modularis? nam vtraque amari se dicit; & iam æmulo liuore accendimur, sæpiusque propter te vsque ad comarum laniatus processere nostra certamina. Certe ambæ æque formosæ estis, inquam; ceterum neutram ego amo: facessite ergo hinc, iuuenulæ; ponite iras, pausamque facite certaminis. aliam amo, ad eam viso. Non est, aiunt, pulchra virgo hic viciniæ; & aliam amare te dicis? manifesti teneris mendacij. iura te neutram è nobis diligere. Adrisi tum exclamans: scilicet vos inuitum iureiurando estis adaçturæ. Vix, inquiunt, occasione commodum naçtæ descendimus, ac te prehēdimus, & tu nos præsens præsentis habebis ludibrio? non te amittimus; neq. nos tâta spe frustra-beris. simul dicto trahebant; at ego patiebar quodâmodo vim dulcissimâ. Et huc vsq. dixi satis, quodq. fas audire cuius. Quod superest, dicâ cōpendio, neu-

tram ego offendi, tumultuariū stratum
nactus, ac sufficiens præsentī negotio.

*Meretrix & adolescens sub arbore fruuntur
mutuis deliciis. III.*

PHILOPLATANVS ANTHOCOMAE.

IVcunde vna fuimus cum Limona a-
matorio in horto, qui formæ amatæ
conueniens quam maxime. Nam ibi
platanus densa ramis, opaca vmbra;
aura modica, herba mollis, & tempe-
state æstiuā florere docta. Confedimus
humi, qua ditissimus campus, arboref-
que iuxta crebræ frugiferæ,

*Punicaque & pirus, & fructu gratissi-
ma malus;*

Dicat quis Homericum versum refe-
rens pomariis Nymphis sacrum lo-
cum. Sed his aliisque iuxta arbori-
bus florentes rami, fructus vberes,
suauissimo odore permulcent amœ-
num locum. Decerptum ego folium
commalaxaui digitis, tum admouī na-
ribus; id mihi odorē spirauit longe dul-
cissimum. Iuxta pampini patulæ altæq.
admodū cupressos amplexæ nostra diu
tenuere in flexu colla, dum circulatim

μίας λελύπηκα, θάλαμοι αὐτοῦ ἐδρῶν δ' αὖτ'
 ὄρεα καὶ τῇ γῆς.

ΓΗΡΑ ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΥΠΟ

1 ἱερέας

δένδρῳ σκυθρωπὸν ἦν ἡ γῆς.

2 ἀνέ-
 λος.

Φιλοπλάτορος Αἰδοκίμης.

Τῇ Διμνήτῃ χειρὶ τῆς ἐρωμένης
 σκυθρωπὸν ἦν ἡ γῆς, καὶ μέλας ὡς
 ποτὶ τῇ γῆς τῇ ἐρωμένης. ὅταν πλάτος
 μὲν ἀμφιγῆς τε καὶ σύγκιος πνεῦμα ὃ μέγιστον
 καὶ πᾶσα μελάνη, ὡς ἡ γῆς ἐπὶ τῇ γῆς.
 ὅταν ὁ πεδῖον κατεκλήθη μὲν οἱ τῇ πολυτελε-
 σάτων δαπέδῳ δένδρῳ πολλὰ τῆς ὁπώρας
 πλησίον, ὅταν ὁ ῥοιὰ, ὁ μέλας ἀλγὰς ἀκαρπῶν.
 Φαίνεται δὲ καὶ μελάνη, τῇ ὁπώρας αὐτῇ
 κυμαίνῃ ὁ χεῖρον. ὡς μὲν οὖν ταῦτα καὶ ἕτερα
 δένδρα πλησίον διαστῇ μὲν πρὸς ὁρμηκῆς, πᾶμ-
 φορὰ ὃ τῇ καρπῶν ὡς αὐτὸς δένδρῳ πρὸς τῇ
 ἐρῶν τὸν τόπον καὶ τούτων ἐκ δένδρῳ ἀνέλκων φῶ-
 λον, ὡς μελάνη τῇ δακτύλῳ. εἴτα τῇ γῆς
 παρὰ τῇ, γλυκυτέρας ὅταν πλῆθον εἰσὶ πνεον
 δίοσμίας. ἀμπελοι ὃ παμμήκεις σφόδρα γε
 ὑψηλὰ περὶ τῇ) κυμαίνουσιν ὡς ἀνέλκων

ἡμας ἔπει πολὺ τ' αὐχένα πρὸς θεῶν τ' κύκλω
 σταναιρὸν μύρων βορύων ὧν οἱ μὲν ὀργᾶσιν οἱ δ' ὀφ-
 χάζουσι· οἱ δ' ὀμφακας οἱ δ' οἶνὰ θάλασσαν δόκοντι·
 ἔπει τὸν κωτρεὶς πεπονημένους, ὁ μὲν ἀεὶ ῥίχται. ὁ δ' ὅ-
 σπὸ τῆς γῆς ἄρχεις, ἰχθυῶν ἀκρῶς, μὲν τῇ λαίᾳ
 σφοδρῶς ἔχειτο ἔφυγε, βεβηκώς ἔπει τ' κλά-
 δων· τῇ δὲ ξυῖα δ' ἔφρεβ' ὕδα· ὁ δ' ὅσπὸ τῆς δειδρου
 χεῖρα ὠγετε ἔφ' ἡμεῶν, ὥσπερ γηγερακότι· ἡ δ' ὅ-
 πηγὴ χαλκὸς ἀτὴν ὑπὸ τῇ πλατύνῃ ῥέει ὕδατος δὲ

1 ψυχῶν· μάλα ψυχῶν, ὥς τε τὰ ποδὶ τεκμήρα, καὶ
 δ' ἡ φθόνοις ποσὶν, ὥς τε συνεπισηχομύων ἔδ' ἡ
 διαυγὲς ὕδατος δ' ἡ πλεονόμων ἐπαφροδίτης

2 ἀλλή-
 λαις· 2 ἀλλήλας, ἀπὸ τῆς ἡμῶν φαιερῶς ἀποκαταφαί-
 νεαί, μὲν ὅμως οὐκ οἶδα πολλάκις τ' ἀγαθὸν
 πλατύνει, πρὸς ὁμοιότητα μὲν τε καὶ τῇ
 ἐκείνης ματρὶν μὲν γὰρ ἀμφοῖν μεταξὺ τοῖς
 ὕδασι διασηχομύων, τῇ χεῖρ κατεδξάμην· ἔπει
 εἰ) νομίσας τ' κυδωνιᾶντα τ' ποδὸν μύνης ματρὶν.
 καλὴ μὲν οὐκ ἔστι κοπίδας ὑμῶν, καὶ κατ' ἐ-
 αὐτὴν ἡ πηγὴ φαδροντέρη δὲ μάλλον ἐδόκει
 τοῖς βίωδεσσι βεβηκῶσιν τῇ φύλλων, καὶ
 τοῖς μύνησι τῆς Λαμίας, ἡ τις ἔστι ὑποφωτὴς βί-
 πρὸς ὅπως οὐσα, ὅμως ὅτ' ἀπεκδύνηται, δι'
 ὑποβολῇ τῇ εἰδοι ἀπρὸς ὅπως εἰ) δοκί.

pendulas vuas atendimus , quarum
turgent aliæ , aliæ primulo nigrore
maturefcunt ; acerbæ quædam , aliæ
florentes adhuc videntur. Ergo ad-
maturiores alius reptans ascendebat ;
alius fublimis è terra fumma læua
quantum poterat adprehenfa arbore
ascendebat in ramos , acinos decer-
pebat dextera ; alius ex arbore ma-
num tendebat cano colono. Sub pla-
tano fons amœniffimus fluit aquæ
tam frigidæ , vt pede rigorem fen-
tias ; tam limpidæ , vt nantibus no-
bis , & per aquæ pellucidum vitrum
amanter amplexis membra clare ap-
parerent omnia. Senfi tamen fæpius
deceptos fensus fimilitudine malo-
rum cum eius vberibus : supernatans
enim aquis inter nos , malum adpre-
hendi manu , fororiantem amatae pa-
pillam tenere me ratus. Et lepidus
quidem per fe fons ; testor hortula-
nas nymphas ; lepidior tamen vifus ,
fuauiffimis foliorum ornatus , & mem-
bris Limonæ , quæ formofa licet fu-
pra naturā , tamen exuta comparatio-
ne internorū bonorum deformisparet.

Lepidus fons, inquam; sed & iucunde temperatus Fauonj spiritus, tempestatis æstum demulcens, dum dulcem & canorum sonum inspirat; & multam ex arboribus suauitatem odorum secum trahens, respondebat suauissimis bellæ meæ vnguinibus; miscebanturque odores simul, & fere æquabili suauitate mulcebant sensus; nisi quod paullum superabat vnguentum, mea sententia hoc solo, quod Limonæ vnguentum erat. Sed & auræ vocalis sonus argutum resonabat sonoro cicadarum sono; quæ & meridiei æstum leniebat. Dulce & lusciniæ circunuolitantes cantillabant. Sed & alias suauifonas auiculas vspauimus auribus, veluti modulatis canticis colloquentes hominibus. Adhuc mihi ante oculos habere eas videor; illa pedes alternis in filice requiescit, illa alam refrigerat; siccat alia; est quæ ex aqua quid trahat; est quæ cernua terram despectet vitum inde quæsitura: nos de his summissa voce mussare interea, ne auolent, turbemusque auium spectaculum. Fuit & hoc per Gratias iucundissimum. Aquilex festinus areis atque arbo-

καλὴ μὲν οὖν ἡ πηγὴ δι' ἧς ὁ ζε-
 φύου πνοή. ὁ λεπτὸν ἄμα¹ πειμυθουμένη¹ ὡς
 τῆς ὥρας. λεπτὸν ἄμα καὶ ὑποκλόνει ἐν χορ-
 οῖς καὶ τῆς διωδίας πολὺ συνεπαρμένη τῇ
 δειδρῶν, τοῖς μύροις αἰτέπει τῆς γλυκυτά-
 της. καὶ συμμιγῆς ὡς διωδία. καὶ μικροῦ γε
 ὁμοτίμως πλὴν ἀφαισίου δι' ὅρανονόντων. βραχὺ
 γὰρ ἡχοῦμαι ὁ μύρος εἰσὶν. ὅτι γε τῆς Λαμ-
 νης ὑποῖρχε ὁ μύρος. ἐπὶ γὰρ ὁ ἔμπροσθεν τῆς² διωδίας.
 αὐρας λιγυρὸν ὑποκλόνει μοισικῶς τῇ τετρί-³ ὁπῆχῃ
 γων χορῶ. δι' ὡς καὶ ὁ πνίγος τῆς μεσημβρίας τῆς.
 ἡπιώτερον ἐγάρχον. ἡδὺ καὶ ἀηδόνες πειπετ-
 ρομαὶ τὰ νάματτα μελωδοῦσιν. ἀλλὰ καὶ τῇ
 ἄλλων ἡδυφάνων κατηκούομεν ὁρνίθων, ὥστε
 ἐμμελῶς ὁμιλουμένων ἀνδρόποισι. ἐπὶ κα-
 καίνοις πρὸς τῇ ὁμμάτων ἔχον δοκῶ. ὁ μὲν
 ὅτι πέρας ἀναπαύει τὸ πόδε καθ' ἑα. ὁ
 δὲ, ψυχὰ ὁ πτερόν. ὁ δὲ, ἐκκαθαίρει. ὁ δὲ
 ἡρέ τι ἐκ τῆς ὑδατος. ὁ δὲ εἰς πλὴν γλυκὺ κα-
 τὰ μὲν δὲ ἀποσιτίσασθαι τι ἐκείθεν. ἡμεῖς γὰρ
 ὑφειμένη τῇ φωνῇ διελεγχόμεθα πρὸς τῶντων,
 ὅπως μὴ ἀποπνήσωνται, καὶ ἀφ' ὅσδε δάσωμεν
 τῇ ὁρνίθων πλὴν ἴσας. καὶ καὶνὸς τε τῇ τὰ χεί-
 ρας ὅτι τε περὶ αὐτὸν ὡς⁴ τὸ γὰρ ὁ χετηκού⁴ καὶ⁴ π.

- 1 σμῖνυ· πάχος ἔπειτ' ὡρεσθαι τὴν καὶ δέιδρα τῇ σμῖνυ·
καθ' ἣν μὲν ὁ ῥόμβος πόρρωθεν ὁ θεράπων φι-
δίας καλλίς· τὸ πόμα δὲ πλήρες ἔπειτ' ὁ λκὸν ὑ-
φίς, θάπτον φέρεσθαι καὶ ῥοῦ· ὁ χύδιον, ἀλλὰ
καὶ μίαν ἐκ δραστήματος βραχέος δ' ἡ κακριμέ-
νας ἀλλήλων· ἔκαστον δ' ἔπειτ' ἐκ πωμῶν δίκλιον ὁλ-
2 ὀρθόν· κείδων ἔπειτ' ἡρίτως διελκπλέοντων ὀρθρου ὅ
μηδικὸν φύλλον ἐπεφέρετο φύλλον καὶ ἡ τῷ τῷτα
3 ἰσά· τὸ δὲ πλοῦσας ἡμῶν φιδίαι· σιτία. ποιγροῦν
4 κυβερ- αὐτοφυνῶς ἡρεμήα· ὁ ἀπαρῶν πνοῇ· κυβερνῶ-
5 ταῖς· μαι, καθάπερ ἡες· ταχυαυγήσασθαι καὶ τρυ-
6 αυτήσα- μναι ἰσαμῶν τῶ πνύμβος, σιὼ τοῖς ἡδίστοις
7 σαι· φόρτοις εἰς τοὺς συμπότας δὲ δ' ὡς ποροσωρμίζοντο.
ἡμῶς δ' ὁ ὑπουργὸς ἀναπαύωντες ἐκείτην ὡρεσθαι
σάμ κύλικα στανεπίνο μιν, ἴσον ἴστω καχεαμῶν
6 πινύ- μερίως. ὁ γὰρ ἔμμετρος οἶνοχόος ἐξ ἐπίτηδες ὅτο-
7 τω· σῶτο θερμότερον τὸ δέοντος τὸ οἶνον σιωέμισθαι ὁ
δαμ δ' ἡμῶν, ὅσον ἐμῶν ὁ ψυχρότατος ὁ λκός
ἔπειτ' ὡρεσθαι αὐτὸ ὅ καθεὶν ἔπειτ' ὡρεσθαι ὅπως
αὐτὸ μόνος γὰρ τὸ ἀμέτρητον θερμῆς τῶ ψυχρῶ μῶν
μῶν δὲ τὸ σύμμετρον κατὰ ἀλήθειαν. καὶ οὕτω δὲ
γέροντες ἡμῶν ἀμφὶ Διόνυσον τε καὶ Ἀφροδίτην
7 πᾶσα ἡ ὡρεσθαι τῶν, οἷς ἔπειτ' τῇ κύλικι σιωά-
8 ὡρεσθαι· γοντες ἐπελγῶν μιν. ἡ δὲ Λεμῶν τοῖς δὲ θεοῖς οἷς

arboribus ligone inducebat aquam è longinquo riuulo: immisit in eum canalem famulus potionis eximiae fialas, quæ secundo fluctu non passim, sed singulae ferrentur breui inter se interuallo distinctae: ita singula pocula nauicularum ad modum eleganter natantia rectum medicae arboris gerebant folium; erantque hæc vela rectum cursum tenentibus fialis; quæ suoapte ingenio lenta ac tranquilla aura gubernatae, tanquam naues cito puppim inflante vento cum dulcissimis oneribus ad conuiuas appellabant recta; transeuntes enim calices quisque apprehendens manu ebibebamus, æqualiter omnes ac modice mixtos. Nam de industria prudens pincerna tanto calidius iusto vinum feruenti lymphæ temperauerat, quantum frigidissimi tubuli rigor totum refrigerare posset poculum, ut nimio solum calore per aquæ frigus immixto, maneret mixtum iusto temperamine. Ad hunc nos modum circa Bacchum & Venerem exercuimus, quos iuuabat ad calicem simul occidere. Limona interea caput floribus

redimitum in prati speciem reddidit:
 coronaque ea pulcra sane, potensque
 facillime decus addere floribus, & ipsis
 rosis quum erunt tempestiuæ splendi-
 diorem ruborem conciliare. Accede
 ergo & tu mi anime, ad istum locum:
 Phyllionis boni prædium est; & tan-
 tum bonum frueri & tu Anthocome
 vna cum amica Myrtala.

IVVENIS MULIERVM INGE-
nium dignoscens optime. IIII.

PHILOCHORVS POLYAENO.

NVPER elegans ille Hippias Alo-
 pecensis toruum me respiciens;
 Viden' tu, inquit, illam amice, quæ
 famulæ manum innititur? quam pro-
 cera, quam elegans, quam decens ad-
 modum. Festiua per deos mulier,
 quantum ex primo adspectu statim
 coniiicere est. Accedamus huc propius
 & formosam adtentemus. At mihi,
 inquam ego, probæ habitus videtur
 purpureum hoc aniculum; vereor-
 que ne quid adgrediamur temere. vi-
 deamus ergo exactius; ego enim a-
 mo caute descendere in pericula. Ri-

λήμψα πλὺ κεφαλὴν ἐποιεῖτο. καλὸς ὃ ὁ εὖ-
 φαιος· καὶ ἔδωκεν ἐπιτρέψαι ταῖς ὥραις ῥᾶστα καὶ ἰδὲ τοὺς
 φαιδρότερά τοις ἰσχυροῖς ἀποτελέσαι· ὃ ἔρβυ-
 θος, ὅταν εἴη τοιῶν χαμέρος. ἀπὸ τοῦ ποίνω ὡς ἰσχυροῦ
 φιλότης ἐκείνη· ἐστὶ ὃ τὸ καλὸν Φυλλιάδος ὃ
 χρεῖον, ὃ τοῖσιν ἄνθρωποις Ἀνθοκόμη σωμαπό-
 λαθε τῇ ποθομυθῇ Μυρτάλῃ.

ΝΕΟΣ ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΟΣ

τῷ ἔργῳ τῷ γυναικίῳ.

Φιλόχρους Πολυαῖν.

ΙΠπίας ὁ καλὸς ὁ ἀγροπεκῆθεν, ἀρτίως ἔφη
 πρὸς ἐμὲ, γοργῶς ἀποβλέψας. ὁρᾷς ἐκ-
 εἶναι, ὡς φίλε, τὸ ἐπιβάλλουσιν τὴν χεῖρα· πα-
 δίσκω; ὡς βιμήκης, ὡς καλὴ καὶ λίαν βιγνή-
 μων· νῆ θεοὺς ἀγνοῖς ὃ γνόγον· οἷον ἅπασι δόξαι
 καὶ πάχος εἰκάζει. δούρειοι πλησίον παρομίζω-
 ντες καὶ περυσώματα τῆς καλῆς. σῶφρονος, εἴ-
 πον, δοκεῖ μοι ὃ παρὰ γῆμα ὃ ἀλουργὰς ἡ-
 μιφάειον· καὶ δέδωκε μὴ παροπετῶς εἰσ-
 ρῶμα· σκαπῶμα οὗτον ἀκριβέστερον· οἶδα γὰρ
 ἡκιστα εἰς ὃ κινδυνεύει ἀφικνουμένης. ἐμει-

B iiij

fit increpandum Hippias: extensaque dextera, quasi alapam mihi impacturus, simul iurgabundus: Tu vero, inquit, per Apollinem indoctus prorsus atque imperitus es Veneris. proba quippe hac hora per mediam urbem istoc ornatu incederet, obuiisque hilaris. Num neque vnguenta longe sensisti, quæ redolet? nec sonum armillarum bene sonantium audisti dulce motarum, qualia solent mulieres de industria protendentes manum, & summis digitis prendentes finum, atque his amatoriis indiciis allectantes iuventutem. Sed & respexi, inquit: respexit & illa; leonem ex vnguibus agnosco. eundum ergo Philochore; nihil nobis noxæ dabit: quin spes omnes bonæ; ceterum res ipsa id docebit, sicut aiebat qui in flumine tentabat vadum. Sed quod quærimus, si vis manifestum fiet cito. Itaque ille accedens, & eam adlocutus, mutuoque adloquio dignatus, rogare cœpit: testor formam tuam, mulier, licet-ne paucis appellare super te famulam tuam? nos illi nihil eorum quæ nescis, dicemus, neque vllam

gratis petemus gratiam. quin dabi-
mus quantum voles ipsa; voles au-
tem noui, modica: annue, formosa.
Illa assensionem interius oculis vo-
lentibus gratiose testata, non dissimu-
lauit quin promitteret; stetitque &
erubuit, pellacemque & suauem quen-
dam fulgorem emisit, qualis ex ob-
ryso auro coruscare amat. Tum ver-
sus ad me Hippias; non male, opi-
nor, inquit, conieci ingenium mulie-
ris: quin & persuasi cito, non magna
temporis, nec sermonis impensa. At
tu adhuc horum imperitus; sed se-
quere, ac disce, & cum amorum ma-
gistro fruire vna: nam in hac aman-
di arte confido me quemuis supera-
re posse,

MVLIERIS DOLVS NOVA

arte maritum frustrata. V.

ALCIPHRON LVCIANO.

FESTVM publicum agebatur in
suburbio, passimque epulæ; & vo-
carat Charidemus amicos ad conui-

γυροῖν αἰτήσομαι ἀφ' ἐξουσίας ἡμετέρας, ὅσον
 αὐτῇ αἰετῇ ἐθέλω. ἐθέλω δὲ ὅτι πᾶσι μέγιστα.
 ὅτι ἐνδύσονται ὡς καλή, οὐ τοσούτοι ἐλέω τὸν πῖτον. φρ.
 ἢ ὅτι τὸ σπένδουσιν ἐνδοτέρω ἢ θέλωσι ὀφθαλ-
 μοῖς ὅτι χαίρειν ἐδίδου. καὶ οὐ κατεργασθήσονται
 πῶς ὑποχρεῖται. ἔστι τε καὶ ἐρυθρίασε, καὶ ἀπέφ-
 λει ἐπαγωγὴν πῖνα ἢ ἑλκεῖαι διαυγῆ, οἷα πέ-
 φυκει ἀπαγράφειν ἐξ ἀπέφθου χειρὶς. τὸ δὲ ππ.
 δὲ φησὶν Ἰππίας ὅτι γραφεῖς πρὸς με. ὅτι ἀ-
 φυῶς ἐσοχασάμιον, οἷμα, τὸ ἔπος τὸ γυναι-
 κὸς, ἀλλὰ ἢ πέπεικα τὰς, οὐ χρόνον μακρὸν,
 οὐ λόγον πολὺν αἰαλώσας. σὺ δὲ τούτων ἀπει-
 ρος ἔπι. ἀλλ' ἔπος καὶ μάθηται, καὶ σιωπῶντα
 ἐρωτῶν διδασκάλω. ἔτι γὰρ ὁ μαθηματῶν φρ.
 ἐρωτῶν, πρὶν ὅτι πῖνα οὖν ποιεῖται δεινότατον εἶναι.

ΛΟΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΚΑΙ.

νοταρεπῶς τὸν σπένδουσιν ἀπατῶσης.

Αλκιφρῶν Λουκιανῶ.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΣ ἐν παραδείῳ πόρνη μετὶ
 τελευτημένης, καὶ δημοδοῖας ἀφ' ἡμέρας,
 Χαρίδημος ἐπὶ δὲ ὡχίαι σιωπῶντα τοῖς

Φίλοι· ὅσα καὶ γυνὴ τις παρ' αὐτῶν ὀνόματι γὰρ
 ὁρᾷ δέρμα λεγόν. ἡ δ' αὐτὸς ὁ Χαρίδημος
 (οἶδα δὲ τὸν ἰεὸν, ὡς ἐρωτικός) ἐν ἀγορᾷ
 παροισούσῃ ἰδὼν ἀγκιστρὸν καὶ πέπεικε παρὰ
 γυνεῶν τῶν δειπνῶν. παύτων οὖν εἰς ταύτην
 ἀφ' ἧς ἰσομετρῶν τῶν δακτυλίων, ὁ χρυσοῦς ἐ-
 σταύρω εἰσήλθε παρ' ἐσθλῶν πρὸς συνεπαγρόμενος,
 καὶ αὐτὸν δὴ συλκεκλήμενον ἡμῖν. ὃν ἐκείνη
 παροισόντα πόρρωθεν κατήδεύσα, ἐξέως ὑπέδου-
 καὶ γὰρ τὸν νοήματος, εἰς τὸν πλησίον οἶκον ἀπέ-
 δρα· καὶ κείσε μεταπεμφαμένη Χαρίδημον ἀ-
 γνοίας, ἔφη, μέγιστον κακὸν κατεργάσω. ὅτε ὁ
 παρ' ἐσθλῆς, αἰὲρ ὅστις ἐμὸς, καὶ τὴν ἐοδῆτα,
 ἡ δ' ἐκδυσαμένη κατέλιπον ἔξω, ῥαδίως ἐ-
 πέγνω. καὶ ὑποψίας, ὡς εἰκός, γέγονε πλήρης.
 ὁ μὲν αὖ τῶν τῶν λαίδηρα καὶ βραχία τῶν ὀ-
 ψων ὀπίσθας, αὐτὸν ἐξαπατήσω. καὶ τὸν νυκτὶ
 αὐτῶν κατ' ἐμὸν διανοχλαῦμα λογιζομένη, ἐ-
 τέρως παρὰ τὴν ἐμὴν. τούτων οὖν ὀπίσθεντων,
 ἀνέβλεψεν οἰκᾶδε· καὶ τὸν στυλοῖκεν ἔφη, ὅτε
 εἶδ' ὅπως ἐκφυγούσα· καὶ παροισαμένη
 ἐν φίλῳ αὐτῆς ἐκ γήτων οἰκιστῶν, παρ-
 δέσθηκεν, ὅπως ἀμφοτέραι βουκλήσονται τὸν
 παρ' ἐσθλῆς. εἶτα ἦκεν ἀπὸ τοῦ ὁδοῦ, καὶ εἰς-

ἡ δακτυ-
 λίων.

uium: aderat & mulier quædam; nomen nihil attinet dicere; quam Charidemus ipse, (nosti amatorios iuuenis mores) obuiam in foro factam peruenatus, fecerat ut ad cœnam constitueret sibi. Postquam conuiuæ omnes conuenere, venit & aureus exhibitor, vetulum quendam ducens secum, vocatum & ipsum, ut nobiscum esset. Eum ubi accedentem eminus aduertit mulier, confestim elabsa, citius cogitato insinuauit se in proximum cœnaculum, eoque vocato Charidemo; nescis, inquit, quantum mali feceris: vetulus iste vir meus est, vestemque quam ex humeris depositam reliqui foris, agnouit facile; quodque simile vero, suspicione mentem percussus est. Si tamen vestem illam, & pauculas è conuiuio partes clanculum ad me miseris, ludos faciam hominem, animumque eius sequiora de me agitantem alio auertam. His igitur acceptis, nescio qui elabsa, ac domum suam regressa præuertit virum; adsumtaq. amica è vicinia constituerunt simul, qui senem ambæ ducerent dolis. Ille statim venit domû,

irruitque clamans simul & furorem
spirans, vxorisque incusans probrum.
At meum, inquit, cubile non am-
plius secura pollues. simul ex vesti-
bus quas viderat, arguebat stupri con-
iugem; iamque furens quærebat gla-
dium; quum ecce in tempore appa-
rens vicina, Tene tibi, inquit, ami-
ca, vestem tuam; gratiam tibi habeo
maximam; exsolui preces; sed eas,
per deos, non arrogantes. Verum su-
me & tu de his quæ adposita nobis.
Hæc vbi dixit, placati animi tetrici
fenis, detumuitque ira, & suspicium
simul cum furore mutauit tanta man-
suetudine, vt purgaret se vltro con-
iugi: parce inquit, mulier, extra me
fui, fateor: sed aliquod numen pu-
dicitæ tuæ propitium commodum
hanc benignissime summisit commu-
ni bono, quæ nos ambo seruauit in-
teruentu suo.

PVELLA ANTE NVBTIAS

Vitiata. VI.

HERMOCRATES EUPHORIONI.

πεπῆδηκ' ἐρδὸν, κεκραγὸς ἄμα καὶ πρέων
 θυμῷ· τῆς τε γαμετῆς ὦδε, τίω ἀκόλαστον ἑ-
 βόα τίω ἐμὴν θύμῳ, οὔποτε χάρευστα κα-
 θυβείσῃς, καὶ δὲ ὦν ἐώρακει ἱματίων ἀπήλεσ-
 χε τίω μοιχρία. καὶ ξίφος ἥδη μεμῆνώς ἐ-
 πεζήτει· τότε δὲ λοιπὸν ἢ γείτων εἰς χερσὶν ἀε-
 φαίη. καὶ δέχου τίω ἐοδῆτα, Φηοῖν, ὦ φιλάτη·
 μεγάλῳ οἶδα σοι χάριν· πεπλήρωκα τίω δι-
 χλῷ· ἀλλὰ πρὸς θεῶν μηδὲν ἀλαζονικόν. με-
 τάλαβε ὅτι σὺ τῷ πρῶτῳ γένει ἡμῶν. τέτρω
 οὕτω λεηλοῦνών, ὁ παχὺς ἐκφύων ἐρέφηνε γέ-
 ρων, τὸν τε θυμὸν ἀεκραύετο. καὶ μὲν τῆς ὑπο-
 νοίας, εἰς ποσαύτῳ παρότητα σκυδιέλυσε τὴν
 ὀργὴν, ὡς τὸ ναυτίον ἀπολογεῖσθαι τῇ γαμε-
 τῇ. ὦ γυναι, συγγνώσκε μοι, Φηοῖν· ὅξέστιν
 ὁμολογῶ· ἀλλὰ τῆς σῆς ἔνεκα φρεσινώης,
 θεός τις θυμῷ εἰς κοινὴν ὁρμήειαι φιλαν-
 θρώπως ἀπέσταλκε τούτῳ, καὶ ἀμφοτέρους ἡ
 ἀπέσωσιν εἰδράμοῦσα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟ ΓΑΜΟΥ Φθαρείσης.

Ερμολογίτης Εὐφορίῳ.

- Κ** Ορη τίς πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἔφη Ἐφόν,
 1 οἰαί. εἴ μοι πρὸς τὴν ἐπομόσῃς, ὅς δ' αὖ εἴ-
 ποιμι φυλάξῃς ἀπόρρητον, αὐτίκα τὸ τοι λέ-
 ξω. ὁ μὲν μοκεν ἢ τίτῃ. ἢ ὅς παῖς θυτὸς εἴρηκεν.
 2 γυ. ὅς ἐπὶ σοὶ περὶ θένος ἐγὰ, ὥς γε πρὸς σὲ πα-
 ληγὲς εἰρήσῃς. θυτὸς ἂν ἀνακέχευε ἢ γραιῖς,
 αἶμα τὴν περὶ αὐτὴν αἰκίζομένην ἔχετλιαίῃσα ὅ-
 συμβαί. ἢ ὅς κόρη φησί· σίγα πρὸς θεῶν, ὅς ὦ-
 φρένη· ἔχε ἡσυχῇ, μή τις τῇ ἐνδον ὠπακρυγῶν
 ὑποκλέψῃ τὸ λόγον. οἱ μοι ἔκ τ' ἐπὶ ὧς ὁ μὲν μοκεν
 μηδεὶν πρὸς τὰ πασι δέξῃ πεῖν; τί δ' ἐν φίλῃ σφόδρα
 καὶ μεγάλως βοᾷς; τὴν τὴν Ἀρτεμιν, ὅς μήτερ,
 καὶ τοι πρὸς τῷ ἔρωτος φλεγομένη δεινῶς ἐ-
 σπούδακα ὦφρεν, καὶ ὅσον ἡδυνάμην.
 3 γυ. σμικρὰ ὅς οἶα ἔστι καὶ δίχα μοι γνησέναι τὰ νοή-
 ματα. διελογίζομαι πρὸς ἐμὴν τὴν πει-
 θάρχισαν ὅς ἔρωτι, ἀμυγλήσω ὅς πόθῳ. ἀμφο-
 τερά με κρατεῖ· εἶπα πολὺ μάλλον ἐπὶ θάτερον
 πρὸς τὸν ἔρωτα κλίνω. πῶς δέ τοι γὰρ τῇ μνησί;
 καὶ ὥς φυτὸν ἐν τῇ γῇ, ἔτις ἐνδον τῇ ἐμῇς ὑπε-
 φύετο ψυχῆς. οὔτως οὖν ἡτῆρ τὴν ὁμολογῶ τῆς
 αἰκλήτης λαμπρότης. ἔφη τοίνυν ἡ ὠρεσούτις·
 χαλεπώτατον μὲν τοι δυσύχημα τέκνον, καὶ τὸ
 ἐμὴν ἡγῶμαι πολυαί. πλὴν ἐπεὶ ὅς πρὸς τὴν

PUELLA quædam ad nutricem ; si das fidem , inquit , taciturnam quod dixerò , iam ego id aperiam tibi . Iuravit nutrix . tum puella statim ; Verum ut fatear , inquit , non ego tibi virgo amplius . Clamare ocyus vetula , simul laniare genas , & male factum queri . Sed puella , Tace per deos , inquit , Sophrona mater , ac quiesce , ne quis intus dicta nostra aucupetur arbiter . Hei mihi ! non modo iurasti nulli te omnimodis edicturam ? quid tu ergo , amica , clamorem concitatum tollis ? Dianam testor , mater ; quamvis amore ardens efflictim , volui continere quantum in me fuit . Sed parum potui , diuersæque in animo mihi erant sententiæ . dicebam quippe mecum ; parebo amorì , an spernam cupidinem ? utrumque plus poterat : sed tandem inclinavi ad amorem magis . augebat enim mora , ac velut herens terræ planta , succrescebat intus in anima mea . Ita victum , fateor , ab inuicta lampada . Ad hæc vetula , Graue malum narras , inquit , filia ; dehonestasti cænos meos . Verum , quoniam factum fieri infe-

Etum non potest, quod superest, abstine ab his, moneo, nec pecca de-
nuo; ne forte processu rei simul ac
temporis, tumescente vtero gnarum
id totum fiat parentibus. Sed uti-
nam tibi, priusquamprehendere, di-
celeres annuant nuptias. Et tu iam
matura viro, breuique paratis num-
mis in dotem tuam opus erit pa-
tri. Quid ais, mater? nihil est quod
metuam magis. Noli vereri, filia;
tum ego te docebo, quâ mulier an-
te nuptias adhuc sponso te probes
virginem.

PISCATOR ROGATVS A

*virgine suam vestem uti seruet, dum
abluitur mari, nudamque eam
penitus videns. VII.*

CYRTION DICTYI.

DVm ad litus in scopulo molior,
herentemque hamo pulcherri-
mum piscem traho, curuato ponde-
re calamo, ecce accedit decora vir-
go, natiua forma, similique arbori
suo

ὅκ' αὖ ἄλλως ἔχῃ, τὰ δούτερά πῦρα¹ πέ-
 παυσσέντων, καὶ μηδὲ φαιτέρω ὄξυ μῦτον.
 μὴ ποτέ σε ἴδω γαστρός ὄγκυ μόνος ὅτι πρὸς
 κεντρί τῷ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῷ χρόνῳ, εἰς αὐτὴν
 καταπονήσωσι οἱ πολυμήτερες οἱ τεκόντες. Ἄλλ' εἴθε
 οἱ γάμοι ταχέως, ὡς καὶ φερόμενος γυνή, σπασ-² κατὰ-
 πινύσσοισιν οἱ θεοὶ ἤδη ὅτι τηλικαύτη γαλήνηται. φερόμε-
 καὶ αὐτὴν χρημῖν εἰς πρὸς τῷ σῶμα δεινότητι
 πατεῖ. τί φῆς, ὦ μήτηρ; τὸ δὲ δείκναι μάλιστα
 πόμπτων. μηδὲν δείσης ὦ παῖ. ἐγὼ σε³ τίμι-³ τίμι-
 καὶ τίμι διδάξω, πῶς δὲ ἢ πρὸς γάμου γε-^{καὶ}
 νῆα γυνή, πῦρ ἡνίοχος ἐπὶ δόξῃ τῷ θυμῷ.

ΑΛΙΕΥΣ ΑΙΤΗΘΕΙΣ ΥΠΟ

κόρης ἢ αὐτῆς ἐσθῆτα φυλάττει μέγας αὖ
 ἀπολαύσῃ τῇ θαλάσῃ, καὶ αὐτὴν
 ὁρᾷ μάλιστα γυμνωθεῖσαν.

Κύριον Δικτῦν.

ΠΑΡΑ τίς ἀκτίς ἐξηκόσι μοι χεῖρ πέ-
 τρας, καὶ τῷ ἀγκίστρῳ πρὸς πεπηγέ-
 τα κάλλιστον ἰσχυρῶς αἰσῶντι, τὸ καλὰ μου
 κυρτουμένου τῷ βάρει, πρὸς ἡλὸς τῆς βί-
 πρὸς πωπὸς κόρη, κάλλος ἀνθρώπος καὶ ὁμοῖον

αὐτομάτῃ φέρει φέρει. καὶ πρὸς ἐμμενὸν ἔφη·
 ἑτέρα πολλῶ βητίῳ τῷ παρτέρας ἐμπέπλωκεν
 ἄρρα. αὐτῇ, τῷ ἑαῖτα, φησὶ, πρὸς τὸ σὺ Ποσει-
 δῶτος, φύλαξε τὸ ἐμὲν, ἀλλοις αὖ τοῖς κύμα-
 σιν ἐμμενὶν ἀπορροῶν. ἡδὲν δὲν δὲν, ἐσφό-
 δρα χαίρων τὴν αἴτησιν παρσηκίμω· οἶα δὲ
 μὲν αὐτὴν καὶ γυμνωθεῖσιν ὁρᾶν ὡς ἔνδον ἐξε-
 δύσαντο ἐπὶ τῷ ἑατον χιτωνίσκον, ὅλος ἐξέστῃ
 ἐκπλαγαῖς πρὸς τὴν λαμπαρότητα τῇ μὲν.
 ἐξήγαμπε γὰρ ἐκ πολλῆς τε καὶ μὲν αἰνῆς κόμης
 λευκὸς μὲν βάλανος, ξανθὸς δὲ πρὸς αὐτὴν χρώματα
 λαμπαρὰ μὲν τῇ φύσει αἰνέσθαι τῇ πρὸς τὸ
 μὲν· Φοινικία. ἐπεὶ δὲν εἰς πεπλήθηκει ἐν δὲν,
 ἐπὶ πρηνέστερο τῇ θαλάττῃ. ἡ γὰρ ἀτάραχον καὶ
 ἡδοναῖον τὸ κύμα· ἐπὶ ἀφρῶν δὲ πρὸς ῥέοντος κύ-
 ματος ἡ χροιά τὸ σῶμα λευκὸν ἡλίζουσα πρὸς
 οὐτό. ἡ τοῖς ἑρώεσσι, εἰ μὴ πρὸς τὸν ἐτυχεῖν τε-
 θεαμῶνος αὐτῷ, αἰνέσθαι αὐτὴν τῇ θρυλλασμῶν νη-
 ρηίδων ὁρᾶν ὡς ἡ ἰχθυὸς εἶχε τὴν θαλάττῃν λεβῶν,
 εἶπες αὐτῷ κόρην ἀνίσχουσα τὴν κυμῶν ἰδᾶν. ἔτω τῷ
 θαλάττης τῷ Αφροδίτῃν δὲ πρὸς πῶς πρὸς ἑσθὲν
 γράφοισιν οἱ ζωγράφοι. αὐτίκα γὰρ παρσόδρα-
 μὸν τοιμάχοι ἐπεδίδου τῇ ποθεμῶν, παρσπε-
 λάζων ἄμα ἐπὶ πειρώμῳ τῷ καλῆς. ἡ γὰρ, (ἡ γὰρ

1 δὲ.

2 σιωπ-
κία.

fuο ingenio nata. Tum ego me-
cum, alia incidit, inquam, captura
longe priori potior. Illa, per tuum,
inquit, Neptunum, serua mihi ve-
stem meam, dum me abluo fluctibus.
Ego serio latus, hilarisque annui ro-
ganti, visurus quippe nudatam virgi-
nem. Ergo vbi interiorē tunicam
exuit, obstupui mirabundus membro-
rum elegantiam. Elucebat enim ex
densa nigraque coma collum album,
ac rubicunda gena; pulcri vterque
per se colores, sed splendidiore ni-
gri vicinia. Inde saltu se in vndas
dedit, & innatauit mari; tranquillī
quippe & immoti filebant fluctus,
spumamque circumfluitantis æstus al-
bicans corporis æquabat color. Cu-
pidines testor, ni prius eam vidissem,
credidissem videre me vnam è famo-
sis Nereisin. Sed vbi satias eam ce-
pit marinæ lotionis, dixisses visa ex-
eunte è fluctibus virgine: Ad hunc
modum decore pingunt Venerem e-
mergentem se è mari. Ego tum ac-
currens ocyus vestem amatæ reddi-
di; simul accessi, formosamque ad-
trectare ausus sum. Illa (grauis enim

erat & verenda, sicuti videbatur) succensens erubuit, fuitque pulterior iraræ vultus; oculusque quamuis excandescentis suavis; veluti siderum flamma; lumen immo, non flamma. tum piscatorium calamus fregit, remisitque mari pisces. Adstabam ego interea incertus consilij, & quos ceperam deslens, & quam non ceperam deplorans magis.

EQVISIO EQVITIS
amantis. VIII.

ECHEPOLVS MELESIPPO.

O Decentiam! ô equitandi peritiam! quam dexteritate ancipiti felix eques iste! & forma antistat, & velocitate præcellit. Nunquam hunc, opinor, amor domuit; sed Adonis ipse est, puellarum desiderium. Audiit hæc dicentem aureus eques, ac reprehendit dicens; Nihil hoc tu ad rem, neque conuenientem mihi sermonem exorsus. Vnus amor equitare optime nouit: is me, & per me

ὥς ἔοικε σεμνὰ τε καὶ βλοσυρὰ) ἦρυν θρίασε
 μετ' ὀργῆς· καὶ γέρονε δὲ παρ' ὁσώπων θυμου μὲν
 καλλίων. δὲ δ' ὄμμα, καὶ παρ' ἀγρυπνίας ἡ-
 δύ· ὥσπερ καὶ δὲ τῷ ἄγρῳ πυρ· φῶς μᾶλλον δὲ
 ἢ πυρ. τὸν τε θρηνητὸν κατέαξε χάλασεν, καὶ
 ποὺς ἰσχύς παρ' ἐρρίψε τῇ θαλάσῃ. ἐγὼ δὲ ἀ-
 μήχανος παρ' ἐρήκειν· καὶ οὐδ' ἐθρηνησάμην θρη-
 νῶν, καὶ ὡς οὐκ ἦν γένεσις, μαιζόνως δακρύων.

ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ, ΙΠΠΕΩΣ ἐρωτικῶς.

Ἰ Εὐχέποδος Μελησίπῳ.

Ἰ ἐχέπω-
 λος.

ΕΥΓΕ τῆς β' ἀρεπείας· βαβὰ τῆς ἐλα-
 σείας. ὥς ἀμφοτεροδέξιος οὐδ' πέφυκεν
 ὁ ἰππότης καὶ καλλὴς ἀφ' ὧν ἐπεί, καὶ ὑπὸ
 φέρει τὰ πάχ. ὥς ἔοικε τῷ τὸν οὐκ ἐδάμα-
 σεν ἔρως. ἀλλ' ἐστὶν αὐτὸς παρ' ἐπὶ τῇ Αδω-
 νις ταῖς ἐταίραις. ταῦτα μὲν λέγοντος ὁ χρυ-
 σοῦς ἀκήκεν ἰππῶδες, καὶ ἀφ' ἐμφορμῶν ἐφῆ-
 οὐδ' ἐν τῷ τὸν Διότυπον, οὐδ' ἐν τῷ ἐμὲ τῷ
 τὸν οἰκείως εἴρηκεν τὸν λόγον. αἶρεται μόνος οἶ-
 δειν ἰππῶδες ὡς τὸν πόθος· αὐτὸς ἐμὲ καὶ δι' ἐμοῦ

πάχιστα τὸν ἵππον ἐλαμύει, καὶ τὸν ῥέοντα κατερείζει
 δυνάως ὀξύτερον κατεπεύγων. ὁπίδδς οὖν ἵππο-
 κόμῃ, τοῖς δρόμοις ἄμα τὴν ἄδων ἐν ἄσμασι ἔρω-
 τικοῖς τὸν ἔρωτα θεραπεύων. ἦδον τοίνυν τοιόνδε
 πρὸς ἐκείνον ὡς ἐχέδον μέλος, ὃς αὐτὸ πλὴν
 πρὸς φασιν εἰληφώς. ἐγὼ σε δι' ἀποστα κατὰ γε
 πλὴν ἐμὴν εἰκότως ἵπποδρομὴν ἐνόμιζον ἐ-
 λδύμενον βέλοισι. εἰ δ' ὅπως τὸν κάλλος ἔχων ἐράς,
 ἢ πλὴν Αφροδίτῃ ἀδιχοῦσιν οἱ ἔρωτες. ὅμως
 γε τὸτο σε μὴ σφόδρα λυπεῖτω καὶ πλὴν ἑαυ-
 τῷ ἔρωσιν ἐκείνοι μητέρῃ.

ΔΟΛΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΔΙ'

ἱ σκυοί-
 κου.

οὐ θεραπεύοντων καὶ σκυοῖκων πρόντων
 ἐφ' ἡμέτερον τὸ μοιχρὸν.

Στησίχρους Ερεπιδεύς.

ΓΥῆ τις ἐν ἀγορῇ παροῖσα, τὸν τε σκυοῖ-
 κον εἶχε πλησίον, καὶ ὑπὸ τῷ οἰκετῷ πε-
 ρεσιχίζετο κυκλῶ. ὥς δ' ὁ παροῖοντα τὸν ἑαυτῆς
 εἶδε μοιχρὸν, ἄφνω βουλόμεται δαυμονίως ἄμα
 τῇ θῆα. ὅπως αὖ δὲ παρὸς ὅπως ἀφ' ἡμεῶν τὸ πο-
 θυμῶν, καὶ ἡ τυρὴν καὶ λαλοῦντος ἀκού-

velocissime equum agit , curren-
temque acriter pungit vrgens instan-
tius . Perge ergo in hoc curriculo ,
equisio , canens simul & amatoris
canticis demulcens cupidinem . Ego
igitur natum sub manum carmen oc-
cinui , caussam ab ipso sumens ; Ego
te domine conuenienter ministerio
meo credebam liberum à vulnere :
sed si cum hac forma amas , Vene-
rem testor , iniurij sunt Cupidines .
nec tu ideo tamen grauius succen-
seas ; & illi sauciauerunt matrem suam .

MV L I E R I S' D O L V S A D -
tr ectando mœcho coram viro
& famulis. I X.

STESICHORVS ERATOSTHENI.

MV L I E R incedens in foro con-
iugem habebat ad latus , stipa-
baturque vndique secus famulorum
globo . Sed vt procedentem adulte-
rum suum vidit , è re nata consilium
ocyus iniit , quî amasium honeste at-
tingeret , & fortean audiret loquen-

C iij

tem. Ergo illa labſam ſe ſimulans cecidit in genu ; mœchusque velut de compeſto mulieris conſilium adiuuans extenſa manu labſam erexit adprehenſa dextera , ſuoſque digitos illius digitis implicuit. tremuere, opinor, præ amore utræque manus. tum adulter ſimulatum caſum conſolabundus quædam inſufurrauit: illa dolorem fingens clandeſtino manum admouit ori , baſiauitque tactos amanti digitos. quin & eos amatorie oculis impoſuit , ſimulatas lacrymas è contritis fruſtra palpebris exteſura.

RELATIO VELVT IN
*epiſtola amorum Acontij &
 Cydippæ. X.*

ERATOCLEA DIONYSIDI.

ACONTIVS Cydippen bellus iuuenis bellam virginem duxit domum. recte eſt enim in veteri dicto, ſimilem ſimili diuinitus ſemper aggregari. Nam illam omnibus ſuis ho-

ση. αὐτὴ μὲν οὖν ὤλιωθεν, ὡς ἐδόκει, καὶ πέπιω-
 και ἔπει γόνυ. ὁ δὲ μαχρὸς συμφορὰς τῶν ὡσπερ
 ἀπὸ στυγερήματος τῇ γνώμῃ τῆς γυναικὸς, ὀρέ-
 γη τὴν χεῖρα καὶ διανίστησι πεπιωκῆας λαβό-
 μημος ἢ δόξιας. ἔπει τοῖς ἐκείνης δακτύλοις τοὺς
 ἑαυτῆς ὤλεσε πλέξας. καὶ ὡς οἶμμι, πρὸς τῷ ἔρω-
 τος ὑπερέβημον ἀμφοτέραι αἱ χεῖρες. ὁ μὲν μα-
 χρὸς ἢ πεπλασμένης αὐτῇ ὡς ἀμυδρὸς μημος
 συμφορὰς εἶπεν ἅψα δῆπου ἔφη. ἢ ὅτι ὡσπερ
 ἀλγούσα, ἡ λαθραία νόματι παροσάγη τὴν 1 λα-
 χεῖρα. καὶ τοὺς ἑαυτῆς πεφιλήκει δακτύλους, ὡς 2 θραύας.
 ἐκείνος παροσέψατο. ἔπει ὅτι καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς
 ἐρώλικῶς ὑπερέθηκε τῶν τοῖς, δάκρυον ὑποκρί-
 στως ἀπομαθητομένη τῇ μάτῃ πρὸς αὐτῆς
 ὑποθλιβόμενων βλεφάρων.

ΩΣ ΕΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟ ΚΑΤΑ 2 16. 84.

Ακούτιον καὶ Κυδίππιον ἐρώτων διήγημα.

Εὐδοκῆς Διορισίδι.

ΑΚούτιος πρὸ Κυδίππιον καλὸς νεαῖας
 καλῶς ἔγχευε κόριν. ὁ γὰρ παλαιὸς λό-
 γος οὗ ἔχῃ. ὡς ὅμοιον ὁμοίᾳ καὶ θεῶν ἀεὶ
 παροσάγει. πρὸ μὲν, ἀπασι πῶς ἑαυτῆς

φιλοτίμοις κακώσμηκεν Αφροδίτη, μόνου τῆ κε-
 ρού φθσαμένη. καὶ τῆτον πρὸς τὴν πρῆ-
 νον εἶχεν ἔξαιρετον ἢ θεός. Ἐ τοῖς ἔμμοσι χά-
 ρειτες οὐ πρεῖς κατ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων
 πειχορδύει δεκάς. τὸν ὃ νέον ἐκώσμου οφ-
 θαλμοί. Φαιδροὶ μὲν ὡς καλοί. Φοβεροὶ δέ,
 ὡς σάφρονες. καὶ φύσεως ἔρως θύαθες,
 ὅπιπρέχον τὰς πρῆταῖς. οἱ δὲ φιλοθεάμονες
 τῆ κάλλους εἰς διδασκάλου παρσίοντα πει-
 εσχόπου στωωθουῦτες ἀλλήλους. καὶ ἡ ὁ-
 ρῶν πρὸς τούτων πληθούσας μὲν ἀφροσύ-
 1 πολλοί. γεινοχωρυμνάς δὲ λαίρας. καὶ 1 πολὺ γὰρ
 ἀφ' τῆτο ὃ λίαν ἐρωτικὸν τοῖς ἔχρεσι τῆ μει-
 ρακίου τοῖς ἑαυτῶν ἐφήρμοζον πόδας. Ἐπὶ ἡ-
 ράδῃ Κυδίππης· ἔδδ' γὰρ τὸν καλὸν ποσού-
 τοις τερξόχότα τὰ κάλλει, μίας ἀκίδος ἐ-
 2 πειρα-
 αἰῶν. ρώτων 2 πειραθῆναι ποτέ. καὶ γινῆαι ἁφῶς,
 οἷα πεπνῆσιν οἱ δὲ αὐτὸν πρᾶγματῆαι. ὅθεν ὁ
 ἔρως, οὐ μετεῖως ἐνέτεινε τὴν ἰδύραν· ὅτε Ἐ
 τερπνὴ πέφυκεν ἢ τοξεία. ἀλλ' ὅσοι εἶχεν ἰσχύος
 παρσελκύσας τὰ τόξα, σφοδρότατα διεφνεκα
 ὃ βέλους. ποιγῆρου ὁ δὲ ἔως ὡς κάλλιστοι παι-
 δῶν Ἀκόντιε, δυοῖν θάτερον ἢ γάμον ἢ θάλασσαν
 διχομήξαι βληθείς. πλὴν αὐτὸς ὁ βῶσας αἰεί πῆας

noribus honestauit Venus, solam sibi zonam reseruans, quam præ mortali præcipuam haberet Dea: tum oculos eius non trinæ secundum Hesiodum, sed decies denæ pererrant Gratia. Iuuenem contra decorant oculi, lucidi quidem vt pulcri; verendi tamen vt casti, natiuusque ac florus rubor conlustrat genas. Itaque formarum spectatores ad ludi magistrum itantem trudentes se inuicem intuebantur. Videres eorum turba plenum forum; angustas vias: quin & multi amabili hac specie lactati sectabantur pueri vestigia. Talis Acontius Cydippem amare cœpit; oportebat enim formosum tot sauciatis forma sua mortalibus, sentire & ipsum semel vnam puncturam Cupidinum, vt sciret expertus qualia passi forent quos ipse sauciauerat. Itaque Amor non laxius neruum intendit, vnde iucundum vulnus, sed arcu quantum potuit adducto iaculum emisit vi maxima. Quippe tu statim Aconti lepidum caput, vbi saucius factus es, alterutrum apud teipsum constituisti, aut mortem, aut nubtias. Ceterum idem ille qui te vulnerauerat, con-

fuetus miras quasdam semper machinas neçtere , nouum tibi consilium iniecit , tuam fortean formam reueritus . Ita , simul in Dianæ sedentem puellam vidisti , decerptum in horto Veneris malum Cydonium fallaci circum inscriptione literatum prouoluisti clanculum ante famulæ pedes ; quod illa statim & molem & colorem pomi mirata , rapuit , dubitabunda simul cuinam id è virginibus aliud agenti excidisset è sinu . Num tu potius , inquit , sacrum es malum ? quæ tibi autem insculptæ circum literæ , quidve sibi volunt ? Tene pomum domina , quale non vidi ego antehac ; quam supra modum magnum : quam rutilum : quam rosas rubore referens . Euge suauem odorem ; quamque id nares etiam à longe permulcet . Dic mihi , carissima , quid sibi vult inscriptio hæc ? Tum puella suscepit malum , oculis percurrit scriptionem , perlegit titulum in hæc verba conceptum , Per Dianam Acontio nubam . Adhuc iusiurandum , quamuis & inuitum , nec legitimum , proferebat , quum amatorium sermonem recundata proiecit , dimidiatamque re-

ὡς δὲ τοὺς μηχράς Δία πλέκων, ὑπέθε-
 τό σοι χαμνοτάτῳ βουλίῳ, τάχα που ὁ σὸν αἰ-
 δούμηνος καίλος. αὐτίκα γεῖω χεῖρ ὁ Ἀρτε-
 μίσιον, ὡς ἐθέσσω περκαθημόνῳ τὴν κό-
 ρῳ, τῷ κήπου τῆς Αφροδίτης κυδώνιοι ἐκ-
 λεξάμενος μῆλον, ἀπάτης αὐτοῦ περὶ γεγρα-
 φηκας λόγον· καὶ λάθρα δις κύλισας παρὸ τῆς
 τῆς θεραπαίνης ποδῶν. ἢ ὅ ὁ μέγας ἐπὶ τὴν
 χροιδὴν καὶ πλαγίῳ, αἰήρπασεν ἅμα Δία-
 πορεύσα, τίς ἄρα τῷτο τῷ πρῶτον μετέω-
 ρος ἀπέβαλε τῷ περκαλπίου; ἄρα φησὶν ἱε-
 ρὸν πέφυκας ὧ μῆλον; τίνα δὲ θεὸς πέριξ ἐγ-
 κεχάραται γραμματῶν; καὶ τί σημάδι ἐ-
 θέλης; δέχου μῆλον ὧ κεκτημένη, οἷον οὐ τε-
 θέαμαι παρόπρην· ὡς ὑπομέγετες, ὡς πυρ-
 ρωπὸν, ὡς ἐρύθημα φέρον τῆς ῥόδων. οὕτως
 τῆς βιωδίας· ὅσον καὶ πόρρωθεν διφραίνε τὴν
 αἰάθησιν. λέγε μοι φιλτάτη, τί ὁ περὶ γραμ-
 μα τῷτο; ἢ δὲ κόρη χαμισαμένη, καὶ τοῖς
 ὁμμοσι περὶ θέουσα τὴν γραφίῳ, αἰεγίνω-
 σκεν ἔχουσιν ὧδε. μὰ τὴν Ἀρτεμιν Ἀχυν-
 τίῳ γαμψύμην. ἐπὶ διερχομένη τὸν ὄρμον, εἴ
 καὶ αἰχρυσὸν τε καὶ νότον, τὸν ἐρωπικὸν λό-
 γον ἀπερρίψαν αἰδουμένη. καὶ ἡμίφωτοι κα-

παλέλοιπε λέξι' πλὴν ἐπ' ἐχάτω κειμήλιον·
 αἶτε Διφραμνημονύουσιν γάμον· ὃν σεμνὴ παρ-
 1 γνῶς. θεὸς καὶ ἑτέρω¹ λέγειτο, ἠρυδρίασε· ἔ τοσούτον
 ἐξεφοινίχθη ὁ παρῶσωποι ὡς δοκεῖν ὅτι τῷ παρ-
 φῶν ἐνδὸν εἶχε πῖνα ῥόδων λευκῶν, ἔ ὁ ἐρύθη-
 μα τῷτο μῆδεν τῷ χαλῶν αὐτῆς Διφραφῆρ. εἶπεν
 ἡ παῖς· ἀκήχετο Αρτεμις· καὶ παρῶντος ἔσα θεὸς
 Ακόντιε στωεβόητο ἔτι τῷ γάμου. τέως οὖν τὸν
 δαίμον, ἀλλ' οὐτε θαλάττης τρικυμίας, οὔτε
 πόθου κορυφῶμενον σάλεν διμῶρ ἐς ἀφηγέσθαι.
 δάκρυα μόνον, οὐχ ὕπνον αἰνύκτες ἐπῆγον τὰ
 μισρακίω. κλάει γὰρ αἰδοῦμενος πλὴν ἡμέραν, ὅ
 δάκρυον ἐπαμίδετο τῷ νυξί. ἐκπακείς ὃ τὰ μῆνη
 ἔ δυαδυμίας μῶραινόμενος πλὴν χροιά, ἔ ὁ
 βλέμμα δεινῶς ὠρακίαν ἐδεδίδε ὡς τεκόντι φα-
 νῶαι· καὶ εἰς ἀγρὸν ὅπτι πάση παρῶσῃ τὸν
 πατέρω φθόνων ἐφοίτα δρόσος οἱ χαμψότεροι
 τῷ ἡλικιωτῷ, Παέρτιν αὐτὴν ἐπανόμαζον,
 γηπόνον τὸν νεανίσκον οἰόμενοι γεγενεῖαι. ἀλλ'
 Αχρητίω ὅς ἐκ ἀμπελῶνος ἔμνηεν, ὃ σκαπώνης·
 μόνον ὃ φηγεῖς ὑποκαθήμενος ἡ πλελέας ὠ-
 μίλῃ πειάδε· εἶθε ὡς δένδρα ἔ νοῦς ὑμῖν γρόισθ
 ἔ φωνή· ὅπως αὐεῖπτε μόνον Κυδίππη καλή·
 ἡ γὰρ πῶσαυτα καὶ τῷ φρεσὶν ἐλκεκοραμμία

liquit vocem vltimam; quippe in qua nubtiarum mentio, quas etiam aliis loquentibus erubescunt honestæ virgines. Denique ita vultum erubuit, vt rosarium quoddam pratum habere videretur intra genas: nihiloquē is rubor cedebat eius labiis. Ergo puella elocuta est, Diana audiit, deaque virgo coniuravit Aconti in tuas nubtiās. Miser ille interea; sed neque decumani fluctus, nec Cupidinis sublimem æstum verbis exsequi promptum. lacrymas solas non somnum noctes adferebant iuueni: nam pudens flere de die, reservabat noctibus fletus; simul tabescens membra, coloremque desperatione marcescens, & visum admodum pallidus, patris conspectum verebatur; itabatque in agrum quovis prætextu patrem fugiens; vnde Laërtes vocabatur ab æqualium elegantiusculis, agricolam eum factum credentibus. Sed Acontio non vineta curæ, non ligo. solum fagos aut pinus, sub quibus desidebat adlocutus: Vtinam, inquebat, & mens vobis, arbores, & vox esset, vt hoc vnum dictitaretis, Cydippe pulcra; vel saltem corticibus inscribtas

ferretis hoc ipsum testantes literas .
Liceat mihi prope diem Cydippe ,
formosam te & iurandi religiosam
dicere : neque te Diana sagitta vltri-
ce tollat : quin testam operculo te-
neat faretram . Sed ô miserum me !
quid ego te hunc adegi metum ? nam
aiunt ceteris quidem peccatis succen-
sere grauitè deam ; sed præ aliis in
iurisiurandi neglecti reos vindicare se-
uerius . Vtinam ergo , sicuti optabam
modo , iurandum serues ; vtinam . sin
contra eueniat , quod nec fas dictu ,
sit tibi Diana virgo propitia . non e-
nim tu , sed qui periurio causam de-
dit , dignus vindieta . Sentiam solum
curæ tibi fuisse eas literas ; tum ego
animam amittens tuo fulmine , non
magis parcam sanguini meo , quam
effusæ temere lymphæ . Sed ô caris-
simæ plantæ , suauisonarum auium se-
des , numnam est & in vobis hic a-
mor ? pinumque forte cupressus , a-
liæve arbor aliam deperit ? Non per
Iouem credo : non enim amittere-
tis folia ; nec solum circum ramos a-
mor coma simul vos & decore spo-
liaret , sed vsque ad truncum & radi-
ces penetraret eius lampada . Talia fa-
batur

Φέρεται γραμμάτια, ὅσα πλὴν Κυδῖπῳ ἐ-
 πινομάζει καλῶ. Κυδῖπῳ καλῶ σε καὶ βύορ-
 κην ὁμοίως προσέπω ταχὺ. μηδὲ Ἀρτεμις ὅτι
 οἱ ποιῶσι βέλους ἀφ᾽ ἧς ἀνέλη. μὲν δὲ ὅτι πῶ-
 μα προσκείμενοι τῇ φαρμάκῃ. ὦ δυστυχὴς ἐγώ.
 τί δέ οἱ τῶτον ἐπῆγον τὸ φόβον; ὁπότε δὲ φασὶ
 τὸ θεὸν ὅτι πάσας μὲν ἀμύρτασι κινεῖσθαι δει-
 νῶς· μάλιστα ὅτι τοὺς ἀμύρτασι τῶν ὀρνέων πι-
 κρότερον τιμωρῆσθαι. εἴθε μὲν οὖν ὡς δρῶν
 πυχρόμην βύορκος εἴης· εἴθε γὰρ· εἰ ὅτι ἀποβῆναι
 ὅττι μηδὲ λέγει καλὸν, ἢ Ἀρτεμις ἔειπεν οἱ ἱερεῖς.
 πρῶτος πρῶτος· οὐ σὲ γὰρ ἀλλὰ τὸν δόντα τὸ
 ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν προσφασιν καταστῆναι· μαθήτο-
 μαθὼν ὡς μεμέληκας τῇ γραμματίῳ, καὶ
 ὅτι ὅτι πρῶτος πλὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀπαλλάτ-
 των οὐκ ἦτον αἵματος ἀφ᾽ ἧς ὅτι ἡμετέρου,
² εἴθε ὕδατος εἰκὴ χειμῶντος. ἀλλ' ὦ φίλτατα ² ἡφ.
 δένδρα, τῇ ἡδυφάντων ὀρνέων οἱ θεοὶ, ἀρε-
 καὶ ἐν ὑμῖν ὅτι οὐκ ἔρω, καὶ πίτυος τυ-
 χὸν ἡρώδης κυπρίτης, ἢ ἄλλο φυτὸν ἑτέρου
 φυτῶν; μὰ δία, οὐκ οἶμαι· οὐ γὰρ ἐφυλλορροῶ-
 τε, δὲ τοὺς κλάδους ἀπλῶς ὁ πόθος κόμης ὑμᾶς
 καὶ ἀλγίας ἐψέλκε. ἀλλὰ καὶ μέλει γέλεος τε
 καὶ ῥίζων ὑποσέτας δὲ πυρσὺν δι᾽ ἧς τοιαῦτα

μὲν Ἀκόντοος ὃ παιδίον διελέγετο πρὸς τὰ
 σώματι μῦθαι νόμος καὶ τὸν νοῦν. τῇ δὲ Κυ-
 δίπῳ πρὸς ἑτέρῳ κῆτε ἐπίζετο γάμος· καὶ
 πρὸ τῆς πατρός τοῦ ὑμῶν ἦδον αἱ μοι-
 κώτεραι τῶν κῆτεων καὶ μελιχίφωροι, τὸτο
 δὲ Σαπφούς ὃ ἦδισον φθῆγμα. ἄλλ' ἄφνω
 νοήσκειν ἢ παῖς. καὶ πρὸς ἐκφορᾶν αὐτῇ
 1 νυμφαγωγίας οἱ τεκόντες ἐώρων. εἶτα πρὸς
 2 αἰ- δόξως 2 ἐπέσφηλε, καὶ δούτερον ὁ γάμος
 σφλε. ἐκοσμήτο· καὶ ὡς περ ἀπὸ στυγῆματος τῆς 3 ψυ-
 3 πύχης. χῆς, αὐτῆς ἐνόση. τείτον ὁμοίως ταῦτα συμ-
 βέβηκε τῇ παιδί. ὁ δὲ πατὴρ τετάρτῳ οὐκ
 αἰέμεινε νόσῳ. ἄλλ' ἐπύθετο τῷ πυθίῳ, τίς ἄ-
 ρα θεῶν τὸν γάμον ἐμποδίζει τῇ κόρῃ. ὁ δὲ Α-
 πόλλων πρῶτα φράς τὸν πατέρα διδάσκει τῇ
 νέῳ, ὃ μῆλον, τὸν ὄρκεν, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος
 τὸν θυμόν. καὶ κῆτεον θάπτεον δύορκεν ἀπο-
 φιλῶν τὴν κόρην· ἄλλως τὲ φησι Κυδίπῳ
 Ἀκοντίῳ στυγῆτων, οὐ μόνον δὲ ἀνὴρ στυγῆ-
 τῶν καὶ θυμῶν. ἄλλ' ἐκτέρωθεν ὁ γάμος ἐ-
 στα χερσίν. ταῦτα μὲν ἔχρησεν ὁ ματωρὸς
 θεός· ὁ δὲ ὄρκεν ἄμα δὲ χρηστέον στυγῆτων
 τοῖς γάμοις. αἱ δὲ τῇ παιδὶς ἡλικιώπιδες, ἐπε-
 γνόντες ὑμῶν ἦδον, οὐκ ἀναβαλλόμενοι ἐπὶ, οὐδὲ

1 νυμ-
 φαγωγίας
 2 αἰ-
 σφλε.
 3 πύχης.

batur mentem simul & corpus marci-
dus adolescēs Acontius. At Cydippæ
cum altero parabantur nubtiæ ; iam-
que ante thalami fores vocis dulcedi-
ne , cantusque peritia potiores virgi-
num hymenæum occinebant , dulcis-
simum illud Sapphûs canticum . Sed
sponsa deinproviso cœpit ægrotare ;
ac iam pro nubtiali funebrem pom-
pam spectabant parentes . Conualuit
tamen insperato , thalamusque iterum
adornari cœpit ; sed veluti de compa-
cto ludente fortuna , decubuit rursus ;
tertiumque eadem hæc omnia euenê-
re . Tum pater non exspectata quarta
ægritudine , misit scitatum Pythium ,
quis deûm impediret nubtias filiæ .
Cui Phœbus rem omnem disertim a-
peruit ; adolescentem , pomum , iuran-
dum , iram Dianæ ; monuitq. vt quam-
primum liberaret puellæ fidem : alio-
quin , inquit , & quum Cydippem A-
contio iugabis , non miscebis plumbū
argento , sed facies aureas vtrinque nu-
btias . Hæc fuit diuini numinis dictio ,
quam simul & iuramentum impleue-
re celebratis nubtiis . At virginis æqua-
les perfectum tum demum hymenæū
cecinêre , non dilatum amplius , nec

interruptum accedente morbo : è quibus
fiqua discrepare visa, respicit eam cho-
ri magistra , & ad modulum com-
mode reducit , manibus simul incre-
pans. Alius canticis applaudere, dex-
teræque contractis digitis subiectæ læ-
uæ palmam ferire , vt manus com-
plosæ cymbalorum in modum dul-
cem sonum ederent. Omnia tamen
morari videbantur Acontio : neque
diem illa longiorē vidisse se, nec bre-
uiorem illa noctem censuit. Non mu-
tasset Acontius Midæ auro, nec puellæ
contra æstimasset omnes diuitias. Ad-
sentientur omnes mihi , nisi si qui
prorsus imperiti Cupidinum ; tales
quippe non mirum sentire contra.
Ita conferto breui cum virgine no-
cturno prælio pacata deinceps præ-
cerpsit gaudia. Ardere interea in æ-
dibus tadæ ture accensæ , vt simul
& arderent & suffirent ædes , lumen-
que cum odore suauis præberent. Ita-
que virgines quæ prius censita inter
ipsas Cydippe antistabant longe mu-
lieribus, formæ summam laudē com-
meritæ, nunc addita mulieribus spon-
sa vincuntur longe : tantum formam
eius vtroque natura extulit. Quæ

ἀφ' ἧς κοπὴ ὁ μῦθος νόστος· καὶ ἡ διδασκαλὸς ἐπέβλεπε
 πῶς ἑπάδουε· καὶ εἰς τὸ μῆκος ἰσχυρῶς ἐνεβίβαζε ¹ ἀπ' αὐτοῦ.
 χρονομοῦσα τὴν ἔσπον· ἔτερος δὲ τοῖς ἄσμασιν
 ἐπεκρότει, καὶ ἡ δούλα τοῖς δακτύλοις ὑπεσταλμέ-
 ροις, ὑποκαίμενός τ' ἄρ' ἔστιν ἐπλητῆν εἰς ² τὴν ² π.
 κοῖτον· ἵν' ὧσιν αἱ χεῖρες δι' ὦφονοι συμπλητῆτόν τ' αὐτῃ
 ἔσπον κυμβόλῳ. ἀπὸ μὲν δὲ ὅν ὁ μὲν βραδυ-
 νη ἐδόχε· ὡς Ἀχρητί· καὶ ὅτε ἡ μέρα ἐκείνης ἐνό-
 μιπε μικροτέρῳ ἐωραχέναι, ὅτε νύκτα βραχυ-
 τέραν τὴν νυκτὸς ἐκείνης. Ἀκόντιος οὖν δὴ ἡλλά-
 ξατο τὸ Μίδου χρυσόν, ὅδ' ἔτι πρὸς τα πλῆθος ἰσο-
 στάσιον ἡγάγετο τῇ κόρῃ· καὶ σύμφηφοι πρὸς τοὺς ἐμοὶ,
 ὅσοι μὴ κατὰ παῖς τὴν ἐρωτικὴν ἀμαθίαν· τὴν γὰρ
 αἰέρεσσι, ὅκ' ἀπηχρὸν ἀντίδοξον εἶναι. ³ ὡς δὲ ὅν ³ ἀπὸ
 τῇ πρὸς τὴν βραχὺα νυκτομαχήσας ἐρωτικῶς, ⁴ ὅς.
 ὅτε τὴν λοιπὸν εἰρήνωμένων ἀπέλαυνε ἡ δούλη. Ε- ⁵ πὴ μ.
 καὶ ὅτι καὶ δώματα δαΐδες ἐκ λίσαιων συγκί-
 νηται ὥστε ἀμα χεῖρας ἐθυμαῖας, ἐκ πρὸς ἑλ-
 τὸ φῶς μὴ διωδίας. πάλαι πόινω αἱ πρὸς τὴν
 συναριθμομένης αὐταῖς τὴν Κυδίπῳης, ἐπλεο-
 νέκτεν σφόδρα τὴν ἵστασιν, τὴν κολοφῶνα φέρουσα
 τὴν διωρεπείας. νυνὶ δὲ τὴν νύμφης ἐν ἵστασι ταπιομέ-
 νης, μφονεκτῶσιν αἱ κύραι· ποσὸν τὸν ἡ φύσις ἀπαντα
 χῶς τὸ λαμπαρόν αὐτὴ ἐκορυφώσατο κτήνος· ὡς ὅτε

ὅ γ' χρυσὴ πόλις ἢ πόα τὰ χρυσῶ μίερα σιν-
 ἤπλετο παροσφυάς. ἄμφω δ' ἁμπαρεῖς ὁμ-
 μασιν, οἷς ἀγέρες αἰταυγεῶτες ἀλλήλοις φα-
 δρότερον τ' ἀλλήλων ἀπέλαυον ἀλγείας.

ΓΥΝΗ ΠΟΘΟΥΣΑ ΜΕΙΡΑ-

κιον, πτωθάνεται τῆς δούλης εἰ καλὸς
 ὁ ποθούμενος.

Φιλόστρατος Εὐαγρότα.

ΠΑΙΔίσκη ἐαυτῆς ὥδ' ὅπως ἤρετό τῆς γυνῆ.
 παρὲς τ' ᾗ γράπτω, ὁποῖον δοκᾷ σοι νεανί-
 σχος ποθεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καλόν. ἀλλ' ἐρώσα
 τυχόν, σφάδμομα παρὲς τ' κρίσις τ' ποθουμένη· καὶ
 ἐρωτὶ πλατύνωμαι πλεονέκτησι. λέγε δὲ μοι καὶ κεῖνο,
 τί φασιν αἱ καθορώσαι τῶν γυναικῶν; τί τερον
 αὐτὸν ἐπαμύσει ἢ κάλλους; ἢ ψέγουσι δόποτρα-
 φῆσαι πλεονέκτησι; ἢ ὅ μακροπρόουσα παρὲς τ'
 κακτημένη φησὶν; ἢ ἢ Ἀρτεμὶν ἐγὼ πολλῶν
 ἀκήχασα γυναικῶν αὐτήχους γνομένη πλησίον
 ἐπιφθεγγομένην ποιάδε τὰ νέω· ἰδὺν μείρακιον
 βίωρεπές· ἰδὺν κάλλος ἀπηκριβωμένην τῇ φύσει.
 ποιούτως ἔδδ' ἀπλάττειν τοὺς ἐραστὰς μάλλον
 ἢ καὶ Ἀλκιβιάδου μορφῇ· κάλλος γὰρ καλὸν ἢ

veluti chrysopolis herba aureo iuueni
 nativæ adiuncta heret; & splendidis o-
 culis stellarum ad modum inuicem re-
 ciproco lumine coruscantes mutuas
 splendidius fruuntur delicias.

MVLIER ADOLESCENTEM

*amans ab ancilla exquirat, num
 is pulcher. XI.*

PHILOSTRATVS EVAGORAE.

MV L I E R quædam ancillam suam
 compellauit his verbis: dic mi-
 hi, per Gratias, qualis tibi videtur
 quem ego depereo iuuenis? nam is
 mihi pulcher videtur; sed forte amore
 percita de amato non recte iudico;
 forte amor visum meum frustratur.
 Dic mihi & hoc, quid de eo dicant
 ceteræ ubi viderunt mulieres. num
 formam eius laudant? an auertentes
 vultum despiciunt? Illa dominam le-
 nonia arte illiciens, Dianam testor,
 inquit, ego his auribus multas audiui
 proxime adolescenti insufurrâtes; Vi-
 de formosum iuuenem: vide formam
 adamussimâ à natura exactam. Ad hanc
 faciem debuere fingi Hermæ, non ad
 Alcibiadis vultum. O formosam formâ

vos testor charæ Horæ: ô lepidum iu-
uenem forma sua ferocem, non ad su-
perbiam sed ad teneram & magnani-
mam indolem. Satis est conciliando a-
mori vel sola hæc nasi aduncitas; sed
& hæc cæsaries pulcra per se quidem;
sed pulcrior circumfusa fronti; dein
iuxta aures descendens mixta lanugi-
ni. Tum amiculi colores quam miran-
di; non enim colorem vnum seruat,
sed mutatum semper floret. Talis no-
bis optandus amor prima florens la-
mugine. Felix quæ iuuenem parili a-
more amata simul & amans possidet:
fortunata quæ cum ipso cubat, luxu-
rians in lecto, formaque superbe gau-
dens. propitiis illam oculis viderunt
Gratiæ. Omnes mihi videntur eum de-
perire mulieres. Læta tot testib. domina
præ voluptate mutabat colorem ad sin-
gulas voces, videbaturque sibi quod
dicitur sublimi vertice cælum tangere.
Tum demum vere formosum esse iu-
uenem credidit, nam & ipsæ se mulie-
res tum credunt forma præcellere,
quum quis eas videns laudauit, quum
miratus amare cœpit.

τὰς φίλας ὥρας. χερσὶς ὁ νεαίας ὅππῃ κάλλει
 μέγα φρονῶν· ὃ μὲν τοι εἰς ὑψηφαῖαν, ἀλλ'
 εἰς τὸ αἶθερ καὶ μεγαλοπρεπές. ἰχθυὸν πρὸς ἑ-
 ρωτα καὶ μόνον· τὸ ἐπὶ ῥυπνοὶ ὃ νεαίσκε· ἰχθυὸν 1 ἐπὶ-
ρυπν.
 ὃ καὶ ἡ κόμη· καλὴ μὲν καθ' ἑαυτὴν οὖσα, ἔτι
 δὲ καλλίω περικειμένη μὲν τὰς μετώπων· συ-
 κατῖσα ὃ τῇ ἰσχυρῇ πρὸς τοὺς οὐ. τὸ ὃ χλα-
 δίσκιον, βαβαὶ τῇ χρωμάτων· οὐ γὰρ ἐφ' ἐνός
 μὲν χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται καὶ μετόρρει.
 οὐτ' ἡμῖν ὀκταῖος ἐρατὴς, ἡ δ' ἄσκειν ἀμφὶ
 πρὸς τὴν ὑπερλίαν. ὀδῶν μὲν ἡ τὸν νέον ὀτυ-
 χούσα ἐπίσης ἐρατὴν ὁμοῦ ὅς ἐρώμενον. μακα-
 εῖα ἡ συνειμωμένη τέτω, χλιδῶσα κατ' ὀ-
 νίαν καὶ ἐν περὶ τῶσα τὰ κάλλει. ὀνίμετέροις ὁμ-
 μασι ἐκείνῳ αἱ χεῖρες εἶδον, ὅς πᾶσαι μοι
 δοκούσι ἐρᾶν αὐτίκα ὃ μερακίς. ἡ δὲ τ' ὀνί-
 τυρίαι· καὶ ὅφ' ἡδονῆς πρὸς ποδαπὰ χρώματα
 πρὸς ἑκάστον λόγον ὀφίει· καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τέτο,
 ἐδόκει τῇ κεφαλῇ φαίει τὸ οὐρανόν· καὶ τότε πε-
 πίτευκε τὸν νέον ^(ἔ) καλόν· αὐτὰ γὰρ ἑαυτὰς αἱ
 γυναικες τότε δὴ κρίνουσι ^(ἔ) καλὰς, ὅταν ἰδῶν
 τις ἐπαμύνησθ'· ὅταν ἐρατὴν γαυμάσας.

ΝΕΟΣ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ

πομπῆς, ἢ φίλης δοκιμάσαι ὁ κάλλος.

Εὐήμερος Λακίππω.

ΤΙΣ ἄρα τεθέαται τῆς ἑωτὰ κάλλη;
 τίς δὲ ταῖς ἐσπερίαις ὠμίληκε γυναι-
 ξίν; ἡκέτωσθαι οἱ πομπῆς χάριν ἐρωτικοὶ φιλο-
 γυναικες πρὸς κρίσει τῆς ἐμῆς καλλικρίτης·
 καὶ σὺν ἀληθείᾳ λεγόντων εἴ που τοιοῦτον ἰσο-
 ρήκασιν ἀξιοθῆναι κάλλος. ὅπου γὰρ αὖ τις αὐ-
 τῇ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀπιθεῖται, πομπῆς χάριν κάλ-
 λος αὐτῷ συναῖται, καὶ κάλλους ἐφάπτε-
 ται, τούτης ὁ μῦθος ἀποσφαλεῖς, ἄρρηται
 καὶ γένεσι καὶ ἀπορί. πομπῆς δὲ πρῶτον πρῶτον
 καὶ πρῶτον ἡλικίας, πρῶτον χάριν, καὶ μετὰ τὴν πο-
 μπὴν δὴ ληθῆ ὁ θαῦμα. φύσει γὰρ ὁ ποῦς βύπλαι-
 σος ὢν, καὶ τῶν ἀκοσμήτοις οἶδε χρῆσθαι. ἐφῆ-
 δομαι τοῖς ἑσπερίαις βῆ μάλα συμπαρέποισι τῇ

¹ ἐπαίρας μορφῇ. ² ἐτέρας μὲν γὰρ ³ ἢ πυθίας εἴληχε

² ἢ πύ- βίον, ³ ἀπαλότῃτα δὲ σύμφυτον ἔχει καὶ ἀ-

³ ἀπλό- μεμπτον ἡθος. ἀπὸ μὲν τῆς τάξεως τῆς βελτίω

⁴ ἡθῆς. βίου· καὶ αὐτὸν με μάλιστα ἤρηκε τῷ ἀκάκῳ.

⁴ ἐπαίρας δὲ πρὸς τῷ, ὅστις δὲ, ἐπαμνῆ· οὐχ ὥσπερ ⁵ ἐτέρα

ADOLESCENS OMNES

*appellans ad probandam formam**amasia. XII.*

EVHEMERVS LEVCIPPO.

QUIS vnquam formas Orientis vidit? quis occidui orbis mulieribus congressus est? veniant vndiq. feminarū amatores iudicare de mea pulcra connuba, dicantq. veraces siquando tam dignam spectari speciem noverint. nam quacunque illi inieceris oculos, occurrit vbique forma; formam semper attingis. Momus hic frustra abiens dolet, eiulat, desperat. Subiit mihi vltra admirationē spectare staturæ decus & gratiam, transiitque vsque ad pedes miraculum. Natura enim pes bene aptus etiam inornatas exornare condidit. Sed & me lactant conuenientes formæ mores. nam mea Pythias conditionem viuendi meretriciam sortita, simplicitatem tamen natiuam retinet, & indolem inculpatam, moribus ita compositis, vt cōditione eius longe sint meliores. quin me nulla re magis cepit quam innocentia: si quid das, quaecunque id sit, laudat, non meretriciū

in morem, quicquid datur parui æstimatedum. Ita nos semper adsidemus alter alteri veluti monedula. Quid ulterius narrem? ubi secreta & infanda Veneris delicia. Dicam hoc vnum tamen, tandiu repugnare illam, donec mora desiderium accenderit. Sed colum eius ambrosiam spirat; suavis anima; dicas quum pangis basium, sentire te mixta poculis poma vel rosas. Itaque ego delicato pectore ceruice incumbens insomnem noctem duxi suffultum cordis ipsum basians. Non est ergo Venerij operis, vt dixit quidam, ad finem voluptatis vnicū iter: carent enim Venere deformes; ac voluptatis in iis non caput, non pedes inueneris. nam & ciborum finis vnus satietas: sed hic nutrit simul & lætat; sunt qui prorsus auertunt. Per hanc mihi dies omnis cārida, nec minus felix iis quæ in pharetra numerantur. Itaq. audieram sæpius canētes absentia solui cupidinem; dicuntq. vulgo, Amicus tantum, quamdiu coram videt. At ego Pythiadis gratias iuro, ne absenti quidem excidisse illius cupidinem. ita redij non minus amans, immo magis amaui relictā, magisque me iuuat desiderium; gratiamq.

ποῦ δὲ διδόμενοι συμκρὶν ἡγουμένη. καὶ ὥσπερ
 καλοὺς αἰεὶ ᾤξα καλοῖσι, ἰζανόμεν ἄμφω· τί
 δεῖ φαιτέρω πωθεῖν; ἔνθα δὲ τὰ τερπνὰ τ'
 Αφροδίτης ἀποδρήτα, λεκτέον ὃ μόνον ὡς ἀμ-
 πλέγῃ ποῦται, ὅσον ἐν ᾧ βραδυῖναι αἰρεθεῖσα. ἐρεθίσαν
 ὁ μὲν οὖν πρᾶχλας αὐτῆς ἀμβροσίᾳς ὀδωδε· καὶ 2 ἀλε,
 ὁ ἄλλος μαῖνδύ· ἢ δὲ μηλων ἢ ῥόδων πόμασι 3 δὲ.
 συμμιγνύτων ἀπόβῃ φιλήσας ἐρῆς. τοῖς δὲ τέρ-
 ροις τοῖς καλοῖς ὀπιθεῖς τ' κεφαλῇ, ἡγρύνουσι
 αὐτὸ καταφιλῶν· ὁ πῆδημα τῆς καρδίας· ὅκ
 ἐν τ' ἀφροδίσιων, ὡς ἐφύω, τῆς εἰς ὁ τῆς ἡδονῆς, 3 ἰσπε
 τέλος, ὁδὸς ἐστὶν μία· αἰαφροδίτῃ γὰρ αἰδυσφάτις
 γυναικί. καὶ ἡδονῆς ἐν ἐκείνῃ, ὅκ δ' ἐχλῶ, οὐ
 τέλος ἕρποις· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐδέσμασιν οὐ
 τέλος ὁ κόρος· ἀλλὰ ὁ μὲν πρέφει καὶ τέρπει· τὰ δὲ
 πομπτελῶς αἰατρεῖται. 4 ἰσπε
 πᾶσα λυκὴ· ἐπὶ τ' ἐν φάρεσσιν ἀνιζόμεναι, εἰς
 βύτυχας ἔχῃ· τῶν ἀδόντων μὲν ἔνθα ἀκήκασα πολ-
 γάκισ· ὡς πέφυκεν ἀποδημία τ' πόρην ἐκλύειν, καὶ
 πῆροισμα ζόμενοι δὲ φασίν· ποῦται φίλος, ὅσον· ἐ- 4 ἰσπε
 ρθ'· τίς ἐν ἀντίον· ἐγὼ δὲ ὁ μόνον τῷ χαρίτι ποθηά-
 δος, ὡς ἔδ' ἀποδημῶν ἀπεσάτην τ' ὁρὸς ἐκεί-
 νῃ φιλίας· ἔδ' ἐν τῇ ἡδονῇ ἐπὶ ἡδονῇ ἐρῶν, μάλλον
 διὰ πῶν, καὶ μετ' ὅπως ἡσθ'· καὶ πύθσθαι καὶ χάλει

οἶδα τῇ τύχῃ, ὅτι μοι λήθην ὅτι ἐβέβηκε τῆς
 Φιλτάτης. ἔφη δ' αὖ τις ἐρωτικὸς ποιητὴς κα-
 θομηνίζων ἡμᾶς,

1 ἰανθ. Αἰσάσιον λέκτροιο παλαμοῦ θεσμόν ἔχοντο.

ΠΑΙΣ ΕΠΟΘΕΙ ΤΗΝ ΤΟΥ

Φύσματος παλλακὴν· ἰατρὸς δὲ γινώσκων τὸν ἐρω-
 τα τύχῃ πλέον, ἢ τέχνῃ χρησάμενος, καὶ
 μισθόδω, πείθῃ τὸν πατέρα, τῷ παιδὶ πᾶσι
 χωρῆσαι τῆς παλλακίδος.

Εὐτυχέβουλος Αἰετοδώρα.

ΤΩι μακρῷ καὶ τῷτο, Φίλτατε, κατέμαθον
 χρίνω, ὡς ἔτεχναι πᾶσαι προσδέοντο
 τύχης καὶ τύχῃ ἀφαισχυμέναι τῇ ἐπιστήμῃ· αἱ μὲν
 γὰρ ἀτελεῖς μὴ σιωπεργουῶτος ἔθελον. ἡ δὲ μάλ-
 λον διδοχιμῆσαι ἑαυτὴν ἀφορμαὶ πῶς ἐπιστήμοι
 δωρεμῶν. ἐπεὶ τὸν μακρόν γε τὸ προσοίμιον,
 ὅτι οἶδα, ὅτι ποθῶντι θάπτην ἀκρόσασαι, ἥδη λέξω
 τὸ συμβαῖν, μηδὲν ἐπιμνησάσας. Χαιρὼν οὖν τῷ
 βελήσαντι Πολυκλέους υἱὸς, παλλακίδος ἑταίρου
 ποθῶν, κλινωπετῆς ἦν, ὅμας μὲν ἀφανῆ πλατὺ
 λόφος δὲ γηδὼνα ψυχῆς ἣ τῇ ἀληθείᾳ ἐρωτικὴν αἰ-
 πώματος νόσον, ὃ γὰρ πατὴρ, οἷα πατὴρ ἀγαθὸς, καὶ

fortunæ dico, quod non mihi imperauit amicissimi capitis obliuium. Dicat quis amatorius poëta Homerum nobis accommodans,

Dulces antiqui leges repetisse cubilis.

PATRIS CONCVBINAM

amabat filius : gnarum id medico forte magis quam arte ; isque arte persuadet patri vt eam concedat filio. XIII.

EVTYCHOBVLVS AC ESTODORO.

ET hoc longum me tempus , amice, docuit, fortuna egere artes omnes , fortunæque vicissim ab artibus ornamentum accedere . nam illæ , ni numen adiuuet , imperfectæ ; & hæc magis elucescit , vbi occasiones suas præbuit peritis . Sed quoniam longa , sat scio , præfatio narrationem auide exspectanti , dicam rem ipsam , non morabor amplius . Charicles optimi Polyclis filius æger amore paternæ pellicis decubabat in lecto , caussatus occultam corporis ægritudinem ; reuera animum anxius amatorio morbo . At pater , vt bonum patrem ac

filijs amantem par fuit , confestim Panacium accersit , medicum vere dignum suo nomine. Is admotis pulsui digitis , aduocata in consilium mente , oculisque obseruans motus animi indices , nullum prorsus morbum agnouit familiarem medicorum filiis. Ita diu tantus medicus quid censeret incertus stetit. Sed quum forte ante oculos adolescentis amata transiret , repente pulsus incondite suffilire , visus turbari , nec facies melius manu. Ita Panacius causam mali sensit duplici indicio , quodque arte sola non percepisset , agnouit adnitente fortuna. Prouidentia tamen donum ad tempus texit silentio ; primusque illi inquirendi modus hic fuit. mox reuersus iussit quotquot in ædibus seu puellæ seu mulieres , transire cunctas ante lectum iacentis , non passim omnes , sed seorsim singulas , breui inter se interuallo distinctas. Id dum fit , aptata digitis arteria , qua manus brachio committitur , cœpit inspicere certam Asclepiadarum regulam , veracemque testem innatarum nobis passionum. At ille amore æger , ad
alias

σφόδρα φιλόπαις αὐτήν· Παράκιον μεταπέμ-
 πεται, τ' οὕτως ἐπώνυμον ἰατρῶν· ὅς τοις μὲν δα-
 κτύλοις ὥς σφυγμῶν παρθερμύζων, τ' ὅτι νοῦν
 μετάρσιοι ἀγνοῖ τῇ τέχνῃ, καὶ τοῖς ὁμμασι τὸ δει-
 γνωσικὸν ὑποφαίνων κίνημα τῆς διανοίας· ὥσθ' ἐν
 ὅλως ἀρρώσθημα κατενόη γνώριμον ἰατρῶν. ὅτι
 πολὺ μὲν οὕτω ὁ ποιῆτος ἰατρῶν ἀμείνωντος ἰω· τῆς
 ὅτι ποθοῦ μέρους ἐκ τούτο μάττε πρὸς ἰσθῆς ἀφ' ὅ
 μαιρακίς, ἀδρόν ὁ σφυγμὸς ἀτακτοῖ ἥλατ.
 καὶ τὸ βλέμμα πορρωδὲς ἐδόκει. καὶ ὥσθ' ἐν ἀμει-
 νον τὸ παρῶστωποι διέκειτο τῆς χείρ. Ἐδιδόκει ὁ
 Παράκιος διέγινω τὸ πάθος· Ἐδ' ὅσον ἀπλῶς ἐκ
 τέχνης ὅχι εἶλσε, ἐκ τύχης μάλλον εἶχε λαβών·
 καὶ τὸ δῶρον τῆς παρθερίας εἰς καμρὸν ἐταμιεύετο
 τῇ σιωπῇ. καὶ παρῶτος ἰω αὐτῇ τῆς ἐπισκεψίως
 ἡγεύμενος ὅδε ὁ ἱερός. αὐτῆς τὴν παρῶτον· 1. 1
 μένος δισκελβέτο πᾶσιν τῆς οἰκίας κόριν τα
 καὶ γυναικα, ἀφ' ὅ καμνοντος πρὸς ἰσθῆς, καὶ
 μὴ χέδω, ἀλλὰ καὶ μίαι, ἐκ ἀφ' ἑαυτοῦ
 βραχίος δ' ἀκρίνο μέρους ἀνηλίων. Ἐτ' ἐπὶ γίγνο-
 μένος αὐτὸς μὲν τ' ὑποκ' ἀρπιον ἀρτηρίαν τοῖς δα-
 κτύλοις ἀρμονικῶς ἐπεσχύπει τ' ἀκρίβῃ γώμο-
 να τ' Ἀσκληπιαδῶν, Ἐμάρπιν ἀφ' ὅδε τ' ἐμφο-
 μέρων ἡμῖν δ' ἐγ. γέσεων. ὁ ὅτι ὥς πῶθ' ἐκ κληρῆς, παρὸς

μὲν τὰς ἄλλας ἀπάραχος ἰὼ. τῆς δὲ παλλακῆς,
 ἣς εἶχεν ἐρωτικῶς, ἐκφανεῖσθαι, διθυρὰ καὶ ὁ
 βλέμμα πάλιν ἐσφυγμὸν ἄλλοιότερος ἰὼ.
 ὁ δὲ θεὸς καὶ λίαν διτυχῆς ἰατρὸς ἐπὶ μάλλον ἢ
 ἀπόδῃξιν τὴν νόσον παρ' ἐαυτῷ βεβαιότερον ὅτι-
 σούτο, ὅτε τὸν τῷ σωτῆρι φάσκων παρφα-
 σιασάμενος γὰρ καὶ τασκυθῆς αὐτῷ φαρμάκων
 δεῖσθαι ὅτι πάθος, ἀπεχώρα τέως ὑπὸ γυναικὸς
 τῇ ἰ. ὑποφάει ταῦτα ἐκμίσθιν ἄμα τε τὴν νόσον
 ραία. χησάσθαι τῷ θανάτῳ ἐλπίσιν, ἐδυσφορήσθαι
 ψυχὰς γὰρ τὴν πατέρα. ὡς δὲ καὶ χειρὸν ἐπη-
 γγυμένον παρ' ἰὼ, ὁ μὲν πατήρ καὶ πόρτες οἱ λοι-
 ποὶ, ὅτι τῆς τὴν αἰδοῦσα παρσιπόν, καὶ φιλοφρόνως
 ἡσπάζοντο παρσιόντες. ὁ δὲ χαλεπαίνων ἐβόα, καὶ
 2. διεα- δυσσάμαχον αὐτῆς, τὴν 2. θεοφροσύνην ἀπέ-
 πία. γινωσκῶν. ὁ δὲ Πολυκλέους λιπαρῶντος ἄμα ἐπὶ πω-
 θανόμενος τὴν ἀπογνώσεως πλεὺς αἰτίας, ἡ γυνὴ καὶ
 σφοδρότερον κεκραγὼς ἐκ παλλακῆς αὐτῆς ἢ τα-
 χίστην ἢ ζίσιν. ὅτι ὁ πατήρ ἐπὶ μάλλον ἰκέτ' ἐπειτὰ τε
 στήθη φιλῶν, ἐπὶ γυναικὶ ἀπὸ μένος, τότε δὴ-
 θεν ὡρὸς ἀνείχης, ὡς δὲ σὺν ὀργῇ τὴν αἰτίαν ἐξέδπε-
 τὴν ἐμῆς γαμετῆς ὅτι ἐκτόπως ἐρεῖ, ἐκ παρ' αὐ-
 μῶν τῆς πόθου. ἐκ ζυλοτυπῶν τὴν αἰθροπὴν ἡδὴ,
 ἐκ φέρω θάνατον ἀπειλόμενος μισχρὸς. ὁ τοῖνυν Πο-

alias quidem immotus , vbi amata pellex apparebat , pulsum statim turbabatur rursus & visum . atque inde sapiens ac felicissimus medicus firmius apud se statuit conceptam de morbo sententiam , tertium seruatori reseruans , vt aiunt . nam caussatus medendo morbo pharmaca sibi opus esse , abiit tum , pollicitus cum iis adfuturum postera die : simul iacentem spe bona fouens , & mœstum consolatus patrem . Sed vbi die dicta adfuit , pater ac ceteri è familia seruatorem eum vocantes amice accedentes salutabant . Clamare ille contra acerbe , & succensens grauiter desperare medicinam . Tum Polycle suppliciter orante , causamque desperationis exquirente , grauius irasci , cum clamore , confestimque abitum parare . Tandem patre rogante supplicius , & petus osculante , & genibus accidente , tum demum velut coactus causam cum ira ediceret : Ille , inquit , vxorem meam efflictim deperit , vriturque incesta flamma . & iam ego liuore æmulo accensus non fero parati mœchi conspectum . Ad hæc Po-

lycles & ad filij morbum pudore , & ad Panacium rubore suffusus , tamen naturali amore impellente non extimuit super vxore propria medicum appellare , necessariam id salutem , non adulterium nominans. Quæ dum Polycles rogat , clamare intentius Panacius , qualia decebant iratum animum , rogatum vt ex medico leno fieret , & quidem vxoris suæ , quamuis id aliis prætexeretur nominibus. Verum vbi instare Polycles contra , salutemque id rursus non adulterium vocare cœpit , tum ratiocinator medicus velut in conclusione rem ipsam inferens ; Quid enim , inquit , si amicam tuam amaret filius , num eam sustineres amanti cedere ? Facerem , inquit ille , Iouem testor . Teipsum ergo exora , ô Polycles , inquit Panacius ; teipsum solare ; nam hic amicam tuam deperit. Quod si ius & rectum est me salutis causa coniugem extraneo tradere , quod censebas ; quanto te æquius est periclitanti filio coniugem vsuariam permittere ? Dixit methodice : conclusit fortiter , perfecitque vt pater pareret legi suæ.

λυκλῆς, ὃ παιδὸς ἡγαυήν τ' νόστον ἀκούων. καὶ τὸν
 Πανάκιον ἠρυθρία· πλὴν ὁλως τ' φύσει γεγε-
 νώς, ἔκ ἀπώκησε παρὶ τ' αὐτῷ γυναικὸς τ' ἰατρῶν
 ἰκέθου, αἰακίαν πηλὰ θρηναίαν, ἔμοιχίαι δ'
 παρ᾽ ἅμα κἀλόν· ἐτι ὅ τοιαῦτα διολύοντ' ὃ Πολυ-
 κλέους, ὁ Πανάκιος διωλύοντι κατεβόα φά-
 σκων, οἷά τ' εἰκὸς ἰὼ φθέρειν δὲ νοπαθῆναι τ'
 αἰτιώμενον ἔξ ἰατρῶν μεταβάλλειν εἰς μαζροπὸν
 μοιχείας, καὶ τ' ἑαυτὸν γαμετ' εἰ μὴ φανερώς ἔτως
 τοῖς ῥήμασιν· ἐπεὶ ὅ πῶν ἐπέκλειτο Πολυκλῆς ἀν-
 τιβολάν· τ' αἰδρα, καὶ πάλιν θρηναίαν, ἔμοιχίαν
 ἐκείνῃ δ' παρ᾽ ἅμα· ὁ συλλογιστικὸς ἰατρὸς ὡς ἐπ'
 ὅτι τῶν δ' συμβῶν ἀληθῶς ἀντεπάγων, ἤρετο
 Πολυκλέα. τί ἔνι παρὸς δῖος, ἔδ' αὖτ' ὁ παῖς τῆς ἰσθ.
 σῆς ἤρεα παλλακίδος, ἐκ ἀρτέρας αὐτῷ ποδοῦναι
 τῷ τῷ ἐκ δ' ἔναι; ἐκείνῃ δ' φήσας, πῶν γε
 νῆ τ' δία, ὁ θεὸς ἔφη Πανάκιος· ἔκ' ἔνι στυγόν, ὃ
 Πολυκλῆς ἰκέθου, καὶ παρ᾽ ἅμα καὶ εἰκότα. τῆς
 σῆς γὰρ αὐτῇ παλλακίδος ἔρεα· εἰ ὅ δίκαιον ἐμὲ τ'
 ὁμόζυγα παρ᾽ ἅμα διδοῖαι ὃν τυχόντι δῖα θρηναίαν,
 ὡς ἔφης πολὺ γὰρ μάλλον δίκαιοτερόν σε ὃ παιδὶ
 κινδυνεύοντι παρ᾽ ἅμα χωρῆσαι τῆς παλλακίδος· εἴ-
 πειν δὲ μὴ δόδας· στυγόνισα το δυνάτω, καὶ πέ-
 πεικε τ' τεκόντα τοῖς οἰκείοις περὶ παρ᾽ ἅμα δίκαιοις.

πρότερον μὲν τοὶ Πολυκλῆς ἐαυτὸν προσεφθέγγετο λέγων· χαλεπὴ μὲν ἡ αἵτησις, δύο κακῶν εἰς αἵρεσιν προκειμένων, ὃ μετειώτερον αἵρετέον.

ΠΟΡΝΙΔΙΟΝ ΠΡΟΣ ΝΕΟΥΣ

ἀσμασιν, ὅκ ἀργυρεῖα προῖκετο μύθοις αὐτίω.

Ἰ φιλη-
μάπον.

Ἰ Φιλομάτιον Εὐμούσω.

ΟΥΤΕ αὐλὸς ἐπαίρουσιν οἷδε προσηύπειν· οὔτε λυγρὰ τίς ἐφέλκε¹) πόρνοις, ὅς γυρεῖς χεῖρας· κέρδι μόνον δουλοδύομνον, οὐ θαλγῶν μὲν μολωδίας. τί οὖν μάττω ὃ ἰεοὶ διαρρήγνυσθε ταῖς γνάθους ἐμφυσῶντες τῇ σύλει; ὅθεν ὑμαῖς ὁρήσῃ τὰ κηταρίσματα. τί παράγματα πρῆχετε ἢ χορδαῖς; τί ὃ καὶ ἄδοντες ἔφητε; ὅκ ὁπιθυμεῖς ὡς πρῆνε, γνέσθω γυνή; μέλει τίος πρῆνεος καὶ κόρη, τὰ ἢ ἀσκήτων ὀνόμαζα; ἢ ταῦ-
 2 οὐδὲν. τα μὲν ἴσθαι που ποδύτως, ὡς ἀνὰργυρον² ὅθεν ἢ ἐπαίρας ὅτι πιθανόν; ὥνθητε δὲ με ῥαδίως ἔξαπατᾶν, ὡς ἐρωτικῶν ἀγύμναστον παῖδα, καὶ πομπτελῶς ἀμύητον Αφροδίτης; καὶ προχέρετε ἐλθὲν ἢ λυγρὸς λιπρὰ ἄρνα καθεύδουσιν; ἀλλ' ἐγὼ γε παλαιᾶ συνῆστα πορνοδιδακχῶν τῇ ἀ-

Prius tamen ad seipsum Polycles ;
Graue est quod rogas , inquit ; cete-
rum è duobus malis legendum minus.

MERETRIX AD IUVENES

*canticis ipsam demulcentes, non
pecuniis. XIII.*

PHILEMATIVM EVMVSO.

NON didicit mouere puellas tibia,
nec ductantur scorta modulatis
lyræ pulsibus , si absit pecunia . quæ-
stui solo seruimus, non lætamur can-
ticis . Quid vos ergo iuuenes frustra
disrumpitis buccas inflanda fistula ? ni-
hil vos iuuabunt citharæ modulami-
na. quid fidibus negotium facestis ?
quid hanc cātilenam insusurratis ? non
vis puella mulier fieri ? quousq. puel-
la, & virgo , imprudentium nomina ?
An vos nostis quidem, quam sine ar-
gento vana omnia , nec puellis tre-
dula ? sed me facilem decipi censetis ,
tanquam imperitam amoris puellam ,
profanamque Veneris mysteriis , ac
magis obnoxiam capi, quam incurio-
sam agnam dormientem ceperit lupo.
Sed ego vetulæ quondam vitilenæ so-

rori meæ, eiusque amatoribus per occasionem conuersata, non indocilis visa sum: sed iam & meretriciam disciplinam condidici, & mentem erudiui, nouaculaque in cotem incidi; & adolescentium cupidinẽ argento cenfeo; non enim aliud maius amoris magni indicium noui quam pecuniam. Itaque multi euntes simul vbi vidẽre, vulgatũ sermone Crobyli iugum nobis insufurrabant. Testor Gratias, audiui illam sæpius hæc amatoribus merito edicere; vos formam desideratis, ego pecuniam: præfiscini ergo inseruiamus inuicem alter alterius cupidini. Eandem ego legem accipio & fero. Huic vos parete abiectis instrumentis futilibus: per me equidem non stabit; argentum modo adfit, cito agent ferentur omnia.

CIVITATES DVÆ HOSTILIA

exercebant: alterius Rex puellam ex altera furiate amauit, potitusque mercedis vicem pacem fecit cum eius ciuibus. XV.

APHRODISIVS LYSIMACHO,

φελφῇ, καὶ τοῖς ἐκείνης ἐρασταῖς καὶ παρόφασιν
 ὁμιλοῦσα, ὅθεν ἔδδξα δυσμαθής· ἀλλὰ τὸν
 ἐταρκεῖν ἤδη μεμνητέηνκα βίον, καὶ παύσατέην-
 γμα τ' νομῶ· ἔ γάρ γε ξυρὸν εἰς ἀκόντω· καὶ ἀρ-
 γυρίῳ τῷ νέων τ' ἔρωτα δοκιμάζω· χρυσὸς γὰρ
 μείζω τεκμήριον τῆς κομιδῆς φιλήν· ὅκ οἶδα ἔ-
 τερον, ποιγάρου πινέας ἄμα παρσιόσας ἐραν-
 τες, κρωβύλας ζῶντος ἀσιζόμενον, πολλάκις ἐπι-
 φωνῶσιν ἡμαῖς· ἢ τὰς χερσὶν ἀκήκτα πολλάκις
 αὐτῆς εἰκότως ἐκείνο μάλιστα τοῖς φίλοις λεγού-
 σης· ὑμεῖς μὲν ὀρέγεσθε καὶ ἄλλοις· ἐγὼ δ' ἡ χρημὴς
 ἐρῶ· ὅκοιμ' ἀνεπιφρόνως τοῖς ἀλλήλοις περ-
 πύσω μὲν πόθους, καὶ γὰρ τ' νόμον ἀποδέχομαι
 καὶ ζηλώ· τὰ τὰ πείθεσθε τῷ πατριῶν ὀργάνων
 ἀφ' ἐμῶν· τότε ἡμέτερον οὐ κωλύσθ'· ἀλλ' ἐὰν
 πρῶτον ἦ, πάντα θεῖ καὶ ἐλαυνέται.

ΔΥΟ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΤ' ΑΛΛΗ-

λων διέκειτο πολεμῶς. μιᾷ τούτων βα-
 σιλῆς ἠγάθη κόρης ἐκ τῆς ἐσθρατίας πό-
 λεως, ὡς ἐπαφροδίτως ἐκμαρμείσης αὐτῇ,
 καὶ γάμου τυχῶν ἐν ἀμυθῆς μέρει παρὰ
 τοῖς πολίταις ἐσπείσατο τῆς φιλατίας.

Αφροδίσιος Λισμάχου

ΟΥΔὲν, ὡς ἐγὼ μᾶλλον, πιθανώτερον πέφυκεν
 οὐδὲ ἀνέστι μὲν τερον Αφροδίτης. ἴσασι ὅ
 οἱ βεβλημένοι καὶ τῶν ἡμῶν ἀντίφηρος ὅδε εἷς.
 αὐτὴ καὶ πόλεμον διδύμῃ, καὶ δυσμενέας παρὰ
 σκυδᾶς βεβαίοντα ἀνέδεαζεν πρὸς ἀλλήλους·
 ἀμύνει τοὶ πολλὰ κίς, μὲν στρατηγεὺς ἄριστοι καὶ
 μεγάλα στρατόπεδα ἔκ πολλῶν ὅ πολέμου συ-
 σκευῶν, ὁ βραχὺς ἐκείνος τοξότης μικρὰς ἀκί-
 δας βολῇ, καὶ αὐτὸν δὴ που ὁ Ἀρχαῖος τὸν ἀπο-
 φαίνει, πρᾶξις μὲν ποιεῖν. εἴτα πῶς ὁ πλῆττω
 μὲν ἰδαν εἰς ἐδύσμαχον, πρὸς ὅσον αἰσπύ-
 ρα σὺν δὲ πολμῖα, κατηγόνων ὁ δόρυ· ἔρωτος δὲ
 φαιδρός, γέρονε ῥίψασις δὲ θυός, ὁ τέως θρα-
 σὺς, καὶ πῶς δόξιας ἀκροῖ πρὸς σφαιρίδας, ὡ-
 μολόγῃ τὴν ἡπείαν τῆς τε μάχης ὑποαεχώρα, με-
 πατρέων τὰ νῶτα παιδαίω τοξότη, μηδὲ γ'
 οὐκ ἔστιν ἀνιχνυμένης εἴη δι' ἐκείνον πολ-
 μήσας. Μίλητος πόλιν καὶ ² Μυοῦσα πόλιν ὅτι
 μήκιστον χρόνον πρὸς ἀλλήλους αἰετὶ μίχτοι διε-
 τέλει· πλὴν ὅσον ἐς Μίλητον οἱ τῆς ἐτέρας
 ὑποαπὸνδοι βραχὺ πρὸς σφαιρίδας, καὶ ἔχοντες
 καὶ μέγαν τῆς αὐτοῦ πρὸς ἀνιχνυμένης Ἀρτε-
 μίδος πῶς πρὸς ἀνιχνυμένης, καὶ σμικρὸν ἀνιχνυ-
 μένῃ ἐκείνῃ πῶς ἔορτιν ἐποιεῖτο. τοῦτοις

1 ἀκρο-
 σπύ.

2 Μυοῦς
 ἀπὸ πόλιν.

ENIMVERO nihil ego esse Venere
efficacius, aut persuadere poten-
tius censeo. norunt qui eius tela sen-
sere, nec quisquam eorum contra ibit :
illa & bella soluit, & inimicos firmis-
sime inter se conciliat : quin sapius
& imperatores fortissimos, & magnos
exercitus, & ingētem apparatus bel-
li parvus ille sagittator tenuis aculé
iētu, & ipsum etiam Martem irritum
facit, mansuefacta eius feritate ; vt qui
armatum hostem quantumvis fortem
audacter protento exceperit scuto,
proiectaque hasta ; idem viso cupidi-
ne confestim clypeum abiiciat, & nu-
per audacia ferox salmacidam dex-
tram tendens fateatur victoriam, ex-
cedatque pugna sagittario infanti ter-
ga vertens, ne quidem molliter re-
pugnare ausus. Exemplum dabo. Mi-
letus & Myus ciuitates longo iam tem-
pore bellum exercebant intercluso v-
trimque commercio : nisi quod Mi-
letum ex altera per breui temporis in-
ducias commeabant, commercij tem-
pus & modum habentes Dianæ ini-
bi cultæ festum, quod vtrisque erat
pro breuibus belli feriis. Sed eos con-

ciliauit miserata Venus , occasionem hanc machinata . Puella quædam fuit Pieria nomine , & natura formosa , & tum à Venere ornata splendidius . Ea tum ex Myunte Miletum venit . Ibant , curante rem omnem dea , cum ceteris in Dianæ puella Gratiis florens , & Phrygius vrbs princeps mentem saucius amore puellæ tum primum visæ . Conuenerunt vterque cito in vnum lectum , vt & citius in vnam pacem ciuitates venirent . Ille mire delectatus amatorio puellæ conubio , cupidusque conueniens præmium reponere ; velim dicas mihi , inquit , audacter , bella , quid maxime ex me expetas : ego id tibi lubens merito duplum repræsentauero . Hæc iustus amator . At te , mulieres ceteras & forma antistans & sapientia , non dimouere prudenti consilio monilia , non inaures , non ciuitatum luxuriæ , non torques , non Lydia talaris tunica , non purpuræ , non Carix ancillæ , non Lydorû textrices eximix , quîs omnibus supra modû affici sequior sexus amat . Sed primum terrâ

Αφροδίτη καὶ Ἡεῦσα διήλλαξαν, ἀφορμὴν εἰς
 σύμβασιν μαχησάμεναι τοιαύδε. κόρη γὰρ τῆς
 τῆνομα Πιερίαι, φύσφι τε ἔκ καλλὸς καὶ κτῆς Α-ικαλέ.
 Αφροδίτης ὀπίσημότερον κοσμηθεῖσα, ἐκ τῷ Μυῦν-
 τος εἰς χάριτος ἐπεδήμησε τῇ Μιλήτῳ. ἔκ τῆς θεοῦ
 ὅ ποῦ διεκούσης, μὲν τῷ πλήθους εἰς Ἀρτίμυδος
 ἐχώρει, ἢ μὲν παρ' ἑνός τ' ἄλλοις αἰθαίῳ μύθη-
 Φρύγιος ὃ οὐδ' ἄγεος βασιλῆος παρὸς τῷ ἐρώτων
 καὶ τὰς δούλους τ' ψυχὴν ὅτι τῇ κόρῃ τ' παρῶ-
 τιν αὐτῇ φαιδρῶν, ἔκ τῃ ἄμφω συνήλθον
 εἰς δινύ, ἵνα καὶ παρὸς εἰρήνῃ, ὅτι τὰ χεῖρα σιω-
 αφθῶσιν αἱ πόλεις. ἔφη δὲ ὅτι οὐκ οὐκ εἰς ἐρασίως
 ἐναφροδίσας τῇ κόρῃ, ἔκ παύσαν αὐτῇ παρὸς
 ἀμοιβὴν ἀποδύναμι. εἶθε γὰρ θαρρύντα λέξας ὅ
 καλὴ, τί αἱ εἰς χάριτας γένουσι παρ' ἐμοῦ καὶ
 διπλασίαν ἡδέως τ' αἴτησιν ἀποπληρώσω. τι-
 αῦτα μὲν οὐδέ τις ἐραστής. σὲ γὰρ ὅ πασῶν ὑπερ-
 φέρουσα γυναικῶν ἔκ καλλὸς ἔκ γνώμῃ τῆς δι' αὐ-
 ρος ὅ παρ' ἡγάγῃ δὲ βελίας· ὅχι ὅρμος, ὅχι ἐλικ-
 τῆρες, ὅχι πόλεωσι ὅ πολυτίμοι, ὅχι παρὸς δέρας, οὐ
 Λυδῆς τε ἔκ ποδῆρης χιτῶν, ὅχι πορφυρίδες, ὅχι θε-
 ράπαιμαι τῆς Κασίας, ὅχι δὲ Λυδῶν ὑπερφουῶς
 ἰσχυροῦσαι γυναῖκες, οἷς ἀπασιν ἀπεχρῶς ἀ-
 γάλλεσθαι ὅ θῆλυ πέφυκε γένος. ἀλλ' εἰς γένῳ

ἑώρας, ὅτε πῶς ὥσπερ πισταυοῦς μὲν ἔειπα.
 ἔφη δ' ἐπιγυρεύων πεφοινγμένη τῇ περὶ δ' αὖτε, ὅτε
 πῶς ὥσπερ ὅξαι διὰ ἀποκλίνασα, καὶ πῇ μὲν τῆς
 ἀμπελόχης ἀκροὺς δακτύλους¹ ἐφαπτομένη τῇ
 κροσσῶν. πῇ δ' ὅτε εἰσρέφουσα τῇ ζωῆς ὅτε ἀκρον.
 ἔστι δ' καὶ τῇ δαφνὸς πῶς χαράσσουσα ὅτε ποδὶ τῇ.
 τα δὲ τὰ τῇ αἰδομένη ὅτε δ' ἀπορήσῃ κινήματα.
 ἔφη δ' οὕτω μέγιστος ἡρεμίας φωνῇ· ἐπὶ τὴν δ' οὕτω ὅτε βα-
 σιλῶν ἐμὲ τε καὶ τοὺς ἐμὲς συγγενεὺς εἰς τὴν δ' οὕτω
 διδάσκειν πόλιν, ὅτε δ' ἐπὶ τὴν δ' οὕτω ἐπὶ ἀδίας
 ἰσχύει. ὅτε δ' Φρύγιος τῇ φιλόπαιδος γυναικὸς ὅτε
 κατενόησε τῇ σκοπόν. ὅτε δ' οὕτω τῇ δ' οὕτω
 δ' αὖτε πρὸς Μιλησίους πῶς χαρμαῖδ' ὅτε τῇ παρὶς.
 κατενόησε τε βασιλικῶς, ὅτε δ' οὕτω δ' οὕτω ἐκ
 ὅτε τῇ φιλόπαιδος πιστότεροι, ὅτε δ' οὕτω ἐμπεδω-
 σαι ὅτε ἔρωτος τοῖς αἰσχυρίεσσι τῇ εἰρήνῃ.² Φύ-
 σιν γὰρ διδύχακτοι αἰσχυρὸς, ὅτε δ' οὕτω διδύχα.
 γὰρ διδύχα δ' οὕτω τῇ ὀργῇ ὅτε φαρμάκῃ, καὶ
 τοῖς διδύχασι τὰ ἐκλήματα διδύχα. ὅτε δ' οὕτω
 ἐκ φαρμάκῃ δεδήλωχαι, ὅτε Πιερίᾳ, τῇ Αφροδίτῃ
 ἰχθυῶν³ παιδὸς ὅτε ῥήτορας, ὅτε ὀλίγον ἀμείνοις
 ὅτε Νέστορος ὅτε πυλῆς. πολλοὶ γὰρ πολλάκις ἐκ
 τέρωθεν τῇ πόλεων ὅτε τῇ πῶς ὅτε ὅτε ὅτε
 εἰς ἑτέρας ὅτε εἰρήνης εἰσιόντες ὅτε καί τις, ὅτε μὲν

1 ἑφα-
πτομ.

2 φύσιν.

despectans veluti cogitabunda , dein
genas rubore gratioso perfusa , vul-
tu pudibunde demisso , ac modo vo-
stis fimbrias summis digitis apprehen-
dens , modo summam zonam con-
uertens , modo etiam signans terram
pede , qualia pudore dubitabundi so-
lent , vix tandem summissa voce elo-
qui institisti , Da mihi , Rex , vt ego
& confanguinei mei veniamus libe-
re quum libebit in hanc felicem ci-
uitatem . Agnouit Phrygius amantis
patriæ mulieris mentem , velle illam
pacem patriæ conciliare cum Mile-
siis . Annuit regie , desideriumque a-
micæ perfecit , sanctiusque id amore
firmauit , quam si vicinis ad sacra pa-
cem iurasset ; natura enim pacari pro-
ptus homo , quum felix est . Vis est
rebus secundis demere iras , ac pro-
speris euentibus crimina luere . Ita tu
manifestum fecisti , Pieria , posse Ve-
nerem oratores docere non paullo
meliores vel Pylio Nestore . nam mul-
ti sapius vtrimque secus ex vtraque
vrbe sapientissimi oratores de pace
conuenerant : frustra omnes tamen

pudibundi atque anxij re infecta redierant. Inualuit inde tritum Ionibus feminis votum; vtinam me parili honore coniugem coniux honestet, quali Phrygius pulcram honestauit Pieriam.

*AMABAT QVIS AMOREM
ineffandum. tandem potitus, scribit
amico suum gaudium. XVI.*

LAMPRIAS PHILIPPIDI.

INFANTEM sortitus Cupidinem,
dicebam ad meipsum anxius; nemo
alius cordis mei vulnus nouit præter
te vnum qui me faucisti, & quæ te
hæc tam bene docuit matrem. nec
mulieribus enim adfectum meum e-
loqui potens sum, nec viris; amat-
que crescere & augeri tectus ac taci-
tus amor. nam & quisquis mentem
quocunque dolore anxius, si causas
doloris eloquitur, leuat magno one-
re animam. Vt meum faucisti pectus
Amor, ita tu pari ictu figas amatam
meam: immo leuiori, ne quid dolo-
ribus eius forma marcescat. Ocyus
ad-

κατηφές τε ἔσ' ἀχάλλοιτες, ἀποσκηρὶν ἀνέλυον
 ἢ πορείαν. ἐνὶ θυτῶν τοιούτων εἰκότως ὡς καὶ ἡ Ἰωσι
 πάτερος ἐπεκράτησε λόγος· εἴθε με ὡς ἀπλη-
 οῖως ὁ στυλοῖκος τήμυσθε τίω ὁμόζυγα, ὥσπερ ὁ
 Φρύγος τίω καλὴν πεπίμηκε Πιερίαν·

ΗΡΑ ΤΙΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ

ἔχων τὸν πόθον· εἴτα ἴ τυχόν, ἐκ ὧσι-
 γαρρίας γαρσάφηκε φίλω.

I τυχόν.

Λαμωρίας Φιλιππιδῆ.

Ερωτῶ ὧσι πεσὼν ἀπὸ ῥήτων, κατ' ἐμαυ-
 τὸν ἔφασκεν ἀπορρῶν ὧσδεῖς ἕτερος ἐπεί-
 σεται τῆς ἐμῆς καρδίας ὅ βέλους, εἰ μὴ σὺ γὰρ
 πρῶτως ὁ πρῶσας, καὶ ἡ ταῦτά σε καλῶς παι-
 δδύσασα μήτηρ· οὐδὲν ἀμυν γὰρ ὧσδε γυναι-
 ξὶν οὐρανῷ, τὸ μὲν ἀφηγήτα ὧσδε πένεκε ὅ
 τοῖς ποθῶσι μᾶλλον ἐπαύξην ὁ λαθραῖος ἀμα καὶ
 σιγῶντος ὧσδε. ἅπας γὰρ δι' ὅτι ἔστιν ἀρθρῶντος ὧσδε.
 ἢ ψυχῶν, ὅ λυποῦν ἐκ χαλῶν, ἐπικουφίξῃ τῇ
 διανοίᾳ ὅ βάρος. ὧσδε ταῦτ' ἐρως βέβληκας ἢ
 ψυχῶν, ὧσδε ἴσω βολῇ, ἢ ἐμὴν κατὰ πόθου
 ἐρωμένην· μᾶλλον ὧσδε ὡς ὅτι ἔστιν, ἵνα μὴ ἢ ὧσ-
 ῇ δόσι αὐτῆς ἀμυνώσασθαι κάλλος· μένους

φρ.

3 ὅλα-

ἢ ὧσδε

παχὺ· εἶδον εἰς πορθύομαι πρὸς ἐκείνῳ· λόγῳ
 φρ. μεταδίδωσι· ἢ φιλοῦται, ἔσμεν ὡς θεῖ τοῖς ῥή-
 μασι χάρις, καὶ τῷ μύρῳ αὐτῆς δύσσημία, καὶ πως
 αἰδοῦμένης τὸ βλέμμα δὴνός ἐκ μῆτιν τὸ ὀρ-
 θῶς ἐρώτα· εἶδον χεῖρας ἀκρας καὶ πόδας, τὰ
 λαμπρὰ ἢ κάλλους γνωρίσματα, καὶ πρὸς ὅσον
 εἶδον διὰ πρὸς ὅσον· τὸ δὲ πὶ καὶ τῷ φέρων ἀμνηστὴν
 τεθεώρηκα· πλὴν ὅτε θεαῖ ῥηκα τὸ πόθον ἐκ φήται·
 ἐν τῷ ὅ μάλιστα τῷ χαλῶν ὑποστίνω· σὺ πίνω ὁ
 ἔρω, διώσασα γὰρ αὐτὸν ὡς σκῆπτρον πρὸς
 τὴν αἰτήσιν ἔσπερ' ἐφα καὶ κατηγήσατο πρὸς
 διόνῳ. ταῦτα μὲν ὅτι ἐφίλω δὲ τίως, ὅτι κρατίτω
 πρὸς οὐλόμῳ ἐρώ· ὁ ὅτι ἀκήκει δι' ὁμῶς, καὶ
 πεπλήρωκε τὸ διόνῳ. ἔσπερ' ἐμῆς αὐτὴ λαβομένη
 χάρις, ἐμάλαττε πρὸς δακτύλους ἐκ τῷ δὲ μῶν
 ἡρέμα χαλῶσα, καὶ πρὸς ἡγήσιν ἡδύ· καὶ ἡ σφό-
 δρα βυλομένης τὸ βλέμμα, πάλαι μὲν σεμνόν,
 νῦν ὅτι γέγονεν ὡς αἴφνης ἐρωτικόν. ποιγάρων ἐκ-
 βακχεύσασα ὅτι ἐρωτῇ, ἀνέκλασέ τε πρὸς ἐαυτὴν
 τὸ αὐχένα, ἔσπερ' ἐφίληκεν ὅτι πρὸς ὅσον μῶν-
 κῶς, ὥστε μάλιστα ἀποσπᾶσαι τὰ χεῖλη. ἔσπερ'
 ἔσπερ' ἐμῶς τὸ σῶμα. τὸ ὅτι χαλῶν αὐτὸν ὑπομοιχθέν-
 ῶν, αἰμὸς διώδης καὶ τὸ ἐξωτὴν ἐκ ἡγήσιν μῶν-
 ρων, εἰς τὸ ψυχὴν ἐπωχίθιτο τὸ ἐμῆν· τὰ δὲ δῆα,

admittor , accedo ad eam intro ; sermonem illa mēcum ferit , concurratque sermonum gratia cum odorum eius suavi spiramine : verecūdus aspectus , potens furiare verum amantem. Vidi summas manus ac pedes, splendida formæ indicia : vidi formosam faciem, vidi & neglectū quid ē pectore : ceterum non ausus sum eloqui meum desiderium. quin vix intra labia suspirabundus ; Tu , inquam , Amor , nam potes , facito vt illa prior roget, prior hortetur , prior ducat ad suum cubile. Vix hæc ego dixeram , potentem amorem precatus. audiit ille propitius , damnauitque voti. Illa mihi adprehensa manu commalaxauit digitos , semihiantibus labris remissos , & dulce risit , volentisque valde aspectus fuit , nuper seuerus , at statim factus amatorius. quin amore lymphata , ceruicem mihi inclinatam osculata tam furiate adhesit , vt vix labra soluere esset , totumque os mihi contriuit. at resolutis tandem labris suauē spirans halitus , nec vnguibus exterius spirantibus cedens penetrauit in meam animam. Cetera , nam vti-

que nosti quid supersit cogita ea tecum: quid enim opus verbis inanibus? Hoc vnum dicam, certasse nos ad inuicem per totam noctem, quis comparem amare videretur magis; & ita mutuis blanditiis gaudia miscentib. terciata verba præ voluptate excidisse.

MOROSAE AMATOR. XVII.

XENOPITHES DEMARETO.

O Morosam mulierem! ô barbaros mores! ô inhumanam animam & naturam immansuetiorem feris! noui puellas, ancillas attigi, coniugatas multas tentavi, mortalisque sapius & ipse inseruiui Deo. nam me amor veluti per ortos serpentem aquam huc illuc agit; sapiusque de mulieribus vt compos, vt fortunatus, trophæa statui, suas cuique & singulas amoris admouens machinas. Sed victus sum, fateor, à Daphnide, & Xenopithes ille nunc primum circa mulierem heret animi anxius. Tabula enim illa est meretriciorum malorum! si amat, sustinet; amatur, spernit; blanditiis non cedit, quæstû insuperhabet,

οἶδας γὰρ ὅποια τὰ λοιπὰ, νόφ' μοι χεῖ' σαυτὸν, ὡς
 φιλότης, ὅθεν ὡς ἐπὶ δέο μῦθος λόγου. λέξω-
 μὲν τοι τοῦτον ὡς πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοφύχου-
 μὲν δι' ὅλης τῆς νεκρῆς ἀμιλλώμενοι, τίς φα-
 νήται θατέρου μᾶλλον ἐρῶν·¹ καὶ τοῖς ἀφρο-¹ καὶ.
 διόοις κολακικῶς ἀμφοῖν ὁμιλουμένων² ἡμετε-² ἡμετε-
 λῆς ὑφ' ἡδοῆς ὠλίσθαι νοῦο λόγοι. λῆς.

Ο ΤΗΣ ΚΑΚΟΗΘΟΥΣ ΕΡΩΝ.

³ Ξενοπειθῆς Δημῶρετα.

³ Ξενο-
πειθῆς.

Ω Δυστρόπου γυναικός· ὡ βαρβάρων ἡγῶν·
 ὡ ψυχῆς αἰημέρ· μηδὲ ἴσα θηρίοις τίθασ-
 σθαι μὲν τῇ φύσει· ἔγνωι ἐταίρας, εἰ ἐτυχὼν
 θεραπεύναι, ὁμοῦ γὰρ πεπείραμαι δὲ φόρων· ἔ-
 θνητὸς ὢν πολλάκις καὶ τὸς ὑπηρετήκα θεῷ· ὁ γὰρ
 ἐρως, ὡς ὑδωρ αἰὰ τοὺς κήποις ἀμα ῥέων, ἀλλ' με-
 πολυῦς πῶς· καὶ πολλὰ χεῖ' ἔχει γυναικῶν, ὡς ἐπὶ
 βόλος, ὡς⁴ ὅτε τύχης ἔστητα ῥύπα πᾶσα πρὸς φό-⁴ ὅπου-
 ρως ἐκείνη τὰς ἐρωτικὰς μεθόδους παρὰ γυν. ἀνὰ χεῖ.
 τῇ Δάφνιδος ἡγήθη, ὁμοῦ γὰρ καὶ νῦν παρὰ τοὺς εἰς
 γυνάγον ἡ πόρνη Ξενοπειθῆς κύριος γὰρ ἐταίρῳ
 ὅστις κακῶν· ἐρῶσα καρτερῇ, ὑπεραίρετο ποθυ-
 μῶν, ὅς ἐστιν οὐδὲν οὐκ ἐκείνης, κέρδεις ὑπερβολῇ,

οἰκείῳ μόνῳ δουλεύει σκεπῶ, καὶ πᾶντα δούτερά
ποιῆται τῷ δοκῶντος αὐτῇ. ὁ δ' ἤ γῆρας αὐτῆς εἴ-
ποτε συμβαίη, ἐπ' ἄκρων κἀνήται τῇ χαλᾶν.
ἐγὼ δὲ πῆήνεσα τῇ βαρβάρῳ, λέγων μή σκυ-
δεσθῶ παρὲς καλὴν γε οὔσα. μηδὲ τὰς ὀφρὺς αἰα-
γε· εἰ γὰρ φοβερά γένωιο, ἥ τιον ἔσθ' καλὴ. ἄλλ'
ὥσθ' ἐν αὐτῇ τῇ ἐμῇ ἐμύνησε λόγων· ὄνος λύρας,
ὥσθ' ἐν γὰρ τῆς ἐμῆς συμβουλῆς ἐπαίειν δοκεῖ.
πλὴν ὅτι ἀπογνωσέον ταῦτά ἐστιν τοῖς ἀνδρφο-
τέροις τῇ ἐραστῶν· ῥαίς γὰρ ὕδατος ἐσδελεχῶς
ὀπισθάζουσα καὶ πέτραι οἶδε κοιλαίνεθ'· συχρότε-
ρον οὖν δὲ λειαρ αὐτῇ παροσακτέον· καὶ αὖ-
τις δ' αἴκιτρον καὶ τῶν πάλιν ἀσπαλιδύσω· καὶ
τότε πείποι αὐτῆς αἰακρόσω πλὴν γένωιο, ὃ γὰρ
με νικήσῃ ἢ δυσμεταχείριτος οὔσα· ὥσθ' ἀπα-
γορεύσω πλὴν ἐμὴν αἴκιτρον, εἰ δὲ δυσθήρατος
ἢ γυνή· ἐπεὶ δὲ τῷτο ἔρωτος ἴδω, δὲ λιπρὲς καὶ
φιλόπονος. χροῖα δὲ καὶ Ατρεΐδου τῆς κλητῆς
ἐκράτησθ' Ἰσθίας. συνεπιλαβὼς ποίνω ὦ φί-
λε· καὶ σὺ γὰρ ὁμοίως ἐκοινώεις μοι τῷ πύθου, καὶ
τεικυμίας τὸν ἔσπον τῆς αἰσάτου θαλῶν· κοινὴ
γὰρ ἰαῦς, χροῖός κίνδυνος· ὁ περὶ μοι ὁδὸς διεπά-
ξετο λόγος.

velle suum sequitur solum, ceteraque post suum placitum ponit. Rîsus ei siquando excidit, stat in summis labris. Admonui ego barbaram his vocibus; ne contrahe frontem, quum bella sis; ne supercilia adducas; minus eris bella, si terrenda eris. Sed illa sermones meos subterhabuit. Velut asinus lyram, ne tantulum quidem auscultare videtur consilium meum. non desperandum tamen ob isthæc fortissimis amantium. nam & aquæ gutta continue stillans & lapidem cauare condidit. Densior ergo adhibenda esca fugaci; tam si rursus hamum vorarit, rursus captabo; tertiumque saltem dirumpam fallacis genam. non enim me difficultate superabit, nec piscaturam deponam, quamuis captura difficilis. nam & hoc proprium amoris, diligens & improbus labor. Et tempore Troiam inclytam Atridæ cepêre. Aggredere ergo mecum, amice, hoc opus; nam & tu communem mecum ignem sentis, & decumani fluctus instar iactaris; communi naui commune discrimen, vt est in prouerbio.

MERETRIX SOLIS FORMOSIS & iuuenibus morigera. XVIII.

CALLICOETA MIRACIOPHILAE.

TER quaterque felix es , amorem pulcricupidum fortita , nec diuitiis præter libidinem obnoxium : Ita semper accedis ad iuuenes , gaudia cum iis miscere tanquam desiderandis amatoribus præoptans , & adolescentibus gaudes , & ephebos ætate florentes lubens amplexaris , & formosis amatorie conuersaris , & inlepidos spernis , elegantes exquiris. Ita sicuti Lacœnæ canes celeri transcurso vestigare nosti , sicubi quis venatura tua dignus. At senes prorsus iniucundos longe vitas ; nec si quis vieta ætate Tantali thesauros offerat , tanti id esse credis, vt inuenustam canitiem æquiori animo feras , neque ad vltimum descendas tædium, spectanda senili ac marcenti facie , ceterisq. huius morbi corollariis , quæ nec audire iuuat, nedum vt reipsa tangere ea semper cogare. Inde quouis prætextu iuuenes deperis ; æqualis enim ex veteri dicto

ΕΤΑΙΡΑ ΜΟΝΟΙΣ ΚΑΛΟΙΣ

ΤΕ ΚΑὶ ΝΕΔΗΪΑΣ.

Καλλικρίτη Μηρακιοφίλη.

ΥΠερβυδαμονίς, ἔρωτα φιλόκαλοι βίτυχῶ-
 σα, καὶ μηδενὶ ὡς δὲ δ' ἴδισιν δουλβύοντα ¹ ἡδιστοί.
 πλὴν τῶν αἰεί γυναικῶν τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρθεύουσιν, οἷα
 πορθητοῖς ἐρασταῖς στανήδεσσι βυλολυγῆ, καὶ τοῖς
 ἀκμάζουσιν χαίρειν. καὶ μειρακίαις ὡραῖοις μύθοις
 βίφραϊν στυγῆται· καὶ λίαν ἔρωτι κῶς ἀφ' αἰσῶν τ'
 καλῶν, καὶ δὲ τελεῖς ἀμύνης ἀκόμψωι, ὅτι μύνης
² ὅς ποτε ποῖ ὡς πορ οὐκ αἰ' ἰσχυρῶν σκυλακῶν βί- ² δι' ὅρα-
 μεταθῆς τε καὶ ἰσχυρῶν ὅτι δι' αἰ' ⁴ αἰσῶν τίνος τῆς ^{πῶν.}
 σῆς ἀμύνης θήρας ἀξίως. τοῖς δ' ὡρεσθῆναι πᾶσι ³ λά-
 λῶς ἀπερπεῖς καὶ πόρρωθεν ἀποφύγῃς· καὶ ⁴ αἰσῶν ^{καμῶν.}
 γῶν παρθεῖνοι· Ταῦτά σου θησαυροί, ὅχι ἰσχυρῶν
 αἰσῶν παρθεῖναι μύθον κρίνειν πρὸς ἀναφύγειν πα-
 λαιοί· μὴ ὅχι ἐπὶ ἔρατον ἔχθρῶν σε τ' ἀνδρίας· ⁵ ὡρῶν
 σὺ μ' ὅτι παρθεῖναι τέραι, καὶ ὅχι ἐν ὥρᾳ· ἐπομέ-
 νων δ' ὅτι ἄλλων αἰσῶν, αἰ' ὅς λόγους ἀκούειν ὅτι
 τέραι· μὴ ὅτι δὴ ὅς ἔργον αἰσῶν αἰεί πορθεῖναι ⁶ ἔργων.
 μεταχρίσει· ἐν δὲ ἐπὶ πάσης ⁷ πορθεῖναι ⁷ πορ-
 ἐν ἡλικίᾳ πορθεῖν· ἡλικία γὰρ δὲ καὶ ὁ πρῶτος λόγος, ⁸ δὲ.

τέρπειν τὸν ἥλικα· ἡ γὰρ οἴμην χροῖον ἰσότης, ὅτι
 1 αἴνον. ἴσας ἡδονὰς ἔχοντα δι' ὁμοιότατον φιλίαν περ-
 χεται· ἔοικε γὰρ τῷ νέῳ ὅτι σιμὸς, ὅτι χαλκὸς
 πῶς καὶ ἱερὸν κληθεὶς ἐπαινέται· τὸ δὲ χρυσοῦν βα-
 σιλικὸν ἔφησεν. ὅτι δὲ μέσον τῶν ἐν ἐμμε-
 ῖσιν ἔχον· μέλαινας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζει·
 λαυκοὺς δὲ θεῶν παῖδας παρσιρήκας· μηδὲ χρο-
 οῦς δὲ οἷον τῶν ὀνόματι πινος, ἀλλ' ὅτι ποίημα εἶναι. ἡ τὸ
 ἐνόντος ἱερὸν πόθος ὑποκρινόμενος τε καὶ φέροντος
 διχρόως δὲ ὡχρότητα, εἰ μόνον ὅτι ὡρα, παρσι-
 καὶ ἐν λόγῳ πάσας παρσιφασίας παρσιφασίης, καὶ
 99· πάσας φωνὰς ἀναφθέρει· ὡς τε δὲ φιλερεσθεῖς
 μηδὲν ἀποβλέπειν τῷ αἰθέριον ἐν ὡρα, ὡς περ τοὺς
 φιλοῖνους ὁρᾷ μὲν πᾶσι τοῖς οἶνον ὅτι πάσης παρ-
 φασίως ἀπαρτίζομενος. ὅτι δὲ τὸ οἶνοποσίας ὡς φί-
 λε Διόνυσον, καὶ ἐφ' ἡμῖν αὐταῖς θεωρήσασθαι,
 ἀλλοτείου πῶς δείγματός μηδὲν δεηθεῖσθαι.

ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΝ ΕΤΑΙΡΑΝ ΤΙΣ

ἀπέστησεν ἑραφίης, παιδὸς αὐτοῦ περὶ
 ἐκείνης ὁμοιοτάτου περὶ τὸν.

² Εφερίδιον Θελεξιοῦ.

2 εὐφρο-
 100·

ΜΕΛΙΟΠΑΡΙΟΝ ΠΛΩ ΑΓΓΑΪΔΟΣ, ΝΗ ΠΛΩ
 ΗΡΑΝ, ΔΥΜΗΝΕΣΙΝ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ ΕΪΩΡ ΠΟ-

æqualem iuuat : nam temporis æqualitas ad pariles voluptates ducens ex simili amorem conciliat. Itaque iuuenum si quis simus , laudas tanquam concinnum ; aduncum nasum regium vocas ; medium inter hos modicum dicis. nigri sunt , viriles appellas ; albi , deorum filios indigitas ; melleorum vero nomen aliunde credis effectum quam ab amore tuo imminuente pallorem , boniq. consulente, dummodo tempestium. In summa quous prætexus prætexas , quamuis vocem effers , vt nullum tempestiua ætate amatorem amittas , sicut vinosos videmus quoduis vinum quouis prætextu amplexari. Quod vinositatis argumentum , testor te care Dionyse, etiam in nobis ipsis cernere habemus, ne quæramus exemplum foris.

*SCENICAM AMATOR DVXIT
domum, nato sibi ex ea simillimo
patri filio. XIX.*

EUPHRONIVM THELXINOAE.

AGLAIDIS filiam Melissarium propitiis per Iunonem oculis si vn-

quam & nunc fortuna respexit, sce-
naque liberatam honestissime conuer-
tit & nomen & ornatum ad augustio-
rem vitam. At ego, sed absit inui-
dia libertati, ego inquam ætatem ser-
uiam absurdis theatris & inficetis a-
mantibus. Fuit illa scenica, educata
primum misere apud matrem pauper-
culam: procedente ætate eximia in-
ter ceteras compares euasit, ferocior-
que arte facta theatrum totum tenuit.
primum enim, ut par erat, ride-
bant; dein mirabantur valde; postre-
mo serio inuidebant. nunquam enim
memini excidisse eam scena. Tum,
ut fieri amat, addente ornatum arte
pulchrior visa, & amabatur ardentius
& à pluribus; largiusque illi & liben-
tius ingerebant munera propter ar-
tis præstantiam. Ita honore aucta Me-
lissariū itabat ad dites viros; nec præ-
gnantē eam fieri expediebat, ne puer-
periū minueret ei apud amantes glo-
riam, amisso in laboribus partionis a-
cerbo flore ætatis. Audierat illa quæ
mulieres inter se solent; concepturæ
non egredi omnimodis semen, sed
manere intus vi naturæ retentum.

τε καὶ οὐκ εἶδεν ἡ τύχη, ἔτι δὲ σκίωσιν ἀπαλλαγεῖ-
 σα, παλινάλως ὅτι ὁ σεμνὸν μετήλλαξε παρ-
 ουσίαν ἄμα ἔχῃ μα. ἐγὼ δὲ, ἄλλ' ἀφθονος ἐκ
 ποδῶν εἴη τῆς ἐλευθερίας· ἐγὼ γὰρ οὕτω τὸν πόμπεα
 δουλεύσω χρόνον ἀτόποις τε θεάτροις καὶ ἀγνώ-
 μοις ἐρασι. αὕτη μουσικὴς ὡς, ὑπὸ μητιέ-
 πεν καὶ παρὰ τα πονήρως βεφορμή. παρὰ ταῖς
 δὲ, πασὼν γέγονεν δόμουστέρας τῆς ὁμοτέχνων, καὶ
 θαρσαλέως ἐρχοῖτο τῇ τέχνῃ· ἄτε λειπὸν, θαρσα-
 λειὰ γέγονε· παρὰ ταῖς μὲν γὰρ, ὡς εἰκός, ἐρχο-
 ῖτο· εἴτα λαμπερὸς ἐξαυμάζετο· πάλιν δὲ τελευ-
 τῶσα, ἔτι δὲ ἐφθονότο. οὐκ ἔστι ποτε γὰρ πλεον-
 μὴν ἐμὴν ἐκ βέβαιον σκίωσιν, καὶ κτῆς τέ-
 χνης, οἷα φιλοφροσυνήσασα τῇ ὁψὶν ἐδόκει βελτίων, 9W
 ἔτι δὲ ἐρασι εἶχε θερμότερας· εἴτα πλείους φι-
 λοτιμότερον τῇ καλλιέργειᾳ ἀφ' ἑκείνου τῇ ὁψὶ- 1 χει-
 τήμης. πολὺ τιμὴν ὁ Μελισσάειον πρὸς αὐτὰς 2 αὐτὰς.
 πλοισιωτάτοις ἐφείτα· ὡς δὲ ἐδὲ λαβὴν ἐν γα-
 ρί, ὅπως μὴ ἀφ' παιδεργίαν ἀτιμότερα γέ-
 νοιτο τοῖς σπουδαῖς τῇ ἀκμῇ ὁ δῆλος ἄωρον· ἀπο- 2 ἀπο-
 βολὴ τῶν πόνοις ἀκροφῇ τῇ μουσικῇ ὁποῖα γυ- 3 αὐτὰς.
 νάμης λέγει παρὰ τῇ δὲ ὡς ἐπειδὴ ἐν γα-
 ρί λήψας μὴ δὲ ἐξέρχεται οἱ πόμπεα παρὰ
 ἡ γοη, ἀλλ' ἐνδοῖ ἐμμένει κακῇ τῇ φύσει.

1 διφ.

ταῦτα ποίνω ἀκούσασα ξυνηκεῖ ἐμφρόνως, καὶ
 ἄφ' οὐρανόθεν αἰεὶ ὁρᾷ καὶ ὡς ἡθετο ὁ συμ-
 βαι, ὅπως οὐκ ἐξῆσθαι οἱ τ' ἄνθρωποι, ἔφρασε τῇ
 μητέρει, καὶ ὁ λόγος ἄτε παρὲς ἐμπειροτέρων ἤλ-
 θεν ὡς ἐμὲ καὶ γὰρ μεθύσας ἐταύτην ἄφ' οὐρανό-
 ξαλς ἀφ' ἧδ' ἐν ἐκκελευσάμεν· τ' παροδοκω-
 μένης ἐλπίδος ἀπήλλαξεν τὰ χροῖ· ὡς ὅτε Χαι-
 κλέους ἡρώδης νέεσσι πινὸς ἐπισημοῦ καὶ καλλῆ καὶ
 πλάτωνα, ἐαυτερώστος ὅχι ἡττοῦ ἐκείνης, παυδο-
 ποῖν ἐξ ἐκείνης παροσπύχεται πᾶσι τοῖς γρηθλίοις
 θεοῖς· καὶ δὴ συνείληφεν ἀσφοδῶς· εἶτα τ' εἰλθὺς
 ἐκχαίρων ἐφιστάμενης, τί κ' ἐκ παυδοῦς ἀγέῃον νῆτα
 γαίης, καὶ ὡς φύσθαι π' ἡγεσίως ἐξέχρησμένον τῇ
 φύσει· ἢ μὲν ὅτι μήτηρ ἔρμας αὐτῆς καὶ βύτιον μα-
 γνί(ε) τῆτο, καὶ τ' ὅτι ἐκ παυδοῦς ἐκείνης Εὐτυχίδω·
 ὡς ἡγάπα ὅτι βρέφος, ἐργασασα ἄφ' οὐρανό-
 ως ὅτι, ὡς βύτιον, ὡς παυδοῦς, ὡς παυδοῦς, ἐκ
 λῆαι ἐμφερέας ὡρανοτάτω παρ' ἡμῶν· ἀρῆσθαι γὰρ πᾶσι
 ῥοπήν βύτιον παρ' ἡμῶν τοῖς γρηθλίοις βύτιον
 τοῖς βύτιον ἐκείνης τῇ παυδοῦς· ἐκ δὲ οὗ ὅτι καὶ
 παυδοῦς, ἢ δὲ οὗ τοῖς γρηθλίοις ὁ καλλῆ· ὅτι Χαι-
 κλῆς ὅπως βύτιον διετέθη παρὲς ὁ τελεῖται φιλοσό-
 φως ὡς ἀδικώτατον κρίναι ἐπὶ καλλῆ, τ' ὅτι
 ἐρώτιον τῇ παυδοῦς τεκνῶν· παυδοῦς αὐτῆς τ' ἀγασσῶ

Id prudenti memoriæ condens tenuit
semper ; atque ybi ita accidisse sibi
sensit , non egredi sibi semen , edixit
matri , venitque sermo ad me , cui
maior peritia . iussique ego vt faceret
quæ noram commoda , atque ita per-
feci statim vt ea spes caderet irrita .
Sed vbi Chariclem amare cœpit , iu-
uenein & forma & opibus illustrem ,
& mutuo adfectu redamantem , roga-
uit omnes genitales deos , vt ex eo
sibi nascerentur liberi ; concepitque
strenue : dein Lucina in tempore ad-
iuuante , puerum venustum per Gra-
tias peperit , & à natura exactissime
adsimilatum patri . Id mater lucrum
sibi præsens & faustum rata , puero
nomen indidit Eutychildi : cœpitque
nimio adfectu amare infantem nomi-
nibus multis , vt filium , vt venustum ,
vt amabilem , & florenti patri similli-
mum . Habent enim momentum ad
parentum amorem formosiores libe-
ri , soletque è duobus aut pluribus
gratior esse qui pulcrior . At Chari-
cles nato confestim ita adfectus est ,
vt nefas censeret meretricem dici am-
plius , quæ talem peperisset Venerium
nepotulum . Itaque statim abductam

ab infami opera matrem liberum quæ-
fendum gratia duxit domum ; auxit-
que mirum in modum pueruli nati-
uitas pristinum cupidinem ; merita in-
de matri voluptas reduxit faciem se-
reniorem quam puerperæ solent. Et
ego nuper honesta veste sumta visita-
ui Pythiadem : nam id nomen adsum-
sit , & omnia eius agnoui bona. quin
& puerulo eiulanti basium pegi ; ca-
lidum quidem vt formoso ; tenerum
tamen , vt delicatiori ipsis quas colo-
re refert rosis. Stæpeo per deos, quæ
mulier omnia statim mutat. Subit
admirari ei demissum eius vultum,
gestum moderatum , seuerum risum,
capillum sine arte implicitum ; decen-
tem desuper mitram, breuem ac sum-
missum sermonem. Vidi & armillas
& femoralia, non curiosa illa, mi ani-
me ; sed liberam vere decentia. Ad
eundem modum & monile videas, &
ceterum muliebrem mundum. Quin
& quum prodit foras , deorsum de-
spicere aiunt, & grauitè ingredi, com-
positamque esse ad pudicitiam : dicas
ita educatam à prima ætatula. Solent
autem passim mulieres in gynæceis &
textrinis inuicē aliæ ad alias accedere.

Vise

αὐτὴν ἀπέστησεν ἐργασίας· καὶ ἐπ' αὐτότερον παί-
 δων γησιῶν ἐρωμένην ἠγάγετο γαμετήν· ἥ πολ-
 λαπλασιάσει τὸ πῶγον τῆς χάριτος τοῦ παιδαρίου·
 ὅθεν εἰκότως ἐκ περὶ χαρείας τῇ μητέρι τοῦ βλέμ-
 ματος φαίδρον καὶ ὕδ' ἐτεκούσης· ἀπήνησεν· αὐτίως ^{1 ἀπὸ τῆς}
 οὗτω περὶ χαρομένη σιωπῇ ἐφεστίδα, γέγονα ^{την}
 πῶγον τῇ πυτιάδι· τῷ γ' ὅ μὲτα κέκληκεν ἐαυτήν,
 καὶ πῶγοντων ἀγαθῶν σιωπῇ δόμῳ αὐτῇ. τοῦτο παι-
 δίων κλαυθμυρίζοντες ἰδοῦσα πεφίληκα· θερ-
 μος μὲν, ὡς καλὸν· ἀπαλὸν δ' ὡς βυφερώτερον καὶ
 τὸ ῥόδον, οἷς περ ἔοικε τὸ χρυσαῖον· ἐκ πλήθους μὲν
 ἔφ' ἑαυτῇ, πῶς ἀδρόως ἀπῆρτα μεταβέβληκεν ἡ
 γυνή· ἥ περ ἔστι θαυμαστὴ ἐκείνης βλέμμα πο-
 σινές· μέγιστον ἦτος· μέγιστον σεμνόν· κόμην ἀφε-
 λῶς πεπλοκισμένην· καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἐπ' αὐτῇ δὲ μα-
 λα σιωπῇ· βραχυλογίαν ἐν ἡρεμῇ φωνῇ· εἶδον
 καὶ ἀμφιδέξας· ἥ περ σκιδάσας ὕψ' αὐτῇ περὶ ἔργους
 ἐκείνης ὡς φίλη· ἀλλ' ἔργον οὐτως ἔχουσα περ-
 πῶδες, τοιῶτον αὐτῇ καὶ περὶ αὐχένιον· ἥ τ' ὅσον κό-
 σμον ἰδοὶ τίς ἀν' ὁρῶν ἴσθαι τὴν φαεινὴν τε καὶ ὡς, ^{2 φαειν.}
 καὶ πεταγμένα βαδίζον· ἡμεῖς δ' ὅσον συμπαρέπον τῇ
 φθορῇ καὶ εἴποις αὐτῇ, ὡς αὐτῇ τοιαύτη γέγονα ^{3 ἀπὸ τῆς}
 ἐκ παιδός· ἀπῆρτα γ' ἔν ἐν τῇ γυναικὶ πῶσι καὶ ^{4 γυναι.}
 τῇ παλασίᾳ, πρὸς ἀλλήλας ὁμιλῶσι γυναικίαις. ^{5 γυναι.}

ἄπιθι ποίνω Θελξινόη, ἔ σὺ κῆρ' ἐκείνῳ ἐκ-
 ρήτορῳ οἰκοδόμῳ, μεταμφιασαμένη μὲν τοι κο-
 σμῖως ἡμιφάειον ἀλουργές. φυλάτῃς ὅττι λυκυ-
 τάτῃ μὴ μεταξὺ κῆρ' ἡμιφάειον τῇ σιωπῇ Με-
 λισσάειον τὴν νῦν πυθιάδα παρσιίπης· ὁ μι-
 1 παρσῶσα κῆρ' πέπονθα τὴν τ' διώνῳ· εἰ μὴ λυκέει κῆρ'-
 σία λάθρα μεταξὺ διόλξε τὰ ἀγκῶν.

ΦΡΟΤΡΑΡΧΟΣ ΜΟΙΧΕΥ-

γίσης αὐτὴ τῆς γαμετῆς ὑπὸ πίνος

2 ἐμβε-
 σκαμένη.

2 ἐμβεβλημένα.

Φυλακίδης Φρουριῶν.

ΗΛΩ τις νεδνίας μοιγῆς, ἔ δεσμώτης ἐ-
 φυλάτῃτο κῆρ' ἐμοῦ. ἐγὼ ἔτον βύαρπη
 ἔ νεδνίσχον ὀρών, πρὸς ἥ' εὐρον ἐπεκάμφην. ἔ τῷ
 δεσμῷ ἀπολύσας, αἶδετον ἀπλῶς ἔ χρεδὸν ἀ-
 φραστον κῆρ' ἔ εἶρκτὴν δῆκφῃκα. ὁ δέ μοι δίχσμον
 μαθὼν τ' φιλανθρωπίας διδοίς, ἔ σύνοικον ἐμεί-
 χουσε ἔ ἐμήν· τοῖς πόντ' δέ τ' κλέπῳ Εὐρύδατον
 3 φαίν. τε το λμηχέαι· φ ἐκείνον μ' γδ' ἀγόντα φυλάτ-
 ταῖς. φίλοι ὅττι γρόμῳμον τῷς ὅττι ἔ δεσμωτῆας
 4 κλοπῆς τ' ἔγον ὅττι δείκνυαῖς τ' 4 χελητῆς· ἡ δ' εἰς κενβίδεις
 5 ταύτας ἀντίς καὶ ἀπογῆαί· ταύται λαβὼν ἀνέρριχάτο τὸν

Vise ergo & tu ad illam, Thelxinoe, nam in vicinia habitat, adsumto decenti amiculo purpureo. Sed vide, dulcissima, ne consuetudine decepta Melissarium forte voces pro Pythiade; quod parum fui quin facerem, Venerem iuro, ni me adstans iuxta Glycera clam cubito monuisset.

COMMENTARIENSIS VXOR

*stuprata à quodam qui apud eum
in custodia. XX.*

PHYLACIDES PHRYRIONI.

ADOLESCENTEM in adulterio prehensum adseruabam in vinculis. Eum ego venustum ac iuuenem aduertens miseratus exsolui vinculis, solutumque ac pane incustoditum dimisi per carcerem. Ille iustum humanitatis reponēs præmium, meam mihi stuprauit cōiugem. Tale nec notus furti adtentauit Eurybates. Aiunt eum in furto prehensum traditum custodiæ: conciliataque commentariensium gratia monstrasse illis quomodo furari consueffet. Graphia habebant & spongas; iis sumtis ascenso muro

euasit : sed non rapuit formosam coniugem. Hoc ubi cognitum ac conclamatum est , vt incredulum , ita ridiculum factum est malum. Et me , iustitiæ oculum testor , magis adficit ipso adulterio ludibrium , quod ille ego & vinculorum obseruator & carceris , non seruauî meam coniugem in ipsa custodia.

*MVLIER OMNIA PRAETER
coitum amanti permittens. XXI.*

ARISTOMENES MYRONIDI.

AVDI nouum amoris malum, Myronide , quale ego audiui antea nunquam Telesippem Architeles Phalero deperit : illa vix tandem persuasa iuuenem admittere , mirum ei præscripsit amoris modum . tange mammæ , inquit , decerpe suauissima basia : quin & vestitam amplectere ; Sed nuptias nec quære , nec spera , ne tibi ipsum malum quæras , excidasque concessis bonis . Sit ita , respondit anxius Architeles : si ita tibi placet Telesippe , idem mihi placet ; sed & gratiam debere me fortunæ fatebor ,

τοῖχον· ἀλλὰ τίω καλὴν αἰήρπασε γὰ μετίω.
 τὸτο ἔκπυσον καὶ πειρόμενον, ὡς πειράδοξον, καὶ
 παγγέλοιον γέροντε ὃ κακόν· καὶ ἡ μύη τίω δίκην 1 μετῇ.
 ὡς τίω μοιχείαν ὃ γῆρας λυπεῖ· ὅτι δεσμοφύ-
 λαξ ἄμα καὶ φερούμενος ὢν, τίω ἐμὴν σῶ-
 δον οὐδὲν σὸν ἐφύλαξα γὰ μετίω.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΠΑΝΤΑ

πλὴν μίξεως σὸν ἐπιβεβύσης ὃ ἐρεῖ.

Αἰσομένης Μυρωνίδης.

ΚΑΙ τοῖς γε ὃ κακὸν ἔρωτος ὃ Μυρωνίδης,
 πῶτον οὐδὲ ἀκήχασα ἔσπον. τῆς Τελε-
 σίπωτος ὃ φαληρᾶς Αρχιτέλης ἐρεῖ· ἢ ὃ πει-
 ρεῖται μόλις ὃ μιλήσαι ὃ μειρακίᾳ, πειράδοξον
 αὐτῷ πειράδωσει μέτρον ἄπῃς φησὶ τῷ ματρὶ
 ἡδίστων ἀπόλαυσε φιλημῆ· καὶ πειρατὶ καλίστῃ
 πειραβληκίᾳ μετ' ἐρεῖται· γάρμιν ὃ μήτε
 πολυπειραγμένη, μήτε πειραδοκᾶ ἐπὶ στωτὸν
 αἰάσας, καὶ τῷ ὅπτε πειραμμένων ἐκ πίπτων.
 ἔστω ὃ μόχθῳ, ὃ ἀπειρίας ἐφασκε Αρχιτέλης· 2 διδο-
 εῖ γὰρ οὐτῷ θεῖ φίλον, ὃ Τελεσίπω, σὸν μοι
 ἐρεῖται. ἀλλὰ καὶ χάριν εἶπει εἶσομαι τῇ τύχῃ,

καὶ φιλοδῶρματος ἀπολαβὼν, ἢ ἔμνησ' ἀξιοῦ-
 μινος θεῶς. ἐβυθόμην ὅ, εἴ γε θεοὶ φιλάτη δα-
 κεί, γράνα· τί δὴ ποτέ μοι πρυτελὼς ἀπέρως
 ἢ μῦθον; ὅτι ἔφη ἐλπίζόμενος εἶναι ὁ γάμος ἡδὺς,
 βύχας ἐλίας βικταῖος γέρονε· ὡς εὐφρομένη, ἔ-
 ὅ πάλα σπουδαζόμενον ἔξαιφνης ἀπερίπται,
 καὶ ὡς ἐπιούριον ἀμυγδαί. αἱ γὰρ ὅτι θυμῶν τῶν
 νέων ταχῆαι, καὶ αὐταὶ πολλάκις ἐαυταῖς ἐπα-
 τίαι. τοιαύτης ὁ δυσέρως ἀνέχεται γυναικός, το-
 σῶτον δεδυσύχηκεν Ἀρχιτέλης, καὶ σιώνει πο-
 θουμένη κατὰ τὸν βινούχου τὰ ἐρωτικὰ ὡς ἐρ-
 γάζόμενος καὶ λιχνόων. μάλλον ὅ καὶ τῶν ἐρώ-
 των βινούχων ὁ μέλεος ἄρτερε δυνυχέ.

ΔΟΛΟΣ ΠΡΟΑΓΩΡΟΥ.

Λουκίανος Ἀλκιφρόνι.

ἰ καὶ. **Γ**Λυκίαν· Χάριοι ἐπόθῃ, καὶ νῦν ὅ ποθεῖ μὴ
 7107. φέρουσα ὅτι πλεονάζουσι τῷ μεισθίου (οἱ-
 αὐτὰ γὰρ τὸ νέον καὶ τὸν ἔχον αὐτὸν) ἤθελε πρὸς
 μῖσος αὐτῇ μεταβληθῆναι ὅ φίλῳ. αἴτιον ὅ-
 τινι ὅτι βέλεσθαι φίλῳ μισοῖν· ὅτι λίαν μισοῖν φίλῳ.
 αὐτὴ οὖν συμβαλλέεται τῇ Δωρίδι· αὐτὰ ὅτι καὶ
 μετρωπὸς τῆς Γλυκίανος ἢ Δωρίδος. ὅτι τὸν τῶν

si vel sermone paucillulo, vel solo aspectu dignus censeor. Sed velim, sis, amica, resciscere, quid ita coitum omnimodis interdicis mihi? Quoniam, inquit illa, speratae nuptiae dulces, gratiae, optandae; ubi potitus es, contemtus venit, studioque magno petatum statim abicitur, neglectuique habetur. Enim leuia sunt iuuenum desideria, sapiusque ipsis sibi contraria. Talem infelix amator mulierem sustinet, tali malo premitur Architeles: Cum amica tanquam eunuchus versatur, amorem liguriendo & catillando exercens: immo miser longe ignauior eunuchis amantibus.

LENÆ DOLVS. XXII.

LVCIANVS ALCIPHRONI.

CHARISIVM amabat Glycera, & etiamnum amat: sed eius superbiam non ferens (nosti iuuenem, nosti eius mores) inibi erat vt amorem mutaret odio. amare velle odij causa erat; nimis odisse, amoris. sed illa collato consilio cum Doride, quae famula & conciliatrix ipsi erat, postquam

satis consultasse visum, lena egres-
sa est veluti aliud actura. Visa ea
Charisius, salve, inquit, mi amica.
Et vnde mihi, illa inquit, salus? ro-
gat adolescens, Quid tibi per deos
noui accidit? respondit lena fingens
amaras lacrymas, Ecce, inquit, Gly-
cera inficetum Polemonem efflictim
perit; ad te, dicam quantumvis mi-
rum, hostili odio infectatur. Num ve-
ra dicis? stupefactus rogat, & multos
colores mutans iuuenis. Et verissima,
inquit Doris. quin me sine venia cæ-
dit, siquando tui vel minimam taxim
facio mentionem. Ibi tum Charisius
manifesto prodidit amare se magis
quam amari. nam plerique quas quum
frui datur negligunt, eas amulatio-
ne accensi aperte amauerunt. Ita de-
posita tum is ferocia supplices voces
fundere, tristisque ac desperatione in-
terfectus (solet enim deiici superbia,
si neglectui se esse viderit, conuersus-
que in aliam partem incondite ciula-
re; ac vultum modo huc, modo il-
luc conuertere, vt lacrymas excute-
ret e genis. Quid ergo, inquit, im-
prudens feci vt offenderem Glyce-
rium? prudens enim nunquam ego

ἰχθυῶς αὐταῖς εἶχε ὁ σκέμμα, ἢ παραγωγὸς
 ὡς ἐφ' ἑτέρῳ τι παραῖλθεν. αὐτῷ ὁ Χαρί-
 σιος ἰδὼν, χαίροις, εἶπε, Φιλῶτη. ἢ δὲ, καὶ πό-
 θεν αἱ ἐμοί, φησὶν, γήυοιτο χαίρει; ὁ δὲ οὖν νεα-
 νίας ἐπύθετο. τί δέ τι παρὸς θεῶν νεώτερόν τι
 συμβέβηκεν; ἢ ὅ ματρωπὸς ἀπεκρίθη, διδα-
 κρυμένη δὴναι πικρῶς· ἢ Γλυκέρα τῷ βδελυρῷ
 Πολέμωιτος ἐκτόπως ἐρῶ σὲ ὅ, εἰ καὶ παρὰ δό-
 ξον ἐρῶ, μισεῖ μῖσος ἐξαίσιον. ἄρα λέγεις ἀληθῆ;
 καὶ ἀπλαγείς ἤρετο πάλιν ὁ νέος πολλὰ χρώ-
 ματα ἀφιεῖς. καὶ μάλα φησὶν ἀληθινὰ ἢ Δω-
 εῖς. ἐμὲ γρη῏ ἐπλυξεν ἀφιδῶς· ἵνα σε μὲ- ¹ ἰπλο-
 νῶ ὅτι σόματος ² ἤρεμι ³ τὴν παροσηγείαν ἐνέ- ⁴ ξιν.
 κω. ἐνταῦθα Χαρίσιος ἐλέγχε ⁵ μᾶλλον ἐρῶν ⁶ ἡρέμα.
 ἢ ποθοῦμένος· πολλοὶ γὰρ ὦν κατεφρόνου ⁷ ὑπ- ⁸ ὑπ' ἐξ.
 εξουσίας, ὑπὸ τῷ ζηλοτυπείῳ ἡρώδησιν ἐκ-
 φανῶς. ⁹ τὸ οὖν πολλὴν ἀλαζονείαν ἀφείς, φθέρ-
 γεται ταπεινὸν τε καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεχνικῶς
 ἀθυμία. εἶωθε γὰρ ἢ βραδυτῆς, ¹⁰ καὶ ἀμύγ- ¹¹ 4 εἰ.
 αῖται δοκῇ, καὶ βλάβεσθαι. ¹² ἐδακρύεται ἀτα- ¹³ 5 εἰδ-
 κτὸν μεταγραφείς ὅτι θάτερον, καὶ ¹⁴ 6 τῇ ὅ κα- ¹⁵ κρεῖτε.
 κείσε ὁ παρὸς ὅσον ἐξωτῶν, ἀπαπέμπεος ¹⁶ 6 πρὸς.
 δάκρυα τῷ πρὸς. τί δὲ οὖν ἄκων φησὶν λε-
 λύπηκα ὁ Γλυκέριον, ἐκὼν γὰρ ὅσον αἱ ποτε

κατ' ὀκείνης ἐπλημμέλω· ἐγὼ ταῦτα νῆποις
 ἔρωθας ἐβουλόμην, σὺ γὰρ πρῶτης, πύθεσθαι
 τῆς Γλυκέρας, καὶ γινῶμαι εἴ τι τυχὴ δίκαιον ἐ-
 καλῆ· καὶ ὅ λυποῦμαι εἴ ὥς τί ἐστιν θεραπεί-
 σσιν· πλὴν ἢ μῦρον ὁμολογῶ· ὁδὸν αὐτίτεινω.
 ἄρ' οὖν ὅτε αὖ δέξαιτό με καὶ πρῶτα μένον
 συγγνώμην ἔχῃ· ἐπέειδσε μάλιστα ἀναμφισβη-
 τήσιμον ἢ Δωρεῖς, ἐφ' ἐκείπερ παλαιότατα ὅ
 βλέμμα. ὃ ὅ δυσσάμαχόν ἐπαμύρετο. οὐδ'
 αὖτε κείδων παρῳπέσω· εἰκὸς γὰρ ὧ φίλτατε. ἔλ'
 δὴ οἶμαι κωλύει· συγχέει τῆς ἐρωμένης τ' ἔρ-
 ποι, ὅπως ἔχῃ συμβάσεως παρ' ἐσέ. τότε δὴ χαί-
 ρων διδράμηνεν ὁ Χαρῖσιος οἶκα δὲ τ' ἑτέρας.
 ὁ καλὸς, ὁ τριπόγητος ἐφ' ἰκατείας τραπόμηνος,
 καὶ παρ' ἐτυχὸν αὐτίκα παρῳπήει. ἡ Γλυκίρα
 μὲν τέως τ' ἀσχηλὸν ἐθαύμαζε ὅ ποθουμένου.
 εἶτα ὅ παρῳπὸν ἡδέως ἀνερείδουσα τῇ χεὶρ,
 αἰέτησέ τε καὶ λάθρα πλὴν ἑαυτῆς πεφίληκε δε-
 ξισθ', ἢ παρῳπήει ὅ μισθόφιλος, καὶ παρῳπὸν τ' ἰέον
 ξυνέβη παχύ· ὃ γὰρ ἐπέπεπεν ὁ μισθόφιλος ἐλκεύ-
 μηνος ἔρωτος, δοῦσαι γ' οὖν σμικρὸν ἀπωδείδει τ'
 φίλον. ἡ ὅ μακρὸς λαθραίως μειδώσα, διέ-
 ειδσε τῇ Γλυκίρᾳ· ἐδήλου δὲ πως ὅτι καὶ με. ἐγὼ
 Γεμόνῃ τ' ἑσθλὸν ἑσθλὸν ἑσθλὸν ποίη.

1 οὐκ
 καίτιν.

2 ἐπείρας

illi fui iniurius. Velim ego per amores id ex ea te præsente exquirere, vt sciam siquid forte merito queritur, & siquid feci, faciam satis. Tamen peccavi, fateor, non eo infitias; sed num me etiam veniam quæsentem non admittet? Doris nutu modo in hanc, modo in aliam partem reflexo, vix tandem certo adnuit. Rogare ille rursus animi æger, ne siquidem supplex accidam illius genua? forset, inquit, amice. nec dii sirint, vt ego impediã quominus experiaris, qualis amica tua futura sit, & qui affecta reconciliandæ gratiæ. Tum demum libens ad amicæ domum accurrit Charisius, ille pulcer, ille ter quaterq. desideratus, ad preces versus, simul vidit, simul genua dominæ accidit. At illa ceruicē aliquandiu ammirata amici capitis, dein faciem eius lenta manu subleuans erexit iuuenem, suamque clandestino basiauit manum, qua cupitum attigerat; citoq. pacem fecit; non enim sinebat furiate insidens præcordiis amor, vt vel minimū auersari amicum fingeret. At lena interim clanculum ridens innuebat Glyceræ, nutuque dicebat solam se superbū subiecisse pedibus amasium,

AMATOR ET ALEA,
Utraque infelix. XXIII.

MONOCHORVS PHILOCVBO.

DVOBVS simul incidi malis, amice, & alterutri vix sufficiens alterum auctarij vicem habeo, dupliciter infelix: malum enim hoc, nec melius alterum. Exhaustiunt me quippe amica damnosa, & alea male mihi cadens, collusoribus felicius. Sed & siquando talis aut alea cum rivalibus ludo, mens mihi amore lymphata turbatur. ita fit vt circa varias calculorum transpositiones multum errans, vincar etiam ab iis qui lusus minus periti. Nam sæpe cupidine externatus iactibus meis illorum calculos assigno, non meos; dein ad amicam respiciens, aliam ibi priore grauiorem vincor victoriam. nam fortunati collusores vbi tantum lucrum fecere, largiuntur amicæ benignius: ita donis fiunt potiores; meque meis aggressi, amoris mihi inuertunt aleam. Ita malorum vtrumque alterius causa grauius euadit.

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΚΥΒΕΤΗΣ

πρὸς ἀμφοτέρω δυστυχίᾳ.

Μοιχῶρος Φιλοκόβω.

ΔΥΟῖν δ' ἄνδρ' αἶμα πρὸς πέπλωκα φίλε, καὶ
 πρὸς σὸ τέττονι μόλις ὁποτέρου καὶ διαρ-
 κῆς ἔξ' ἐπιμέλειαν θάτερον ἔχον καὶ διπλάσια δυ-
 συχῶ· ὅς μ' ἐκ κακόν, ὅς δ' ὅς καὶ ἀμφοῖν ἐμὲ γὰρ
 κατὰ μὲν ὧρ' ἀπληστος ἐταίρος καὶ ἰπποὶ πίπτον- ¹ πρὸς
 τὴν ἀτυχῶς μ' ἐμοί· δὲ βλάβη τε καὶ ὅς τῶν ἐν δα-
 πνοῖς. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀντερωσὶν ἀσπράζα λίζω καὶ κυ-
 βώω, συγχέομαι τ' ἴδν, ὅς ἔρωτος μεμνώμενος,
 καὶ ἰδὼν πρὸς τὰς ποικίλας μεταστάσεις τῶν ψή-
 φων, πολλὰ πρὸς λογισμὸν ἐμῶν καὶ τῶν κα-
 ταδεδεγμένων τῶν παλαιῶν ἡτῶν καὶ πολλὰ καὶ γὰρ
 μετέωρος ἐκ τῶν παλαιῶν ἡμετέρων βολαῖς ἀντὶ
 τῶν ἐμῶν, τὰς ἐκείνων δ' ἀπὸ τῆς ψήφου. εἴπα πρὸς
 τῶν ἐρωμένων ἀπὸ τῶν, ἐκ δ' ὁδὸν τῶν ἡτῶν ὑπο- ² δὲ
 μὲν καὶ χεῖρα τῶν πρὸς τῶν· οἱ γὰρ ἀτυχεῖς ἀν-
 τερωσὶν, ἄτε δὲ μὲν πρὸς τὰς ἰσχυρότερας, φιλο-
 τημέτερον δ' ὡς τε τῶν παλαιῶν καὶ πρὸς κρίνον ³ δὲ
 καὶ τῶν δώρων· καὶ τῶν ἐμῶν ἐμὲ πολεμῶντες, με-
 ταπεπληθύνοντο μοι τῶν φιλίας κύβου. ⁴ ὅτε πίνω ἐκ
 τῶν καὶ τῶν δ' ἀπὸ τῶν γὰρ γὰρ δυστυχίᾳ.

Η ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ ΕΝΑ

παρακρίνουσα μόνον.

Μουσάριοι Λισία τῷ φιλάτῳ.

1 κερυφ. **Α**Ρτὴ πρὶ ἐμοὶ στωαζομένης ἐσπείρας
2 πν. οἱ¹ κρυφαῖοι τῷ ἐμῷ ἐρασῶν, ὃ μὲν
3 υς. παρῶν ἐσίγων· καὶ ἄλλος ἄλλον² τῷ πλησίον
 παρώχῃ, καλῶν διεξήγειν παρὲς ἐμὲ τὰ με-
 λετηθέντα πᾶσι κοιτῇ.³ ἥ δὲ ἔνθ' ἔστι θεασύτερος παρ-
 ῥήματι μὲν συμβαλῆς, σὲ δὲ ταῖς ἀληθείαις ζη-
 λουπῶν, διεμέμφετό με τοιάδε· πασῶν τ' ὅτι
 σκίωῃς ὑπερφέρουσα τῷ κάλλει, ἐκείνης αὖ-
 τῷ ἀπολείπη τῷ κέρδει. πρὸν γὰρ εἰ χρη-
 ματίζεσθαι πρὶ ἡμῶν, ὡς ὑπεροχῆς παρ-
 ῖκα δὲ μόνον ὅτι Λισία τ' σὺ δὲ δέδωκας ὥρας,
 καὶ ὁδὸν καλῶ μειρακίῳ οὕτω γὰρ αὖτ' ὡς φορη-
4 πονύ-
πυ. τὸν εἰὸς ἀγῶνι ἀπορεπῶς ἠπλάσας⁴ τὸν ἄνθρωπον. εἰ
 δὲ αὖτε τυχὸν στωέγωίης ἐρωτικῶς κάλλος ἄμα-
 χον παρὰ κρινῶν χρημάτων. πυκνὰ γὰρ ὁμοῦ
 τῶν πρὶ ἡμῶν ἐπαμύναται, ἐκ κεκώφηται ἡμῶν
 τὰ ὦτα, ὥστε ἐμπέπληται ὅτι Λισία· ὥς τε ὥστε ἀμεί-
 νωμι μόνον ἐξ ὑπὸ οἴεσθαι ὅτι τοῦ τ' παρὰ σπουδαίας
 ἀκρόβη. οὐ πόθος τίμιον ἔστιν, οὐ· παρὰ πληξία δὲ

MERETRIX AMICORVM

Vnum præferens ceteris. XXIIII.

MVSARIVM LYSIAE CARISSIMO.

COLLECTI apud me vesperi nuper amatorum meorum potissimi, tacebant primum, ac proximum sibi quisque monebat propellens, ut meditatam communi consensu orationem mihi ediceret. Tandem vnus ex iis audacior ceteris, suasorem simulans, reuera tui æmulus, mecum his verbis iurgare cœpit; *Quum* ceteras scenicas antistes forma, quæstu ceteris cedis tamen; pecuniam quippe à nobis capere potens, quos aspernaris, vni Lysiae tuam ætatem profundis gratiis, & illi quidem adolescenti haud formoso; nam si hoc esset, ferendum esset vinci tot viros ab vno elegantiore: tibi que forte daretur venia formam amabilem & eximiam præferenti diuitiis. At tu nihilo eum minus laudibus passim tollens obsurdefecisti aures nostras, plenas vno Lysia; adeo ut excitati somno videamur eius semper nomen audire. Non est hoc amor ergo, non est; stupor mihi gra-

uis videtur potius. Sed nos hoc vnum ex te expetimus; dicas disertim, si hunc relictis ceteris habere præoptas; non enim si mauis, repugnamus. Talia illi fere vsque ad gallicinium; quæ si referre singulatim velim, videar mihi solem condere longis sermonibus. sed pleraque illis dicta excepta dextera aure sinistra excidere ocyus. hoc vnum respondi; ipse prætulit vobis Lysiam Amor, qui noctu atque interdiu cor meum continuo torret. Habe & hoc suauissime; quæsisse à me illos clamore & iurgio; Et quis inuenustum illum, inficetum, incomtum amet? commodissime ego manus vna cum humeris & vultum contorquens; quis? inquam; ego. Valete ergo, surgens edixi, parcite amanti mihi; non enim me quæstus iuuat; sed quod volo; Lysias est autem quem volo. At tu, mi domi-nule, cito, cito: iucunda quippe celeritas, veni sine mora, ferque mihi vel vnum suauium: & ego te prehensum auriculis ter suauabor. Bene hoc habet, per Venerem, cui nunc fecimus; noscam num litarim, si te mihi dea flexerit. Veni ad me Lysia,
anima

μᾶλλον νομίζεται μοι δεινὴ· πλὴν τί σε μόνον
 αἰτῶμαι, λέγε· ἀφ' ἑσέθεν, εἰ τῷτον ἔχει αἰτί
 πόρτων ἐθέλεις· οὐ γὰρ αἰτίσασθαι μοι τὰς πορ-
 τὰς. τοιαῦτα μὲν οὖν ἔδον ἐκείνοι, σχεδὸν εἰς
 ἀλεκρυόνων ὥδας· ἅπαρ εἰ βυληθείην ἕξης ἀ-
 παγγεῖλαι, κατὰ δύσιν μοι δοκῶ τ' ἥλιον ὅτι ὧ
 μήκει τ' ἰσχύος. τὰ δ' πολλὰ τῶν λεχθέντων τὰς
 μὲν δόξισιν τοῖν ὅτιν ἡχροασάμεν· θατέρω δὲ
 παρὰ χρεῖμα ἕξερρύη. ποσὶτον δ' ἀπεκρίθην·
 αὐτὸς ὑμῶν παρὰ τέταρτον τὸν Λεσίαν ὁ ἔρω, ὅς ἐστι
 οὐκτωρ, ὅς μιν μέρα διδασκίπει τ' ἐμὴν κατὰ φλέ-
 γων καρδίαν. μάθαιτε καὶ τῷτο Γλυκύτατε, ἐπεὶ
 σὺν ὅτι τιμήσιν βοῶντες ἐπύθοντό μου· καὶ τίς δὴ ἀ-
 φροδίτη, βδελυρὸν, ἀχεμφὸν τοῖονδε ποθῆς; εἴπουν
 ἡθικῶς ἄνθρωπον μὲν τ' ἡρώων ὑποκινῶσα σὺν τοῖς ὁ-
 μοῖς ὁ βλέμμα· τίς, ἐγὼ, ἔρρωσθε τοίνυν ἔφη ἀ-
 ρασαῖσα· καὶ σὺ γινώσκεις μοι ποθῆσθαι ἐμὴ γὰρ ὁ δὲν θά-
 πει κέρδος, ἀλλ' ὅθ' ὧ. θέλω δ' ἡ Λεσίαν σὺ δ' ἔν ὧ ἐ-
 μὸν δεσποτίζον Ἀθῆναι, δι' ἑαυτῶν· ὁ παρὰ γὰρ ἐπαφρό-
 διτον. μηδὲν μνησας ἡκέ μοι φίλη μά τι μόνον ἀ-
 ποκομίζων καὶ γὰρ τ' ὅτων λαβὸς μίση, τίς σε φιλή-
 σω· ὅς τριῶντο κελεύει. καὶ, παρὸς τ' Αφροδίτης, ἡ ἰού-
 πτύχα μιν. γνώσομαι δ' ὅτ' ἔθυσαι, εἰ σε παρὸς ἡ-
 μαῖς ἡ θεὸς ἐπικλήνῃ· παροσιρήσῃ μοι, ψυχὴ Λεσία,

θαῖτον ἤδη, ἐπεὶ καὶ τὸν χρόνον τῆς τοιοῦτον ὅτι ἐλ-
λωσι χρόνους. πρὸς σὺν πόλεις ἐκείνοι σάτυ-
ροι, ὅς αἰθεροποι καὶ πρὸ ὁδοῦν τίθεται τῆς τοις.

ΕΤΑΙΡΑ ΜΕΜΦΕΤΑΙ ΤΗ

1 ὑπερ-
βούση. ἀδελφῇ ὑπελθούσης αὐτῆς τῇ φίλῳ.

Φιλαίης Πεπάλη.

2 πωρῶ
3 αἰσά-
σμα τῆς
δῆρης. **Χ**Θές ὅτι πίτον ὑπὸ Παμφίλου κληθῆ-
σα, Θελξινόλῳ² μεταπέμπομεν τῇ ἀ-
δελφῶν. ἡ ἀφ᾽ αὐτοῦ οὐδὲ τυχεῖν ἐμμενῇ πρὸς
Ξενόσας. ὡς ἔργον γέγονε δὴλον. πρὸς τὸν μὲν ἡλ-
θεν πρὸς ἐργασίαν κοσμηθῆσα καὶ εἰλῆφασα τὰς
πρὸς ἀπὸς, καὶ πρὸς ἑσπέρην, ὡς εἰκός,
ἀφ᾽ πλεξάμενη καὶ ἀντιπῆσασα τὰς κόμας, ἀ-
φ᾽ ἧς αὐχίνος ὄρμεις πολυτελεῖς.³ αἰσάσματος
4 αὐτῆς. ἡ δὲ ῥῆσις ἀλλῶν τε πολλῶν πρὸς ἐκείνῳ φλυα-
ρίαι ὑπομάζιον τε καὶ ἀμφωλένια. καὶ ὁδοῦ
τῇ πρὸς κρατὶν ἡμέλησε κόσμων. ὅς ὃ παρ᾽ ἐν-
τιον ὅς οὐδὲ ἀφ᾽ αὐτῆς ἢ ὡς διέλαμπεν. ἄμα
αὐτῇ. ὅς καὶ τῇ πῆρσαι⁴ αὐτῇ πρὸς ἑαυτῷ ὅτι ἐρεφο-
μένη διεσχοπεῖτο. πολλάκις δὲ ἄμα τε ἑαυτῷ
ἐθεώρῃ. καὶ εἴ τις αὐτῷ ἄλλος ᾔσται. ἔπειτα
πρὸς ἀκαθέρωτο μέση ἐμῶν τε ὁ Παμφίλου ἴνα

anima mea, veni cito: hoc ipsum tempus quo scribo, iam moraris: præ te Satyri illi, non homines: nullo mihi illi omnes loco.

MERETRIX SOROREM ACCUSAT intercepti sibi amatoris. XXV.

PHILÆNIS PETALÆ.

VOCATA heri ad comessandum à Pamphilo, sororem meam Thelxinoem arcessiui, nescia quantum mihi ipsi procurarem malum: quod res ipsa indicauit; primum enim venit ornata curiosius, excultis eleganter genis, flexisque vt videre erat, ad speculum, & depositis adamussim comis, suspendit è collo sumtuosa monilia, ceruicis honestamenta; multasque alias eiusmodi nugas, ad mammas, ad vlnas, ne ipsis quoque capitis spretis redimiculis. Super hoc tarantinum multitium, per quod florem ætatis manifeste pelluentem ostenderet; simul talum conuertens respectabat, sæpiusque & respiciebat seipsam, & nunquis alius spectaret attendebat. Tandem sedit media inter me ac Pamphilum, vt

H ij

eum seorsim à me tentaret, alludensque iuueni conuertit ad se illius oculos; cœpitque illi respondere mutuis poculis. Patienter hoc ferre iuuenis ille; quippe amoris facilis, & vino multo mentem calefactus. Ad hunc modum veluti ore inter se osculabantur, suauia bibentes, vinumque labris mixtum ad ipsum cor trans mittebant. Quin Pamphilus mali frustulum admorsus recta iecit in eius sinum; illa osculo exceptum inter mammas abscondit sub strophio, quo præcincta. Ego interea ringi; quidni? sororem riualem ante oculos cernens. quamne ego vlnis meis enutriui? hæc mihi ab ea reddi nutricia? ita mihi nunc iustam compensans reponit gratiam? Sed & ad singula sæpius ita querebar: Ad sororem hæc tu Thelxinoe? non Thelxinoe. sed quid verbis opus? Abiit venefica, tam proterue proprium sibi lucrata iuuenem: Iniuriam mihi facit Thelxinoe; Venerem testor, ac te communem amicam, Petala, cœpisse illam iniurias manus. Lædamus ergo inuicem. inueniam & ego talem aut similem aliam

ἡμεῖς ἡμεῖς δὲ λαλῶμεν. Ἐπεὶ οὖν παύσασθαι μὲν
 ἐθέλω, εἰς ἐαυτὸν ἐκείνῳ μεταξὺ τὸ βλέμμα·
 καὶ τὸ ἐκ παλαιῶν πρὸς αὐτὸν ἀντίδοσιν ἐποιεῖτο. 1 αὐτῶν.
 ὁ δὲ ῥαδίως ὑπέειχτο· ἅτε νέος ἐρωτικός, καὶ οἶνου
 πολλοῦ δακρυερμηνέοντος αὐτὸν τὸ ψυχρὸν. Ἐκ τούτου
 δὲ τὸ ἔσθαι, ὥσπερ ἐκ σομάτων ὑπεφίλῃσιν ἀνι-
 σταί, καὶ πίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τὸν οἶνον πῆς
 χεῖλεσι κεκραμένον καὶ μέγιστον αὐτῆς πρὸς πέμ-
 πον τῆς καρδίας. Πάμφιλος δὲ μήλα μικρὸν ἀπο-
 δακνὼν, ὁσὸς ἡκόντισεν εἰς τὸ κόλπον ἐκείνης.
 ἡ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαζῶν ὑπὸ τῷ πο-
 δέσμῳ, ὃν ὡς ἐρεθίσασα, πρὸς ἐβύσε. τούτοις οὖν
 ἐδακρύμην. τί δὲ οὐκ ἡμῶν ζήλιον ἐμοὶ καθο-
 ρώσα τὸ ἐμὴν ἀδελφίαν; ὡς τὸ ἐμῶν ἀνέπρεφον
 ἀλκίλας; πιαῦτά μοι πρὸς αὐτῆς τὰ ἔσθαι. ἔ-
 πεα με νῦν ἀπὸ πελαργούσας διχάζει ἀποδίδωσι
 χάριν; καί τοι πόλ' ἀκίς ὧδε πρὸς ἕκαστον αὐτῶν
 ἐμεμφόμεν· καὶ ἀδελφῆς ταῦτα Θυξινόη; μὴ
 Θυξινόη; ἀλλὰ τί μακρηγοῦ; ἀπῆλθεν ἡ βα-
 σκαυὸς ὅπως ἀνέδιν σφραγιστά μὴ τὸ νέον. ἀδι-
 καί με πίνω. Θυξινόη; μὴ τὸ ἔσθαι τὸ Αφροδί-
 τῶν, καὶ σὲ Πετὰλη κοινῶν ὑπὸ πρὸς χουρὶ φίλῳ. ὡς
 αὐτῇ πόρτα χεῖρ καὶ πρὸς πρὸς κατάρχει. ἀδικῶν 2 αὐτῶν.
 μὴ οὖν ἀλλήλας· ἐρήσω καὶ γὰρ πῶς περ ἢ ἑτέραν

ἀλώπειρα. καὶ τὸ τοῦ διδύχου· ἢ σίδηρος ἐλαυνέ-
 ουσιν σιδήρων· οὐ γὰρ ἀπορήσω τρεῖς ἀντὶ ἐσὸς
 ἀπληστον ἀφελέση.

1 ἀφί-
 λίσται.

ΠΡΟΣ ΟΡΧΗΣΤΡΙΔΑ.

Σπασίππου Παμαρέτη.

Π Αλλὰ μὴ μοι ποροδέξασθαι τὸ γράμμα ἢ φή-
 μη, πόρῳ τινι αἰὰ τόμα τούτῃ φερόντων.
 2.7. οὐδ' ὅτι περὶ ἐστὶν πορῶν· ἢ καὶ πλέον ἀγαμέσ-
 τ' ἑλλοις, ὅσω γε μάλλον ἢ καὶ φήμιν ὁρῶ. τίς
 ἔτε θάυμακεν ὀρχουμένην; τίς ἰδὼν ἐκ ἡρώδη
 πολύμναι; Αφροδίτῃ ἔχοισιν οἱ θεοί, ἐκείνας
 ἡμᾶς ὡς ἐφικτὴν ὑποκρίνῃ περὶ αὐτῶν χρυσήμενη·
 διομάσω ῥήτορα· πορῶν τῶν ζωγράφου, καὶ πορῶ-
 νταῖα γράφει καὶ λόγους πορῶντα τοὺς ὑποφαί-
 νει· καὶ φύσεως ἀπάσης ἐν αργῇς ὑπερῶν εἰκῶν·
 αὐτὴ χρυσήμεται καὶ γλώττης καὶ πολυχρήμων
 καὶ ποικίλῃς ἥθεσι κεχρημένη· καὶ οἷα τίς φά-
 εις Πρωτεύει· ἄλλοτε πορῶν ἄλλα μεταβεβλή-
 νουσι δοκεῖς πορῶν τῶν ὁμοῦσι τῶν ὑπορχημῶν
 ὡδὲν· ὃ δ' ὅμοιος ἀνέστη καὶ τὸ ὀρθὸς ὑποθαύμα-
 τος· καὶ φωνὰς ἀμυδράς ἀφίησιν ἐμμελῶς καὶ
 3 οὐκ. τῶ χεῖρε κινῶ· ἐπὶ τὸ ἐοικῶτα· ὅθεν· ἐπειτα συλ-
 λαθῆναι μοι διηγείται καὶ ἔχουσιν ἄλλος ἄλλω

vulpeculam. sit hoc ita; trudatur clauus clauo : facile erit mihi pro vno tres illi auertere.

AD PANTOMIMAM. XXVI.

SPEVSIPPVS PANARETAE.

DVDVM mihi fama gratiam tuam describserat per ora omnium volans ; nunc repræsentauit eam primum ; & ecce admiror hanc formam magis , quo maius video supra famam . quis non miratus est saltantem ? quis vidit , nec amauit ? Polymniam & Venerem dij habent ; eas tu nobis quantum pote refers ab ipsis exornata . Oratorem te dicam , an pictorem ? & res pingis , & sermones omnimodos repræsentas , & naturæ totius viuam refers imaginem pro coloribus siquidem & lingua , manu multiformi , variisque motibus vteris , ac veluti Proteus è Pharo varias te in species vertis iuxta sonorum canticorum melos . Populus interea rectus ac mirabundus adstat , & voces alternas melodice respondet , manusque mouet , & vestem quatit ; dein sedentes quisque singuli singulis

H iij

motus explicant multiscij silentij : ita quiuis è spectatoribus præ voluptate pantomimus fieri enititur : sed vnum præ aliis nativè imitata Caramallum eximium illum repræsentas exactius. Non indignum ergo quantumvis grauem ac feriis implicitum operam aliquam dare tuis lusibus. est enim interdum etiam lusus seriorum remissio. Itaque multas velox, quippe eques publicus, oberravi ciuitates, & veterē ac nouam visitavi Romam; sed in neutra vidi similem tibi : felices igitur qui Panaretam fruuntur; ita forma simul & arte præcellit.

*MVLIER INSULTANS AMANTI
frustra ipsam sollicitanti. XXVII.*

CLEARCHVS AMYNANDRO.

TRANSEVNTES vesperi de industria ante mulierem adolescente, inquit ad eam proxime adstans alia, cubito simul propellens; per Venerem, inquit, amica, hic amoris tui causa transiens occinit; nec deformis quidem ille; vide quam elegans pallium

κινήματα πολυέσπου σιγῆς· καὶ πᾶς θεατῆς ἐφ'
 ἡδονῆς χρονοῦμος εἶ) πειράται· ἕνα δ' ἄνθρωπον ὡρο-
 σφυγῶς μιμουμένη τὸν καρδιάμαλλον τ' πόνου ἀ-
 πόνυτων ἔχας πλὴν μίμησιν ἀκριβῆ· ὅθεν ἔκ' α' - 1 αἰά-
 ξισι γὰρ τ' δὲ μάλα σπουδαῖον ὡς πολαίφ' ξισι.
 τῆς σῆς θυμηδίας· ἀνάπαιλα γὰρ τῆς σπουδῆς
 ἐνιότε γίνεται ἡ παιδεία· πολλὰς τοίνυν αὖτε τα-
 χύς τ' πολιτείας ἰπποδῶς, ² διελήλυθε πόλεις· καὶ ² διελή-
 λυθε
 πρὸς γε τῇ νέᾳ, πλὴν ὡρεσβυτέρων ἰσότηκα Ρώ-
 μων· καὶ τοιαῦτα πλὴν ἐν γὰρ τετραπύρα περὶ αμα· δὲ-
 δαίμονες οὖν οἱ Παναρέ πλὴν δὲ τυχευῶντες· οὐ-
 πως ³ ὑποφύεσθαι καὶ τέχνη καὶ καλλιφ.
³ ὑπο-
 φέρεται.

Η ΤΟΝ ΕΡΑΣΤΗΝ ΑΙΝΙΤ-

τομένη μάλιστα αὐτὴν ποιοῦντα.

Κλεάρχος Αμυνιδεύς.

ΝΕΟΥ τινὸς ἐξεπίτηδες διὰ γεωακῶς
 περὶ ὅντος ἐσπέρας, ἔφη πῆς ἄλλη πρὸς
 ἐκείνῳ περὶ ἀμυνὴ πλῆσιον, ἅμα εὐτίθουσα
 παρ' αἰκῶν· πρὸς τῆς Αφροδίτης ὡς φίλη σε
 ποθῶν οὐτοσὶ πρὸς αἰδῶν περὶ ἔρχεται ὡς μορφῆς
 ὡς ἀφυσῶς ἔχων· ὡς δὲ περὶ ὅς ὅς θεοῖς τριον

καὶ ποικίλεις ταῖς ἀπὸ κερκίδος γραφαῖς. ὡς βύ-
 μουσος τίω Φωιδῷ· ἔοικέ μοι καὶ παρὲς καλῶς
 ἀχολεῖσθαι τίω κόμῳ· ἐπεὶ καὶ τὸ τό γε τῷ
 ἔρωτος ἴδμεν καὶ μάλα μῦθ' οἱ καλὸν ὃ σφό-
 δρα πείθει τοὺς ἐρωμένους ὅτι μὲν αἶψά γε ἀγα-
 1 ¹ καὶ αὐτῶν. κρομεῖσθαι. καὶ εἰ παρ' ἑτέροις ἀπεχθῆς ἑαυτὸν
 κατημέλουσιν. ἢ τοὺς ἔρωτας, εἶπεν, ἀπεσρέθο-
 μαι δὲ τὸν νέον καὶ παρ' ὄντα καλόν, ὅτι φύσιν
 αὐτὸς ἑαυτὸν οἶσται μόνος ἀξιώσεως ἢ γυναιξὶ
 καὶ παρ' ἐκείνους τὰς καλὰς ποθεῖσθαι· καὶ που
 2 φίλωτα καὶ ² Φίλων ἀτυχὸν ἐπινοήματα καὶ ἑαυτὸν, φρο-
 3 ³ γὰρ. γὰρ ὅτι τῇ ὥρᾳ γαυμάσιοι ὄσον, καὶ πολλὰν
 φρ. τὰς ὀφθαλμῶν βλέπειν, καὶ φρονημάτων ἐμ-
 πέπληκε τίω Ὀφριῶ. μισῶ γυνῶν ἐραστῶν κῆρ-
 θυδικιμεῖν δὲ μορφία τίω ἐρωμένῳ ἀξιοῦν-
 τα. εἰς ὁμοῖον τε κάλλος ὑπὸ καλλοῦς γρη-
 ζεῖσθαι μέγιστον αἰτὴ βραχέος· ὅρα δὲ πῶς ἡ-
 θικῶς τὸν ὑποθήφαιον ἀπαίττω· καὶ σφό-
 δρα τοῖς αἰείγμασι τέρπη· ποθεῖ μέ τις ἐ-
 ρωτομέδεις καὶ ὁδὸς ἐνύματος ἀξιοῦται· καὶ
 πολλὰ τὸν ἐμὸν φειδωπὸν διέρχεται μάτην· ἀ-
 δὲ δὲ ἄλλως καὶ τοῖς ἐμοῖς ὡσὶν ἀπιθάνως καὶ
 ἀμυσσόμενα λεῖβηθριῶν· ὁδὸς ἐρυθριᾶ πε-
 3 ³ τῶ γὰρ. ριπῆς ἐκ παλαιῶν διαύλους. ὅρα ἢ τὰς

& plagis ab arte textoris variegatum. quam dulce modulatur : videtur & pulcram cæsariem distinxisse curiosius : nam & hoc amoris proprium, & honestum in primis, ut eos qui amant, summa vi cogat uti eleganter ornati sint ; quamvis antea negligerent cultum sui. At ego , inquit illa , auersor per Cupidines iuuenem , quantumvis pulcrum , quod inflatus amore sui solum se dignum amari feminis censeret, & ex formæ merito rogari. Quin & seipsum forte Philonem ideo vocari iussit , ferox ætate sua nimium quantum , & toruum oculis respicit, ac supercilium impleuit superbia. Enim ego amantem odi , qui amicam forma censeret antecellere ; decoremque se credit decori rependere , maiorem minori. At tu vide quam ego facete superbo illudam , delectareque his griphis : Amat me quis furens amore , nec nutu vno dignus censeatur, frustra que meam angiportum obambulat sæpe , canitque incassum , & auribus meis mulcendis irritum , & indoctius ipsis Libethriis : nec erubescit vanam atque inanem cantionem reciprocari sapius. Ego contra , per

deos fratres , pro eo deinceps pudore faciem velare cogor. Hæc & alia multa dixit insultabunda; quin & crus denudauit , vt adolescenti rectam tibiam , tenuemque & compactum pedem monstraret; aliasque retexit corporis partes potentes mouere adfectus, vt plurifariam irritaret iuuenem. Ille dicta sentiens , ita enim insusurrauerat vt ille exaudiret ; Dic tu , inquit , tamen quæcunque velis & quoties velis ; non enim me formosa , rides , sed illudis cupidini : spes mihi fore vt is te iaculator tali telo feriat , vt admota his pedibus roges medear malo tuo . Tum illa sublato cachinno , toruum renidens , dextræque digitis , vt facetem mulierem erat , laxa palmam increpans , despectabunda respondit; miseram me; ne ita sit, gratiæ ; vanis tu potius spebus lactatus fies ? sed tu pulcriorẽ te esse existimes , eoque eueniat vt tandiu expectes , donec tuus ille vindex amor aduenerit , mane interea canens , vigilans , irritus omnium , solum amoris æstu iactatus , vbi te ventus , vt aiunt , nec manere , nec progredi sinat . ita nec tibi nostrum quidquam fas attin-

θεῶ ἱερωναιτίον, αὐτ' ἐκείνου λοιπὸν ἐγκαλύ-
 πτομα. ἔφασκε ὃ ταῦτα, ἄλλα τε πολλὰ θρυ-
 πτομῶν· καὶ δὴ ὁ σκέλος ὑπογυμνοῦσα, ἵνα
 δείξῃ τὰς νέω κνήμῳ ἰθυτενῇ καὶ πόδα λεπτόν
 τε καὶ ὀρθόν. ἔτερεα ὃ τ' σώματος ἐγύμνωσε
 μέρη τὰ δυνάτα· ὅπως αὖ πολλὰ γένητο μαι-
 ρήκιοι ἐρεσίῃ. ὁ δὲ φησιν αἰσθόμενος τ' λεγόν-
 τω· ἐψεύεστε γὰρ ἐκείνη πᾶσι, ὥς τε τ' νέον
 ἀκούσαι· οἷα βούλῃ, ἢ ὅσα τις αὖ θέλῃς εἰπέ· οὐ
 γὰρ ἐμὲ γῆρας ἢ καλὴ, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα ἰπέζεις. ἰ. παρὰ
 ἐλπίς ἄρα τὸν τοξότιον ἐκείνον τοῖσιν ἐπαφθιά
 Γιβέλος, ἵνα ἰ. τῆτον παρκαλινδευμένη τῇ πο- 2. πύττω.
 δῶν ἰκελεύς ἐμὲ· σὺ δ' ἐκέσασθαι πάθος· ἢ ὃ 3. πύττω.
 4. Διφρυκωμένη δ' ὑποβλέπουσα λαζὸν τοῖς 4. διφ-
 δακτύλοις τῆς δεξιᾶς ἡθικῶς, οἷα γυνὴ ὁ με- 1. με-
 πακάρπιοι ὅτι κροτῶσα τῆς βιώνου χερσὶς, ὑ-
 ποπληκῶς ἀπεκρίθη· ἐγὼ τάλαν, μὴ ὡς χερσὶς
 γήοιτο· κενῶς ἐλπίσιν ἐπέσθης, οἷα μάλλον κα-
 λός. ἢ τῆτον γὰρ χεῖρ, τοῖσιν ἐπὶ λῆθ' ἢ παρ-
 δοκῶν, ἕως δὲ πᾶσι γήοιται τυχόν ὁ σὺς ἐκδικος
 ἔρως. πᾶσι μὲν παρσάδων, ἐπαγρυπνῶν, μη-
 δὲν Διφρυκῶν, μῶν δὲ κλυδαυζόμενος ἐκ τῆ
 πόθου· ὅθι, φησὶν, αἴεμος οὐτε μὲν οὐτε
 πλὴν ἑᾶ· οὐτε οὖν ἐκ τῶν ἐστὶν ἢ ἡμετέρων

τινὲς, οὐ μαστῶν, οὐ παρολοῖς, οὐ φιλημῶν.
 ὁ δὲ μὲν ἀπηνιακτεῖν εἶμαι τῷ πόθῳ.

ΝΕΟΣ ΑΔΗΜΟΝΕΙ ΠΡΟΣ

πρὸ τῆς ἐρωμένης καλὶμβολοῖ γινώμην.

Νικηστράτος Τιμοκράτει.

1 κοχλί- **Τ**ΙΣ ἄρα παρ' ἐμὲ τῆς¹ κοχλίδος ὁ ἔ-
 2 21 σκα- πος; τί² ὃ μνημονομένη ἄλλοτε παρὲς ἄλ-
 3 3 21 σκα- ἄλλοι ἀδελφῶς μεταβαίης² καπὸν ἐκ λυομένη
 4 4 21 σκα- πόν³ ὅκ- τοὺς θεοὺς ἀπὸ τῆς³ ἀπορείας; ἀπεῖπον γὰρ τοῦ
 5 5 21 σκα- λυομένη πύ. αἰελίτων⁴ ἀπεῖπον τίς λογισμοῖς πολλὰ κατ'
 6 6 21 σκα- 3 ἀπορείας ἐμῶν ἀπορῶν. ὁ δὲ δι' ἐρῶν παρτελῶς ἀφ-
 7 7 21 σκα- γῶν κατὰ τῶν ἐν λυκῶ λίθῳ σάθμιν λυ-
 8 8 21 σκα- κινῶ⁵ ἀφ' ἑαυτῶν. τίς γὰρ ἀσάτω δυνάμει αἰετῶν
 9 9 21 σκα- πύων. σῆται σκαπῶ; ὥστε μὲν τοὺς θεοὺς, ὅκ' ἔχω ὅτι
 10 10 21 σκα- χήσομαι ταύτῃ ἐπώνυμος ἄρα τῆς σκαλιότητος
 11 11 21 σκα- ἢ ἐρῶν. ἢ κοχλὶς αὐτὸς ἐρῶς ἐκείνης⁶ ἔζηγησέ μοι τῇ
 12 12 21 σκα- 6 ἐζηγη- 7 σάθμιν τῇ γινώμην· εἰ γὰρ καὶ σὺ παρὲς αὐτῶν
 13 13 21 σκα- 7 ἀσάθ- ἀπορῆς διεξέμβολοι οὐδὲν, μὴ κατόκω φίλ-
 14 14 21 σκα- μῶν γ. τατε πυθιά⁷ τῆς σῆς⁸ σφοδρότης· τοτὲ μὲν ἐρώσης
 15 15 21 σκα- 8 σφο- ἀπόματα παρ' ἐμῆς καί μοι τὸν πόθον ὑφ' ἀπὸς πο-
 16 16 21 σκα- 8 σφο- δρότης. λῶν. ὅλον με τῇ ἐλπίσιν ἐπαίρη. τοτὲ γὰρ πάλιν,
 17 17 21 σκα- ὥς δι' μεταβολωτέρω καθόριον, αἰαίνε⁹ ὅραως

gere , non mammas , non amplexus ,
non basia ; neque eo magis fas amore
discedere.

*IVVENIS ANXIVS PROPTER
amicæ inconstantiam. XXVIII.*

NICOSTRATVS TIMOCRATI.

QVO me malum modo Cochlis
tractat ? quidue moliens dicto ci-
tius mentem aliouorsus conuertitur ?
dissoluoꝝ anxietate, Deos testor ; men-
tem ipsam amisi ita versatus , omni
consilio renuntiaui , dum mihi aqua
heret ; nec potui quidquam discerne-
re , sicuti si in albo signassem albam
lineam : quis enim instabilem attingat
scopum ? ita per deos quomodo ea v-
tar nescio : vere Cochlidi nomen ab
obliquitate ; Tu qui & ipse eam amas
explica mihi instabilem eius senten-
tiam. Quod si & tu heres ad eius in-
constantiam, ne dubita, mi amice, con-
sulere tuum acumen ; modo mihi om-
nia amantis facit , accenditque mihi
magnum cupidinem , totumque eri-
git spebus bonis ; modo rursus leuior
cothurno pellit seuere quem paulo

ante amabat serio, soluitque mihi rursus spem omnem, atque ita mentem meam ad eius mores derепente versatilē facit instar telæ Penelopes. Quid agam? quorsum euadam? cheu intoleranda mala; babæ immodice peruersos mores: quam splendidam eius formam deformat nimia hæc insolentia. Ita siue moneas, seu roges, sūdo fabulam canas. itaque quod vñum restat, inuitum me tandem, me talem amatorem, auertit, quantumuis flecti difficilem. Enim Timocrates; non ego tibi riualis amplius. Viri quippe est, cernere recte quid factu fas sit, nec vanam sibi molestiam accudere. nulla inuidia reliquum nostrum amorem minuat; sed iuuent te Cochlidis mores ab ipsa hac eius inconstantia; sisque illi amicus me longē felicior.

LIBER

οὖν ὁρῶντις ἐπόρῃ· καὶ πᾶσιν αὐτῶν αἰαλὺς μου
 τίω ἐλπίδα, καὶ τίω ἐμὴν οὕτω ψυχὴν ἥθε-
 σιν¹ ὅς ὑπογαίῃ παλιμῶλον ἰσὺν ἀπέδιδξε Πη-
 νελόπης· τί περὶ ζῶ; τίς γένωμαι; φεῖ τῷ ἀ-
 φορήτων κακῶν· παπαὶ τῷ ἀμέπως κατεβλα-
 κκυμένῳ ἡθῶν. ὥς ἄλλω² ὅτι θρυπομένη τίω² ἐπι-
 λαμπερὴν ἐαυτὴν ἡμυρώσε χάριν. Τούτῳ καὶ³ θρυπ-
 νοθετῆς, καὶ ἰκελῶς, τῷ κωφὸν ἄδην δοκεῖς·
 ὅθεν ἔσθ' ἀχυντὰ μελοιπὸν, ποσὶν ἐρῶν δ' ἀπο-
 ηέπει καὶ δυσάποτρεπτον γεννιότα. τὸ γὰρ οὐκ
 ἔσθ' ἐπὶ περὶ τούτῳ ὅς Τιμόχρατε κρηίωνας³ Τιμό-
 ρι τῷ πόθου· ἐπεὶ⁴ τῷ τὸ γε ἔστιν ἀνὴρ τὰ διωα-
 τὰ ἀκριβῶς ἀφ' ἀγῶναι, καὶ μηκέτι ματαίῳ⁴ πύτῳ
 ἐπάγεσθαι λύπην. φθόρος ὃ μηδὲς τῆς ἄλλης
 ἡμῶν ἐπιχευτήσῃ φιλίας· ἀλλὰ σιωπῶντι
 ρι τῆς⁵ χαλχίδος. ἔκ μεταβολῆς ἐκείνης ὁ ἔθ-
 πος· καὶ γένωιο φίλος, μακρῶν γε μάλλον δύτυχε-
 ῖτος ἐμὸς.

BIBLION B.

ΠΡΟΣ ΕΤΑΙΡΑΝ ΥΠΕΡ

φίλου ὡρεσβωτικῆς.

Αἰλιαῖος Καλύκη.

ΗΝ παροῦσθμ' ὅτις οὐλὴν ἰκετῆ-
εἶδν ἡμεῖς Χαιρήμου ποιοῦμα.

1 πειθώ.
2 σω-
γός.

ἄλλ' ὡ φίλη¹ πειθοῖ² πρῶτα² σω-
εργὸν ποίει καθ' ὅρθην αἰσίσμους, οἷς δὲ

ὅτις εἰλαμὶ λόγους. αὐτὰ μὲν δὴ φασὶν διζά-
ωτα. ὅτις δὲ ἐνέθου Καλύκη ἔδωκε φασίς

Γλυκυτάτῳ πυρί· ἔτι δὲ τῇ ξέῃ³ θάπτον ὅτις τειχὺς
κρεμάμενος, καὶ σκιάς εἶδωλον γεγωνὺς· εἰ μὴ ἔ

3 ὅτις δὲ πρῶτα³ πρῶτα³ πρῶτα³ ὅτις δὲ πρῶτα³ Α-
σὺς. πολλοὶ ἀποβύπαμε, μὴ φίλος τίς ὡ γυνὴ ὅτις

αἰπάσῃ⁴ κάλλος. μηδὲ ἔτι σῶς χάρις ὅτις κα-
μάσωσιν ἔρωτες; εἰς δὲ τῇς ὅτις οἶδα ὅτις νέος.

ὅμοιος δὲ νέος ὡν ἐπιδέτης. ἰχθυὺς δὲ δώκα
δίκη· μὴ θάνατος ἔσται ὅτις πλημμελήσμενος ἡ ζη-

μία. λογίζω ὡρὸς θεῶν καὶ μιμνῶ⁵ ὅτις ἀφροδίτην.

LIBER SECVNDVS.

*DEPRECATIO AD MERE-
tricem pro amante. I.*

AELIANVS CALYCAE:

EPISTOLAM hanc scribo ad te deprecatricem pro Charidemo; ades tu amica Sua-da, iuuansq. sermones meos, facito ne irriti cadant. Et hæc quidem in votis. At hic Charidemus amat te Calyca, tuaque flamma dulcissima perit; & cito morietur è capillo pendulus, fietque vmbrae imago, nisi tu præsentem annuas puero medicinam. Apollo auerrunce, ne sit vt quis tuam formam cædis accusare queat, neque insultent amores tuis gratiis. Accusas adolescentem, scio; offendit puer septuennis; sat pœnarum dedit; ne iniurio capital esto. Vide per deos & imitare Venerẽ tuam,

I ij

quantum pote mulieri. ignem habet; tela gerit; sed & deam sectantur Gratia. Tu visa flammæ : etiam absens faucias. adhibe & tu confestim gratias faucio. Ignem geris quidem; sed & aquam habes; extingue ad tempus ipsa flammam tuam. Hæc deprecantis fuere : audi nunc monentem. Scio commodissimū esse iuuenes paulum modo fastidire : nam hoc satietatem amoris impedit, retinetque amantes in amicarum desiderio. Sed hoc si ultra modum fiat, defetiscunt amatores. Ita factum est, ut indignaretur alter, alter ad aliam adiceret oculos. Citus venit, citus auolat Cupido : ubi sperat, alas sumit; desperet, statim excidunt pennæ deposito. Inde magna prudentia meretricum, dilato semper in præsens coitu lactare amatores spe bona. Et iam aliæ multæ insinuauerunt se illecturæ fortiter iuuenem, occupassetque vna calidius circumuentum, nisi is omnimodis constituisset abstinere post te à ceterarum amplexibus. Tu ergo fingentes amorem accipias meretricie; veros amatores amplectere amicis. crede mihi, ac tene modum:

ὡς ἐφικτὸν γυναικί. πρὸς ἀρχήν, τὸξα δίκαι·
 ἀλλὰ ἐχάριτες ἐπὶ τῷ¹ τῷ θεῷ· σὺ δ' ὀφθεῖσα ⁴ π.
 φλέγεις, ἐρεῖς ὅσα τῆς ὥσκει· ὅπλῃς τοχὸν ἐ ^{φρ.}
 τὰς χάριτας· ὅ· πληγὴν· φέρεις μὲν πῦρ, ἔχεις δ' ²
 ὕδωρ· τὸν σὺν² αὐτῇ φλόγα κατὰσβεσον· τὸν ² αὐτῇ.
 βραχί· ταῦτα μὲν ἐν ἰκεσίδων φημί· ἀ' δ' ὅ· πρῶτα-
 ρην ἔχω σι, λεκτέα λοιπὴν χερσέσασιν εἶδα· ὅ
 σμικρὸν ὑποκρίσθαι τοῖς νέοις· τῷτο γὰρ τῷ ἀφρο-
 δισίῳ παρρησιαστέλλει τὸν κόπον, καὶ τὰς ἐταῖρας
 ὑποδείκνυσιν αἰεὶ ποθεῖν τοῖς ἐρασταῖς. ἀλλ' εἰ τῷτο
 γήνοιτο πέρεα τῆς χρείας, ἀποκράμοισιν οἱ πο-
 θουῶτες. οὕτως οὖν ὁ μὲν ὠργίσθη, ὁ δ' ἐπέβα-
 λει ἄλλη τὰ ὄμματά· ὅξυς ὅστις ὁ ἔρω, καὶ ἐλθεῖν
 ἐ' αἰασθῆναι· ἐλπίσας, πειρᾶται· καὶ ἀπελπίσας, ³ αἰα-
 ταχυπερρόρουσιν εἶωθεν ἀπογνωσθεῖς· ὅς καὶ μέγα ^{πλῆθος.}
 τῷ ἐταρῶσιν ὅτι σόφισμα αἰεὶ ὅ· πρὸν τ' ἀπο-
 λαύσεως ὑπὸ πῆγε μύας τ' ἐλπίσι διακρατεῖν τοῖς
 ἐρασταῖς. ἥδη μὲν οὖν πολλὰ τ' νέον ὑποῆλθον
 ἐταῖρα παρ' ἐπέπουσαι πιθανῶς· καὶ δὴ τῷτο ἔφθη
 πῶς αὖ πῶς μὲν γέτερον λαβῶσα, εἰ μὴ ὅ· μειρά-
 χιον ἀπὸ πύχου πῶς τελαῶς ἐραφροδισιᾶσαι πῶς
 μὲν σέ· ⁴ χεῖρ σε τῶν πῶς μὲν ὑποκρινόμενοις ⁴ χεῖρας
 φιλεῖν ἐταρῶσιν· τοῖς δ' ὑποκρίσιν ἐρασταῖς, φιλι-
 κώτερον· πείθου μοι καὶ τῆς ἀμετείας ἀπόχου·

1 προ- ὅρα μὴ χῆ¹ τ² ἴροι ἀπορρήξω μὲν πόρῳ τείναι-
 μίαν. τες ὅ καὶ ὁδῶν μὴ δὲ λαθῆς λοιπὸν εἰς ἀγῶ-
 χίαν μεταβῆσαι ὅ φρόνημα οἶδα ὅ ἴσσι ἔρω
 αὐτίγραυλὸν τοῖς ὑπορηφαιῶσι φιλεῖ· ἄλλως τε
 ὁ πῶραν πωλὲς ἢ καλὴ; ἔστιν ὅ ἢ σὴ ὁ πῶρα ἢ δῶν
 2 ἀπὸ τ³ δένδρων δίνεαι δ' αὖ εἴης ἀπ' αὐτῶν γε ἔ-
 ἔργου σιωδαί, ὅτι ἔ δειτρηῖ ὁ πῶραν, δίδου τοῖς
 2 γρά- τοῖς ὁ πῶραν εἰς τὴν ὥραν ἴσταν. μετ' ὁλίγον ἔσται
 3 οἱ δὲ. ἡ γράμματα· ἔ δὲ τῶν καλῶν ὅμοι⁴ ἔσται τῇ ἔ-
 φανομὲν καὶ ἄλλοις ἀκμῇ πῶρα μετῶσι τ⁵ ἔρω-
 πα· καὶ ἑτέρως μὲν θάνατο· ἔ γὰρ σε καὶ ἀφ' ὁρῶς
 ἔπεκδιδάσκει ὁ κησὼ γυνὴ ἔοικε λεγόμενι, καὶ ὁ πῶ-
 ἐκείνῳ τὰ αὐτῇ, ὅ τὸ γὰρ αὐτῇ ὁ καλὸς· ἔως μὲν ἔ-
 ἡ κόμη δὲ λεγόμενι ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιά τ⁶ ἀν-
 γέων ἢ ἔως ὅ πῶρα κμάσθης, πέπαιται μὲν τὰ
 ἀνθ⁷· τα ὅ ὅ λεγόμενι γυνήρακε γυναικὸς τε
 4 ἐπ καὶ. αὐτὸ πάλιν εἰ ὁ εἶδος πῶρα καὶ, καὶ ὁ καλὸς πῶρα-
 δράμῃ, τίς ἔστι; καὶ αὐτῇ πε) διφροσύνη αὐτῇ-
 θῆ γὰρ καὶ ἀπηνθηκὸς ὅμοι⁸ τι ἔπεφυκε πῶρα σιζά-
 νθ⁹ ὁ ἔρω. ἔ ὅ αὖ βίαιός τε ἔ βίω δὲς ἢ, ἐν αὐ-
 θα καὶ ἐν ζαίῃ ἔ μὲν δὲ ἀνθ¹⁰ τί μακρόν ἀπετέταλ-
 κα λόγον δελφίνα διδάσκων ἡγεαῖ; μεθαρμα-
 σα μὲν τοῖσι καλλίστη γυναικὶ τ¹¹ ψυχῇ,
 καλλίονα τῷ ὅμοι¹² ἀπὸ φῶμα, ἢ ὅτι ἢ λέ-

vide ne iuxta prouerbum distentum
nimis funem rumpamus; neve tu im-
prudens prudentiam veritas in super-
biam. Nostin quam repugnare amet
superbis amor? Alioquin & tu bella
fructum vendis, fructusque tuus dul-
cior iis qui è plantis. sed ex ipsa re
discis quam non deceat asseruare fru-
ctus. Da tuis fructus tuos decerpen-
dos in tempore; post paullo annosa
fies: & formæ amatores flore ætatis
metiuntur suum cupidinem. Disce &
hinc; non enim verebor docere te
argumentis variis. Similis est prato
mulier. quod prato flores, hoc for-
ma mulieri. quandiu coma prato flo-
rens, tandiu color integer floribus.
At vbi ver abiit, pereunt flores, se-
nescit pratum. Ita mulieri, vbi spe-
cies præteriit, forma abiit, quænam
voluptas superest amplius? Corpori
enim nondum florido aut efflorido
non condidicit adherere amor. sed
vbi floret, & olet bene, accedit eo a-
mor, ibi manet. Sed quid longum
sermonem texo, docturus natare del-
phinum? Muta ergo mentem pulcer-
rima mulierum, facitoque eam ipso
hoc corpore pulcriorem, vt liceat di-

cere, ô formam humanitate eximiam !
 Viden rosam marcere, quātumuis non
 legatur ? Annuisti ergo , amica ? sed
 omnino annuis ; ita tuum ingenium
 noui , mutabile , & facile flecti . Ve-
 niam ergo & adducam tibi iuuenem
 me feciali ditissime caduceatum . Ca-
 duceus enim amicarum censerī de-
 bet auro Babylonico . sed tu ignoscens
 antefactis , & præsētia boni æstimans ,
 propitia deinceps sies tuo Charidemo .

AMAVIT PVELLAM VISAM

*dum preces concipit ; nunc amore ager
 ad eam scribit. II.*

EVXITHEVS PYTHIADI.

ROGAMVS in sacris deos malorum
 leuamina : at ego ibi in grauissimos
 labores incidi . dum enim leuatis sur-
 sum manibus preces tacitus concipio ,
 sensi me subito nescio quomodo per-
 cussū à Cupidine . Tum cōuersus ad
 te , simul vidi , simul me forma saucia-
 uit tua , nam ex quo vidi , vertere ocu-
 los alio non fuit . At tu spectantem me

γῆν. ὧ καὶ τοὺς Φιλαδέφφους. τὸ δὲ ἔν ῥόδον καὶ
 μή τις αὐτῶν χρεῖσται, μὴ αἰνέται. ἄρ' ἐπείδου-
 σας ὧ φιλάτῃ; πόμῳ δὲ ἡ που τ' σὸν δὲ μετὰ-
 βολῶν τε ἔδ' ὡς ἀκλῆτον ὅτις αὖτις ἔχον. ἡ καὶ
 ὁρῶν, καὶ παρσαῖζω τὸν νέον πλοισίως ὅτι κηρυ-
 κθόμῳ δὲ ἐμῶν. ὅ γὰρ παρὲς ἐταίρας' κηρύ- ^{1 κηρύ-}
 κιοι, ἐκ τῆς Βαβυλωνίου χρεῖσται, χαρακτηρίζε- ^{καίον.}
 σθαι πέφυκεν. ἀλλὰ τῶν παρτέρων τε συγνώ-
 μῳ καὶ τῶν δὲ χάριν ἔχουσα, δι' ἡμῶν τὸ γελοι-
 πὸν εἶναι ταῖς σὺ Χαριδύμῳ.

ΗΡΑΣΘΗ ΤΙΣ ΚΟΡΗΣ, ΗΝ

ὅτι παρσυχόμῳ εἶδε. καὶ ταύτῃ
 παρσυχόμῳ ὅτι ἐλλῆ.

Εὐξίθεος Πυθιάδι.

ΕΝ τοῖς ἱεροῖς, ἐνθα τ' παθῶν ἀπαλλαζέω
 αὐτὸ μῦθα τοὺς θεοὺς, δὲ νοτάπεις ὡς ἐπέπλω-
 κα πόνοις. ἐπὶ γὰρ ὑψοῦ παρσυχά τείνω τὸ χεῖρε,
 ἔδ' ἡ ἱκετεῖα καὶ ἐμῶν τὸν ² κηρύ, ὅς οἱ δ' ὅπως ² λῶν
 ὁξάφῳ ὑπὸ ἔρωτος ἐρῶν πύσθιν. ἔδ' μετεγρᾶ-
 φίω παρὲς σέ, καὶ ἅμα τῇ θεῷ ὡς σὺ τε λῶν ³ πύ-
 κάλλῃ. ὡς γὰρ εἶδον, οὐχ οἷός τε ἡ τοῖς ὀφθαλ- ^{ξομαί.}
 μοῖς ἄλλοσε μεταφέρῃ. σὺ δὲ ⁴ μὲν θεωρῶνται σὺ ⁴ με.

1 δὲ πλ. κἀπιδόσα, τῷτο δὴ ὁ σιωήτης ὑμῖν ἤ ἐλθού-
 2 πορδὶ- ραις, ἡρέμα πῦρεκαλύψω· μετακλίνασα γ' ἔν-
 3 χίλ. πλὴν δέριν ὅπτι θάπρασ,² παρθέβληκα ἔ παρ-
 4 πυθιά- σῶπου πλὴν χεῖρα παρφαίνεσθαι τῆς πῦρδας ὀλί-
 5 ρας. γον· δούλον με· γέλοις ἔχῃ; ὡς ἔτε λούδ' ἄλιν ἔχε·
 φίλος γὰρ⁴ πυθιάδης τίς, εἰ μὴ γε Ζεὺς αὖρος,
 ἢ χρυσός, ἢ κύκνος γινόμηνος ἀφ' αὐτοῦ; ἀλλ' εἴθε
 μὲν τῆς δ' ὠρεπείας, ἐπαρέσομυ· σὶ δ' αὖτε ἐμὴ
 παρθυμίας. καὶ μὴ ἔσπος ἀπειθῆς ἀνασθήσῃ,
 ὅν δ' ἄν μάλα τεθῆσθαι ἢ μορφή. αὐτὸν πλὴν οὖν
 ἢ παρσβυλῶ ὧ θεοὶ, εἰ δοκεῖ, διαύσω· ὅμνη-
 με δέ σι, φιλτάτη, τίνα μὲν τοι θεῶν, εἰ βούλῃ,
 5 ἰτα- μάλλον· ἐπηνυξάμεν δ' ἔτιως· ὡς ἄλλοις δὲ ἐ-
 6 ξάμεν. μὲν δ' ἀποσφῆν ἐθέλοις, βαλῆθις ἢ μέγρε πῶμ-
 πός, ἐρωτικός σι ἀφ' ἀτελέσθαι θεράπων.

ΓΑΜΕΤΗ ΡΗΤΟΡΟΣ ΑΜΙΞΙΑΣ

αἰτιάται τὸν αἰδρα.

Γλυκέρα Φιλίνη.

6 σιω- ΟΥΚ ὀτυχῶς Φιλίνη Στρεψιάδῃ παρ-
 7 ζυγί. Γφῶ ρήτορα· σιωεξέγλυ· ὅσα γὰρ ἐ-
 κείσοτε παρὰ τὸν καιρὸν τῆς δυνῆς, πόρρω τῆς
 νυκτὸς πλάττεται αὖτε παρσβυμάτων οὐπεί-

ubi aduertisti, quod vobis liberis solitum, sensim texisti te: conuersaque alterorsus ceruice prætendisti vultui manum, reuelato solum genæ pauxillulo. Vis me seruum habere? habeo volentem, quis enim amicus Pythiadi, nisi Iupiter propter te factus taurus, aut aurum, aut cygnus? Sed utinam detur mihi sicut formam, ita laudare tuam aduersus me beneuolentiam: nec seueri mores auertant, quem tam bene illexit hæc forma. Huius ego voti, si vobis ita videtur, odij, damnabor: tibi vero, charissima, iurabo quem tu velis deorum, aut precabor potius perficientes deos, quandiu mihi imperare dignaberis, velis autem semper, tamdiu me seruitutem tibi seruiturum amatoriam.

*VXOR CAUSSIDICI VIRVM
arguit neglectæ rei vxoriæ. III.*

GLYCERA PHILINNAE.

MALIS me auspiciis, Philinna, Strepsiadi iugauerunt caussidico bono; nam is quotidie, quando lectanda opera, producit noctes, instruē-

das sibi lites fingens : quasque didicit causas , tum meditandas sibi causatur , & firmandæ fallaciæ , tacitus mouet labra , susurratque solus quædam ad seipsum. Quid ergo is vxoris non indigus virginem ætate florentem duxit domum ? an vt mecum lites communicet ? an vt pernox cum eo leges euoluam ? quin si ille thalamum nostrum facit litium gymnasium , ego deinceps noua nubta deserto communi lecto seorsim pernoctabo : tum si pergat alienis negotiis inhiare , solum communis nostræ rei negligens , erit alius mihi orator , qui rem meam agat. Num iam nosti quid velim ? nosti omnino ; scripsi enim compendio ; quippe doctæ etiam cetera ex his intelligere. Vide ergo diligenter quid facias , mulier quippe , & mulieri condolere digna , quamuis pudore deterrita non scripsi disertim ; ac cura quantum potes vt adferas medicinam. Ius enim te bonam conciliatricem , & alioqui cognatam meam , sicut ab initio studuisti iungendis nubtiis , ita nunc eas labantes firmare. Nam ego lupum auribus teneo ; quem nec fas diu tenere ,

ὄναι, καὶ αὐτὸς ἐδιδάχθη· νίκας, τίνωκα αὐτὰ πορ- 1 δίκας.
 φασίζεταί μιν ἔτι. χρηματίζόμενος δ' ἑσπέρη-
 σι, ἡρέμα τὴν χεῖρα κινεῖ, καὶ ἅπαντα δῆπου πορὸς
 ἑαυτὸν ψιθυρίζει· 2 τίς οὖν τοῦτο ἔγρηψε κόριν καὶ 2 π.
 λίαν ἀκμάζον μηδὲν δειόμενος ἡλικίας; ἢ ἴσα
 μοι τῶν πορναγμάτων· μὴ μεταδότης καὶ νύκτωρ 3 dele.
 αὐτῶν συνεπιζητήσω τοὺς νόμους; ἀλλ' εἴ γε 4 δο- 4 δίκας.
 κῆρυγμαστῆριον τινὲς ἡμῶν ποιεῖται πασαῖδα,
 ἐγὼ καὶ νεύουμφοι εὖσα ἀποκριθήσω λοιπὸν καὶ
 καταβύθω χωρεῖς· καὶ ἐπιμαίη, πορὸς μὲν ἀλ-
 λότρια πορναγμάτων κεχλυνός. μή τις δ' ἐκ
 τῆς ὁποθέσεως ἀμνηστὴν ἔτερος ῥήτωρ τῆς ἐμῆς
 ἐπιμελήσεται δίκης; ἄρα κατὰ δῆλον ὁ βούλο-
 μεθα λέγειν; πόρῳ δῆπου· ἐπεὶ ταῦτα γράψω
 συντόμως, ἐκ τούτων συνίσταται ἐπὶ τὰ λείπον-
 τα διυναμένη. ταῦτά μιν νόμιμα καὶ, ὡς γινώσκον, 5 διυνα-
 δὲ λαβὴ συμπαγὲς γυναικί, καὶ ἀδουμένη τινὲς 6 π.
 χρεῖαι οὐ μάλιστ' ἀφ' ὧν ἐπιτέλλω· καὶ πειρά
 τοῦ λοιποῦ εἰς διύαμιν θεραπεύειν. σὲ γὰρ 7 6 π.
 καλῶ πορνομήτριας χρεὶ καὶ ἄλλως αὐτὴν ἐ-
 μὲν ἀνεψία οὐσάν, μὴ μόνον τινὲς ἀρχὴν ἐ-
 σπουδακέναι τὰ γάμους· ἀλλὰ καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀ-
 λούοιτα ἀφαιρῶν. ἐγὼ γὰρ εἰς λύκον τῶν ὄν-
 των ἔχω· οἱ οὖτε κατέχον ὅτι πολὺ διυνατὸν,

οὔτε μὲν ἀκίνδυνον ἀφθίαι, μὴ με διαχόρρα-

1 εἰ αἰ- Φος ὦν, ἀιδήτιον αἰπάσσηται.

αἴτ.

Ο ΤΗ ΔΟΥΤΛΗ ΠΡΟΣΚΑΡ-

τερῶς τέως ἀχολουμήρη.

Ἑρμοπίρος Αἰετάρχῃ.

ΧΘΕΣ ἐν τῷ τειωπῷ δὲ σκυήτης ὑ-
 πεισύνειπον τῇ Δωρίδι· ἡ δὲ ὑπερκεύφα-
 σα μόλις, ὡς λαμπαρὸν ἀνέτειλεν ἄστρον· καὶ
 ἡρέμα φηγελομένη φησίν. ἡ ἀδόμυλῳ τῷ σκυή-
 ματι ὡς φιλότης· ἀλλὰ παρὲς τὴν καὶ δοδὸν ἀ-
 μηχανῶ· ὅμως πρῆξῃ δεσποότης· ὅς τε ἀβέβη-
 κεν ὅτ, ἵνα σε τυχὸν ἰλυκέτατε περὶ τυχῶ. μῆ-
 90 νον. ἀμείνον καὶ ἀβήθεμα θάπτον καὶ τῆς βρα-
 χείας· ὡς ἡσέως ἕνεκα, μειζόνως σε θεραπεύσω·
 2 μιλ. καρτέρῃ παρὲς θεῶν, μὴ λίσαι ἀθυμῶν· ἢ πρ-
 οῦσθαι ἀπείπης ἐσπέραν· μηδὲ λυπεῖ τ' ἐσοι-
 κοιῶτα μοι πόθον, ἵνα μὴ καὶ πυρωδετέροι ὑ-
 φάψης τὴν φλόγα. τῶς τις παρὰ θάρρυνουσα,
 ποιαῦτα ψυχαγωγούσα, καὶ ὡς περ βέλη τοὺς λό-
 γους ἀφθίαι, πέπεικεν, εἰ δέοι καὶ μέγρι μεσῶν
 αἰαμείναι νυκτῇ. ὅμως ὑδροφορῇ σαρπηδανῶς

nec tutum amittere , ne me vitiligator criminetur etiam infontem.

*EXSPECTANS FAMVLAM
occupatam. IIII.*

HERMOTIMVS ARISTARCHO.

HERI, sicuti mihi mos, in angiportu fistula vocabam Doridem: illa tandem emergens veluti lucida stella coepit illucere; summissaque voce, sensi, inquit, cor meum, compectum signum: sed quî descendam nescio: adest dominus meus, neque ita descendere velim, vt te, dulcissime, liceat videre tantum, quasi fortuitu obuium; mane; mox descendam commodius, & breuem moram pensabo maiori solamine. Sustine per deos, nec deficiens animo desperes de hac vespera: ne insidentem pectori meo cupidinem offendas, neve mihi ardentiozem accendas lampadam. His verbis animum mihi addens, & solamen admouens, sermonesq. tanquam sagittas emittens, persuasit, si necesse foret, manere vsque ad noctem mediam. Tandem aquam ferre simulans

descendit cito, situlam auribus ipsis apprehensam ferens, mihiq; hoc ornatu tam pulcra visa est quam si monile ex auro circumiecta gestaret. At coma, babæ, quam decora, quam promissa; modice quidem à superciliis retracta, venuste autem ceruicem iuxta & aures implicata. Tum genæ gratiam ex oculis accipiunt, quam suari suauissimum, enuntiare arduum. Sed illa; dum nobis, inquit, vicissim frui datur, ne amittamus quam occasio offert facultatem perituram cito. nos igitur lubentes amplexi, iucundius cetera perfecimus; dulciores enim & suauiores longe post molestas turbas amantium nubiæ.

VIRGO CITHAROEDVM

amans. V.

PARTHĒNIS HARPEDONÆ.

EVGE vocem! euge lyram! vt concorditer inter se consonant, lingua apta fidium pulsibus, Musarumque & Gratiarum suaue temperamentum. Et hoc verissimum quidem; sed facies & attentionem ad lyræ concordiam,

παρφασισα μὲν ἰ, κατέβη παχὺ ἐπ' αὐτόν. ὅπτι- 1 μὲν
 λαβοῦ τῇ ὥτῃ κυμίζουσα πλὴν καλπῶν· καὶ 91
 μοι ἔοῦτως αἰεφαίη καλή, ὥσπερ εἰ χρυσὸν πηλὸν
 ὡς ἐκείτο κόσμον. ἢ ὅ κῶμη, βαβαί, τ' αἰλαίᾳς
 ὡς τε τὸν ὀρθρὸν ἢ παῖς· τῇ μὲν οὖν ὀφρύων 2 ὡς π-
 ἐμμέτρως ἀνέσταλται, τὸ καὶ ἀνχίτος ὅπτι γερ- 3 παύθη·
 τως καὶ ἡπλωται ἔ τοῖν ὥτοι· αἱ ὅ πρῆται ἀπὸ 91
 τῇ ὀμμάτων ἴμερον ὑποδέχονται· ὃν φιλήσαι
 μὲν ἡδιστον· ἀπαγείλαι ὅ οὐ ῥάδην. ἔφη δὲ οὖν·
 ἔως ἀλλήλοισ ἐχομεν, μὴ ὡς ἀναλώσωμεν, ἡ
 δίδωσιν ἡμῖν ὁ χαρὸς, ὃς ὑπὸ ποῖν ἐξοσιάν. ἄ-
 σμεινοι τοῖνυ ὡς πλαχῶτες ἀλλήλοισ, ἐρα-
 σμιώτερον τὰ ὅπτι τῶτοις ἔδραμον· ἡδίων γὰρ καὶ
 σφόδρα ποθήμεν, μὲν δὲ τίνα συμβᾶσθαι δυσχε-
 λίδι τοῖς ἐρώσιν ὁ γάμος.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΕΡΩΣ Α

κιθαρωδοῦ.

Παρθένις Αρπεδότη.

Εὔγε τ' Φωνῆς, δι' γε τ' λύρας· ὡς ἀμφω με-
 σικώπῃα συνηχί· καὶ πόρος χορδὸς ἡ ἱλῶπῃα
 τοῖς κρέμασι, μεσῶν τε καὶ γερύτων ἡ κερῆπις. μά-
 λα τῶν ἀληθῶν· πληῆρες ὅ μολιτικῆς εἰνοίας ὅ

K

1 π', π.

βλέμμα καὶ ἀφ' ὧν ὁ οὐρανὸς ὁρᾷ· ὁ δὲ
 παρ' ὧν τὸ νέου χειμῶτος ἀπείζοντος εἰς
 ἐμὲ, ὡς τὰ μέλη καὶ τὰ ὅλα μου πλὴν ψυ-
 χεύω. εἰ μὴ τοῦτος ὡς Ἀχιλλεύς, ὃν ἔμαθον ἐκ
 τῆς οἰκτιρᾶναι, οὐκ ὡς ἄρα οὕτως καλός· εἰ
 μὴ τριαῦτα κακιδάεικον, οὐκ ὡς μουσικός τῷ
 χείρηνος ζηλωτῆς· εἴθε ποθῆνός εἰμι, καὶ δο-
 τίφι φιλοῦντα θάσομαι. πολὺ μὲν ἐφύω· τίς γὰρ

2 πύτγ.

αὐτὸ τὸ δόξας καλὴν, εἰ μὴ φιλανδρότοις αὐ-
 τὴν ὄμμασιν ἴδωι, ὥς ἡδὺ ὁ γάμοις τῇ τῇ
 μούσας· ἀλλὰ πικρὰς ὀδυίας μετὰ ζύπνους ἡ-
 οδοῦναι· πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς
 καρδίας, καὶ δὴν ὡς ἐκπηδᾷ καὶ φθάνει· οὐδ' αὖ
 μοι δοχρὸν εἶε. τότε μὲν οὖν εἰς τὰ γόνατα ἢ κε-
 φαλήν βεβήκει· τότε δ' εἰς ὧμον ἐκκλίπει· θεωροῦσα
 δ' τὸν καλὸν, αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, ὅφ' ἡδονῆς
 πνύσῃ· ὡς γλυκύτατον πῦρ· τί ποτε ἄρα μοι
 πεφύττηκεν ὁδόν; ὡς ἐγὼ θαμὰ αἰδῶμαι, καὶ
 οὐκ οἶδα ἐφ' ᾧ τὸ γὰρ πάχω. ἐκβόσκε· γὰρ
 μέ τις αἰερμυλῦβλος ὀδυῖναι, καὶ δακρύων αἰε-
 πίγεται πηγὰς καὶ ῥέεροι τῇ κτῆναι. ποικίλα
 τῆς διανοίας ὡς ἐκπηδᾷ, μὴ κινήσας· κατὰ-
 ὡς αἴλλη τις ἡλίας, πάλλεται συγχαῖ ὡς τὸ πῦρ
 ἐξ ὕδατος αὐτὴν γρῶσα κτῆ σκαφίδος ἢ λέβητος

diam, & cantionis meditationem præferens: sed vultus adolescentis gratiose in me defixus magis mentē meam delicit ipsa melorum concordia. non erat vere pulcer Achilles, quem ex domesticis tabulis didici, si alius erat; non erat musicæ peritus æmulus Chironis, si aliter pulsabat fides. Vtinam amare me dignetur, videamque facientem mutuum. Verbum audax dixi: quis enim huic formosa, nisi si benignis eam oculis viderit? quam suavis mihi per musas hæc vicinitas! Sed dum hæc scribo, sentio mihi suboriri acerbos dolores. Suffilire mihi crebro cor sentio, videturque exsilire extra velle & eloqui. Caput modo recumbo genibus, modo humeris inclino; sed ubi formosum meum video, pudore suffundor, quatiore timore, suspiro gaudio. ô flammam suaviissimam! quid ego in pectore intus gero? quātus derepente cruciatus? nec quī id fiat scio. Enim depascitur me dolor infandus, genasque rigant perennes fontes lacrymarū: varij ex mea mente curarum fluctus exæstuant, sicuti radius solis densis ictibus parietem quatit, reflexus ex aqua æneo aut caldario

fusa, & instabili motu fluctuantem vndarum repræsentat vertiginem. An potius Amor, vel Amoris lampada quam aiunt descendit intimum in meum iecur? Et quid ille tædifer deus relictis obnoxiiis atque adfuetis flammæ suæ, virginem imperitam aggreditur, pugnatque intempestiuæ Veneri iuenculæ, adhuc thalamo clusæ, adhuc custodia septæ, & cui vix per custodes licet extra domum paullum modo prospicere? Felix puella, quæ libera curis amatoriiis viuit, lanificij tantum curiosa. pudet me ægritudinis meæ; morbum meum tego; consultricem adsciscere vereor; ancillis enim meis non fido admodum: quam incerta hereo perambulans, & urgente morbo manus adterens; neque est vnde leuamen, vnde tantulum mali capiam obliuium. Adest enim exaduersum iuuenis, dulcis meus hostis, dulcissime canens: neque ego consilij viam prorsus inuenio. nam qui misera consultem super ea re, cuius nec naturam noui, nec modum: imperita quippe amatorix disciplinæ, imperita & ipsorum amplexuū. valeas pudor, valeas honestas; valeat honor

κεχυμῆρου, καὶ ἀσάτω φορεῖ τὴν δὲ κίνητον συ-
 στροφίῳ ἀπεικονίζεται τῷ ὑδάτων· ἢ τῷ το μᾶλ-
 λον, ὅπως φασι, ἔρωτος, ἔρωτος ὁ πυρσὸς, καὶ μέ- 1 ἢ ἔρ.
 γρη τῷ ἢ πάτος διήλυνται εἰς ῥυεῖς· καὶ τί δὴ κα-
 ταλιπὼν ἐκείνος ὁ δαδούχος θεὸς τὰς ἐπιτηδεύας
 αὐτῶν καὶ σιωπήσας, ἀμύνητον βιάζεται πόριον, καὶ πο-
 λεμίζεται· ² δισκάριοι ἄωρον· ἀφροδίτη ἔτι θα- 2 παιδι-
 λαμβυόμηνον, ἔτι φρουρουμένην, καὶ μέλις ὑπὸ σκάειν.
 φύλαξιν ἐσθ' ὅπη περικύπτει τῆς οἰκίας. ³ ὁ- 3 ἀφρο-
 δαίμωνι πᾶσι θεῖος ἢ τις αὐτὸ φροντίδων ἐρωτι-
 κῶν ζῇ. ⁴ μόνης· ὅτι μὲν τῆς παλασίας. ⁴ ἀρχαῖοι- 4 ἀρχαῖοι-
 μαι ⁵ ὁ πάθος· ἐλκελὺπιμοι τὴν ἰόσον· δέδωκε 5 ἀρχαῖοι-
 σύμβουλον περὶ λαβέσθαι· ταῖς γὰρ ἐμῆς θε-
 ραπαινίσι καὶ μάλα θαρράδιν. ὡς τῆς ἀπειρίας, δι-
 ῶν ὡς πατὴρ τρέφουσα τὰς χεῖρας, ὅπως καὶ ὁ
 πάθος ἐπείγῃ· καὶ οὐτε θεραπείας, οὐτε λήθην
 αὐτῶν βραχίονα ὅτι μοι λαμβανέην. κατὰ μίτι-
 κρις μὲν γὰρ ὁ νέος· ὁ Γλυκὺς πολέμιος ἡδιστα με-
 λωδεῖ· ἐγὼ δὲ ὅσοι βυλὶν πρὸς ὁ περὶ κτίον
 οἶα τέ εἰμι πομπηλῶς ἐξυθρῖν. πῶς γὰρ ἡ δὲ λαία
 περὶ παρὰ ματὸς σκαπουμένη, καὶ ὅτι φύσιν ἡ γνόν-
 κα, καὶ τοὺς ὅποις· ἀτε ἀνομίλητος μὲν παιδείας
 ἐρωτικῆς, ἀνομίλητος δὲ σκαυοσιίας. ἐρρέτω αἰ-
 δώς· ἐρρέτω φφροσυῶν· ἐρρέτω καὶ ὁ σιμῶν

τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ πρῆνίας. ὑπαγοιδάνομαι
 1 βουλο- τῆς φύσεως¹ βουλομένης, ἣ νόμων ὡς ἔοικεν οὐ-
 μήνης. δὲν μὲν. μικρὸν ἀφρυθριάσω, ἔτι πλὴν ἐμὴν
 ἵππος ἐκ τῆς πεινωδυνίας ἀνακτῶμαι ψυχῶν.
 2 ἱππάρχη ἡδέως μάλα² ἔπειρον μεταξὺ γράφουσα. ἀρα ὁ
 νέος τὸ μὲν μὲν μαθῆμα διηματημένον μοι; εἴθε καὶ
 δι' ἐαυτῶν ἥδη, καὶ μὴ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλ-
 λα καὶ δι' ὅλων ἀπολαύσωμαι τῶν ἀσωμῶν. σὺ
 πύκνω ἀρπεδύνη. παρὲς σε γὰρ ὄξεπίτηδες, ὡς ἔ-
 χω πάθος, ἀπήγειρα ἢ ὑποπικροὶ τῶν βελῶν
 3 σύμ- ἡδονῶν. ἡ καὶ μοι³ σύμβουλος πρὸς τὰς τῶν, παρ-
 βουλος. φασισα μὲν ἐμήνα τυχόν ἢ κρόκην ἢ γροῦν ἡ-
 λὸς πὶ μάλινα τῶν γυναιξὶν ἀηκόντων. ἔρρωσο καὶ
 παρὲς τὸ ἔρωτος ὃν ἐπόμυαζ, παρῶτον μεμάρη-
 κα πρὸ αὐτῶν, μυστήρια ἔτι αὐτὰ γεγράφα.

ΝΕΟΣ ΥΠ' ΑΝΤΕΡΑΣΤΟΥ

τῆς φίλης⁴ πρὸς αὐτὴν.

4 παρὲς-
 σελη-
 μήνης.

Ως ἐρώμενος αὐτὰ δέ τισιν ὑποφάγη, καὶ πε-
 φερόντας μέγα, καὶ σοβαρώτερος γένηται
 ἢ ὀφρυῶν ἀεθροατεῖς ὃ μετάρσιος τὸ φαλασίαις
 ἔτι ὑποφάγῃς ἡμῶν τῶν βαδίζοντων χαμαί. καὶ
 ὡς αὐλητείδες ὑὸς, ὄξαιρας αὐτὰ γράφου. καὶ

molestæ nimium virginitatis. naturam volentem sentio, cui vti adsolet, cura nulla legum. Perfricabo frontem ad tempus, meamque forte ex tanto dolore reciperabo animam. Sed ecce dum hæc scribo, iucundissime sternutauit. Num forte iuuenis, mea cura, meminit mei? Vtinam tandem liceat nobis inuicem frui, non amplius oculis solis, sed totis corporibus. Tu nunc Harpedone (commodum enim sicuti adfecta sum perscripsi ad te sagittarum subamaram dulcedinem) veni consilium collatura; veni, stamen aut subtemen, aut quid aliud muliebris instrumenti caussata. Vale, & per Cupidinem, quem ego primum attestari condidici ab ipso, sint hæc tibi scribta secretiora mysteria.

IVVENIS A RIVALI

summotus. VI.

AMARI superbus insolentius extolleris, magnumque spiras, & tetricum supercilium adducis; ac per aërem cogitationibus sublimis euectus despectas nos repentes humi, inflasque buccas veluti tibicinæ filius; ma-

K iiij.

gisque iam quam mater distenderis.
 Sed quam te caussa tam cito, tam
 facile amatum censes? num mirande
 Phormio, tanquam è vultu amari di-
 gnus? habeat talem vultum illa, quo
 digna est, longeque fruamini vicissim
 ætate vestra, nascaturque vobis simi-
 lis patri paruulus: inuenit igitur di-
 gnam vaginam gladius. Vicisti me po-
 titus amica mea: & nunc ante me
 transiens de industria non sine risu
 mussitas; quin dulce contumeliosum
 risum subrides, ac gloriose manus qua-
 tis, lætusque insultas mihi, & magnum
 cachinnum fundis, quod me vi ab a-
 mica potior deiecisti. Sed ego tibi in-
 sulto iucundius, quod te intro ad eam
 impulsi, repulsamque tuli Cadmea tua
 victoria meliorem. certum quippe in
 malis certaminibus infeliciorem esse
 qui vincit.

*FAMVLA AMANS ADVL-
 terum dominae. VII.*

TERPSION POLYCLI.

ADVLTERVM domina puella depe-
 rire cœpit, caussam amoris naçta,

γίνεται Γε. μείζον ὁ φύσημα τῆ φύσηματος ὁ
μητέρας. πόθεν ὁ ποθεῖσθαι ἔραδίως ἐπέλθης
οὐτω παχὺ; ἢ μάλλον ὡ θαυμασίαι Φορμίων,
ὡς ἀξιεῖσθαι ἔχει τὸ ὄψιν; τοιαύτῳ ἔχει καὶ ἰχθυ-
οῦν ἀξία γε ἔσθαι. ἔδοιοιτά γε διτρώως ἀλλή-
λων ὅτι μέγιστον χροῖον. ἔδοιοιτο παιδίων ὁ μὴν,
ὁμοιοι τὰ πατερί. ὁρεῖ οὖν ἡ μάχαιρα κολοῦν
ἀξιοι ἐαυτῆς. νενίκηχας με τὸ ἐμὴν ἐρωδῶν
λαβὼν δι' ἐμοῦ τοῦ πρῶτον ἐξεπίτηδες, ἔκ ἀγε-
λασί τὸ θορύβος. ἀλλ' ἡδέως ἐπεγέλῃς ὕβρισην 3 πη-
τιὰ γῆντα, καὶ ἀλαζονεύομενος τὸ χεῖρε βλάβος, ^{ρύζας}
καὶ χαίρων ὅτι τωθ' αἴξας ἐμοί. μέγα ὁ καλῶς
ὅτι με τὸ φίλης + ἐκβέβληκα ὁ χεῖρος. ἀλλ' ⁴ ἐκεί-
ἐγω γὰρ Γε. ἡδιστοῦ ὅτι χαίρω, ὅτι σινῶν εἰς- ^{ἐλκεας}
βέβληκα πρὸ ἐκείνῳ, ἔπειτα ὑπέστη ἐγὰρ τὸ σῆς
φασὶν Καδ' μείας νίκης ἀμείνω. φανερόν γ' ὡς
ὡ ποτηρῆς ἀμείλως ἀθλιότερος ὁ νικήσας.

ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΗΣ ΦΙΛΟΥΣΗΣ

τὸν παρὰ φηρόμενον τῇ κακότητι.

Τερψίωδ' Πολύκλῃ.

Θ Ερῶ παρὰ τις πρῶτος ἔμειχεν τῆς δι-
^{αποίτης} ἡρώδης. ἀφ' αὐτοῦ μὲν γὰρ ἀμ-

φοῖν τὰ δοκῶντα, τούτην ἔλαχε ὁ ἔρωτος ἀφορ-
 μὴν. πολλὰ κίς ἔν αὐτῷ ἐρωτικῶς ὁμιλῶντων ὁμ-
 λήσιν ἡχροῦτο πλησίον ὡς φύλαξ πῦρσις αἰνῶν,
 καὶ παρορῶσα μὴ τις ὀξείφης αἰαφαιεῖν κατὰ-
 σχοπος. καὶ που καὶ συμπληθεῖντας αὐτοὺς εἶδεν ἡ
 κόρη. ἔδιδ' αὐτοῖς τε καὶ θῆας, ὥλιστα ἔρωτος ὅτι ἔ-
 1 αὐτῇ. ἐκείνης ψυχῇ. αὐτὴ λαμπάδι καὶ τόξοις. ἔπαρος
 ἔτ' τόχην ἐχετλίαζει ἡ παμδίσκη· ὅτι δὲ ἔαυτὸς
 δεδούλωτο ἡ δ' ἄλγος ὁ ἔρωτος· ὅ γ' εἶχε πῦρσις αἰ-
 ῶν αὐτῷ μεταχεῖν τῇ δεσποίνῃ. ἄλλὰ μοῖσ' ὁ ἔρω-
 τος ἐκοινῶν τῇ κακῇ μοῖῃ. τί ἔν ἡ κόρη; ὅ γ' ἀμύ-
 χουμοι αὐτῷ ἀφῆκεν ὁ ἔρωτος. ἀποσταλῆσα παρ-
 κηδέσατο τῇ μοιχῶν, ἔφη παρὸς ἐκείνῃ ἀπλῶς
 μηδὲν ποικίλλουσα· εἰ βούλη φίλῃς τέ με συμ-
 παρὰ τῇ καὶ δ' ἐκείνῃ σοι πάλιν παρορῶμεν ὁμῶς
 τί σοι λέξω, τῇ ἔμῳ ὡς ἐρωτικῶς ἡδὴ νενέχηται πό-
 θον· ἄρα δοκῶ σοι καλὴ; ἔμ' ἔτ' σὴν βύμαρφία
 ἀρέσκω σοι; τί φῆς; ποιήσῃς ἡδὴ; ποιήσῃς οἶδα
 2 ἔγωγε. ὅ γ' ἔνι ἔρος καλὴ γὰρ ἦν καὶ πῦρσις αἰ-
 ῶν ἔπος, ἄμα ἔργον. ἀσμενος αὐτίκα μόνη τῇ αἰτήσιν
 ἡ κόρης ἐπλήρη. παρὸς κατὰ ὁμόφρονα ὁ γέρονς
 τὰ μῆλα καὶ φιλημῶν ἀπέλαυον ἄμα γησιῶν.
 φιλήματα γὰρ ἔωλα μὲν τὰ τῇ γυναικί, ἄπειτα ὅ
 τὰ τῇ ἐταίρῳ, ἀφῆκεν ὅ τὰ τῇ πῦρσις αἰ-
 ῶν, εἰκότως

dum inferuit vtriusque cupidini. nam sæpe audit proxime amatoria miscen-tes simul, dum adposita custos obseruat nequis improuisus irruat arbiter. Vidit & in ipsis amplexibus, perque aures & oculos immerisit se cum tæda & sagittis Cupido in pectus virginis. ita misera conditionem suam deflebat, quum ipse seruituti seruiret amor, neque liceret ancillæ participare gaudiis dominæ, quicum nihil miseræ commune præter cupidinē. Quid igitur illa? non enim fuit eam amor inopem consilij. Missa vocare mœchum, simpliciter ad eum sine fūco; si vis, ait, carissimum caput, habere deinceps volentem ministrā: sed quid verbis opus? iam tu non nescius amorum desiderium meum nosti. num tibi pulcra videor? num tibi post tuam formam placeo? quid tu? facies ergo? sed facies, scio. At ille, nam formosa erat virgo, dictum factum, lubens statim votum impleuit virginis; acerbæ virginis pectoris mala legens, basiaque vera panxerunt simul. nam basia mulierum marcida, meretricum infida, virginum sola vera, sicuti & mo-

res iis simplices: miscentur quippe tenero sudore, calidoque & crebro spiritus fluxu: tum spissa palpitatio; tum cor proximum ori, proximaque anima ianua suæ: admoueas pectori manum, salissationem senseris. Sed hæc illi miscebant simul. At domina vafre ludentibus institit, tacitula taxim incedens, & furiosa æmulatione perculsa traxit comis puellam. Sed illa eiulans; Non enim, inquit, mentem mihi vna cum corpore addixit fortuna seruituti. amaui; nam licebat. parce, per deos; quanto æquius amantem te amantis misereri? noli; domina, dehonestare amorem tuum ac meum dominum: ne forte imprudens libidines tuas conuicio ferias; quarum & tu serua, nosque vna ambæ trahimus idem iugum. Hæc puella; sed domina clanculum apprehensa mœchi manu; Siculos, inquit, imitari videris, acerbæ vuas legentes, quum puellam ante tempus decerpis, etiam basiorum imperitam. nam virgo nondum initiata sacris Veneriis etiam in coïtu iniucunda & inficeta est, blanditiarum lectuli nescia. Mulier contra, qualis ego sum,

τῶς σφετέρῃς ἡθεσι· μέμικται ὃ ἀπαλῶ μὲν
 ἰδρῶτι, θερμῶ ὃ καὶ πολλῶ τὰ τῆ πνύματις
 ῥύματι· ὃ ὃ ἀσθμα πυκνόν. ἐγγὺς μὲν σῶμα-
 τος ἡ καρδία, ἡ ὃ ψυχὴ τῆ θυράν. εἰ ὃ πλεὺ
 χεῖρα τὰ ἐξῆς πωροσάγης, ὅφῃ ὃ πῆδη-
 μα. ταῦτα μὲν οὖν ἐκείνοι. ἡ δὲ κεκτημένη
 πηροῦργως ἐπέση τῶς τελευτήμοις, ἡρέμα βα-
 δίζουσα καὶ κτύπου χωρίς· καὶ ζηλοτυποῖσα
 πλεὺ παιδίσκῃ τῆς κόμης ἔξειλκεν. ἡ δὲ ἐ-
 ρουσα φησὶν· μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν ὃ σῶμα κα-
 τεδούλωσε πλεὺ ψυχῇ. ὅπιτεθύμνη· ἔξεσι
 γὰρ. παῦσαι πρὸς θεῶν ὡς ἐράσσω. δικάζον
 σε μάλλιν ὑπερδύνησαι ποθοῦσης. μὴ ποίνω
 ἀτιμίας ὥ δέσπονα τὸν ἐμὸν σε καὶ σὸν δε-
 σπότην ἐρωτᾷ· ἵνα μὴ ᾗ σῶς ὅπιθυμίας ἐν-
 δίζουσα λαθροῖς· καὶ ὅτι γὰρ ἐκείνων δουλεύεις, 1 π.
 καὶ γὰρ τε ὅ σὺ τὸν αὐτὸν ἐλκερὸν ζυγόν. ταῦτα
 μὲν ἡ παῖς· ἡ ὃ κεκτημένη πρὸς τὸν νέον λα-
 θρα φησὶν, τῆς δόξιας αὐτῆς λαθομένη· σκελὸς 2 κίεας
 ὁμφακίς· πεδοκλῆς πρὸς τῶν παιδισκά-
 ρων, καὶ τῆ φιλήματος ἀμαθίας. πρὸς τὸν γὰρ
 αἵτε τῆς Αφροδίτης ἀμύνης ἐπὶ, πλεὺ πωου-
 σίδην ἀτερπῆς ἐστίν, ὅ δὲ δύποιρος, ἀγροῦσα πλεὺ
 ὅπι τῆς δυνῆς κολακίδην. γυνὴ ὃ, εἰς αὐτὴν ἐγὼ,

τῇ ἀφροδισίων ἰχθυῶν ἔχουσα πεῖραν, ὁμοίως
 ἐαυτῷ τε καὶ τὸν πόθου τα λῖαν θυφραίνῃ· καὶ
 γυνὴ μὲν κατὰ φιλή, πρῶτος ὃ κατὰ φιλήται·
 καὶ τῷ μὲν ἔγνωσ. εἰ ὃ πὰ νυν ὀπιλέλησαι,
 δοῦρ φίλτατε, καὶ γὰρ σε ἤδιστα δὶς τε καὶ τρίς
 τῇ ἐμῇ αἰαμήσω.

ΠΕΝΘΕΡΑΣ ΕΡΑΣΤΗΣ ΕΓ-

κράτως ἀπομάχεται πρὸς τὸ πόθον.

Θεοκλῆς Τριφίδης.

ΗΡΩΝ Τ' ὁρίγνῶτης πρῶτος καλῆς· τῷ-
 πτω μοι νομίμως κατενεχθήσῃ οἱ τε-
 κόντες. καὶ ἡ ὄντως ἐπαφροδίτος ὁ γάμος· ἐρω-
 μῆς γὰρ ἀπέλαυον γαμετῆς· καὶ τ' στυάφθῃ
 ἡ γυνὴ βεβαίαν· γινώσκω ὡς ἀσφαλέστερον
 καθίσταται γάμος ἐκ πόθου πῖος πῶς πρὸς φασκ
 δύτηχίας. ἀλλὰ βάσκαρος ἔρως ἐπὶ ἀλλ' ἄξέμε
 τ' πόθον, καὶ τ' πειθερᾶς αὐτ' ἐκείνης ἐρῶ. τί οὖν
 πρὸς τῷ; πῶς ἂν ἀεὶ πρὸς ἐρωμῆν, πῶς
 ὀπιλέκῃς πρὸς πειθερᾶν ἐκ ληθῆσω; αὐτὴ με τ'
 κηδεῖν ὅζ' ἀνείας παῖδα καλῇ. πῶς ἡρωτῆκῃς
 οὖν διδῆξομαι γυναικί, ἡ πολλὰ κίς μητέρας

1 αἰ-
 δας.

experta concubitus dulcedinem, & se
permulcet & amantem summo gau-
dio. mulier oscula pangit; panguntur
virgini. Et tu hæc iam probe nosti.
Sin modo oblitus, veni carum caput,
& ego tibi bis terve mearum delicia-
rum reuocabo memoriam,

*SOCRVM AMANS STRENVE
pugnat suo cupidini. VIII.*

THEOCLES HYPERIDI.

AMAVI visam recens elegantem
puellam: eam mihi parentes iu-
gauere iustis nubtiis. Felix certe & iu-
cundum videbatur iugum. vxorem e-
nim habebam quam expetiuerã: spes-
que erat firmum ac constantem fore
amoris nodum, quum firmiores nu-
btix sint, quis caussa ab amore. Sed
inuidus mutauit mihi Cupido meum
cupidinem, vt socrum pro vxore de-
peream. Quid faciam miser? qua fron-
te cum amica, quo iure cum focru
sermones amatorios seram? quæne me
generum beneuolentiæ ergo filium vo-
cat? & nunc quo modo de amore ap-
pellabo mulierem, quam sæpe matrem

vocaui ? Ita siue mihi frui seu repelli datur, vtrâque infelix ego. Vos ô dij Auerrunci, soluite me hoc incestu; ne mihi vnquam accidat vt attingam matrem & filiam.

IVVENIS PERIVRAE AMASIAE

*metuens ne quid grauius ob periurium
accidat. VIII.*

DIONYSIODORVS AMPELIDI.

TV me forte grauiter succensere credis, quod me tanto percitum amore liquisti: testor faciem tuam, leue hoc mihi, præ alia maiori cura; simplicem te ac iuuenem tanto despectu iusiurandum transgressam. Sed tu, quantum ad me, videas inulta præfides iurandi deos; quamuis & spernas amantem, & iurata pacta seruare nescias. Verum merus mihi, (dicam enim quamuis deprecari) ne vindictam dij reposcant: sitque id grauius mihi, quam excidisse è tuo peccatore. Causa mali mei malum meum fatum: te omnino non culpo: quin nunquam desinam, amicum caput, iustitiæ oculum deprecari, ne tibi pœnas infligat

τῇ μὲν τῇ μὲν ἰδεῖν. ἀλλὰ καὶ αὖτις ἀδικούσης, εἴ
 γε σοι τὸ το φίλον, ἀνέχεσθαι πάλιν καὶ συγχνώμεναι
 ἀποδέμεν τῇ σῇ τῷ ἐπιδουλοῦ ἡλικία· ἀνεκτὸν γὰρ
 ἐμοὶ τὸν ἐμὸν ἔρωτα φέρειν, καὶ μή σε μαρτυρῶν
 τί πεπονθῆναι ὀρεῖν. ἔρρωσο καὶ ἀδικῆς. οἱ θεοὶ
 συγχνώμενες εἶσι. τίς δὲ οὕτω παρὲς Διὸς διφθε-
 μόπερι ἐπέσειλας ἀδικούμενος;

ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

κόρης πρὸ αὐτῆς γεγραμμένης ἑρᾶν.

Φιλεπύναξ Χρωματίει.

ΚΑΛΩ ΓΕΓΡΑΦΑ ΚΟΡΙΩ, καὶ τῇ ἐμῇ ἡφά-
 αδιω γραφῆς. ἡ τέχνη τῇ πόθου, ὅτε Α-
 φροδίτης ὁ βέλους. ὅτε τῆς ἐμῆς ἐγὼ καὶ το-
 ξθόμεναι δόξαται. ὡς ἀτυχῆς, ὅτε γέγονα τῇ γραφι-
 κῶ ἀφύης. οὐ γὰρ ἀνὴρ αἰσθᾶς εἰκότος ἡφάδιω.
 νῦν ὅσοι μὲ τίς ἀποθανεῖται τῇ τέχνης, ποσὶ πν
 κατοιικτεῖται ὅτε πόθου. ὅτε γὰρ ἡπὶ δόξαται κακο-
 δαίμων ἐρεσῆς, ἡ σοφὸς εἶη τεχνίτης. ἀλλὰ τί
 λίαν ὀδυρμα, καὶ τίς ἐμὴ καὶ μέμφομαι
 δόξαται; ὅτε τῇ πινακῶν ἐπίσταμαι Φαῖδραν,
 ἡ π. Νάρκισον, Πασιφάειω. ὅτε μὲ ὅτε αἰεὶ πρὶν
 ὅτε Αμαζόνιος, ἡ ὅτε καλὸν τοῦ φέροντος ἐπὶ ὅτε

infigat meritas. Sed &, si tibi visum
erit peccare denuo, ferat rursus, &
conuenientē ætati tuæ veniā det. nam
mihi quidem procliue ferre meum cu-
pidinē, modo nequid tu patiaris mali.
Vale, quamuis iniuria; parcant tibi dii.
quis per Iouem post offensam melio-
ra verba rescribſit?

*PICTOR PICTÆ A SE
puellæ imaginem amans. X.*

PHILOPINAX CHROMATIONI.

PVLGRAM puellam pinxi; dein a-
mare cœpi quam pinxeram tabu-
lam. Amor mihi ab arte mea, non à
iaculo Veneris: mea me dextra fixit:
me miserum! non malus pictor fui;
neque enim amassem deformem ima-
ginem. at nunc quantum quis artem
miratur meam, tantū miseratur meum
cupidinem: non minus enim cense-
bor infelix amator, quam peritus ar-
tifex. Sed quid multis queror, ac meā
dextram accuso? Vidi in tabulis Phæ-
dram, Narcissum, Pasiphaën. Phædræ
non aderat semper Amazonis filius.
alterius furor prorsus præter naturam.

L ij

at venator , manum admoueret fontì , peribat cupita facies , effluebatque digitis. Pingebat fons Narcissum ; fontem & Narcissum tabula , veluti ficientem formæ suæ . Sed mihi quantum volo adest amica , virgoque ea venusta paret , nec si manum admoueo perit turbata , sed manet stabilis , formamque eandem retinens , dulce arridet , paullulumque hiscit : dicas in summis labris sermonẽ existere , tantumnon ex ore prodeuntem. At ego adhibui sæpius aurem , auscultaturus quid illa infusurrare velit ; sermonisque frustratus , oppegi suauium ori , genarum caliculis , ciliorum gratiis , vocauique ad amplexus virginem. Illa tanquam mora deliniciens amatorem meretrix tacet . Inieci lectulo , amplexatus sum vlnis , admoui pectori , si forte intimo illi meo mederetur cupidini. sed magis me tabula furiauit. sensi stuporem tabulæ rursus , iamque periculum ne ex vano amore amittam animam. labra tempestiua parent , sed non reddunt osculandi fructum . Et quid iuuat coma visu quidem pulcra , sed prorsus non coma ?

ὁ ὃ κωυηγέτης, εἰ τῇ πηγῇ παροῦσα τὴν χεῖ-
 ρα, διέχευτο αὐτὸ ποθοῦντος καὶ παρ' ἐρῆς τῷ
 δακτύλῳ· ἢ μὲν γὰρ πηγὴ γραφῆς τῷ Νάρκισσῳ·
 ἢ ὃ γραφὴ καὶ τῇ πηγῇ ἐκ τῷ Νάρκισσῳ, οἷον διψᾷ-
 τα ὅ καὶ οἱ ἐμοὶ ὃ ὅσον ἐθέλω, παρ' ἐστὶν ἡ φιλ-
 πάτη, ἐκ κόρη τοῦ φαιδόμενος δι' ὡρεπῆς, καὶ τὴν
 χεῖρα παροῦσα, ἀστέλεος ὅτι μὲν βεβαίως·
 ἐκ τοῦ οἰκίας μορφῆς ὅτι ἐξίστα, ἡ δὲ παροῦσα,
 καὶ μικρὸν ὑποχέλυε, καὶ εἴπει αὐτὸς ὡς ἐπ' ἀκρῶν, ὅτις.
 τῷ χαλῶν παροῦσα πῶς λόγος· ἐκ ὅσον ὅτι πῶς ὅ-
 μος ἐκ παλαιᾶ· ἐγὼ ὃ ἐκ τὴν ἀκρῶν παροῦσα
 λατα πολλὰ καὶ ὡς παροῦσα· τί ποτε ἄρα βύλε)
 ψιθυρίζει· ἀποτυχὼν δὲ τῷ λόγῳ πεφίληκα τοῦ
 ὅτι αὐτὸ παρ' ἐρῆς καὶ ἀλυσκας, τῷ βλεφάρῳ τῷ
 χαρῶν, καὶ ὁμιλῶν ἐρωτικῶς παρ' ἐστὶν τὴν κόρη.
 ἢ ὃ κατὰ παρ' ἐστὶν τὸν ἐρωτικῶν ὡς παροῦσα καὶ ἐπαι-
 σιωπᾶ· ἐπέθηκε τῇ κλίνῃ· ἢ καὶ λιστάμενος· ὅτι
 βέβληκα ὡς ἐπ' ἐρῆς, ἵνα τυχὼν ὅτι δὸς ἐρωτα θερα-
 πείῃ· καὶ πλεονέκτημα τῇ γραφῇ· αἰσθάν-
 νομαι πάλιν τῆς παρ' ἐρῆς καὶ ἐξίστα, καὶ κινδυνεύω
 τὴν ἐμὴν παροῦσα πολεῖσαι ψυχῇ, ἀφ' ὅτι τυχὼν
 ἐρωτικῶν· χεῖρα μὲν φαίνεται ὡραία· ἀλλ' ὅτι αὐ-
 ποδίδωσι τῷ καρπὸν τῷ φιλήσῃ· τί ὃ ὅτι ἐλεος κό-
 μης καλῆς μὲν φαιδόμενος· κόμης ὃ ὅτι ὅτις;

καὶ γὰρ μὴ δακρύω ἔποιναί μιν· ἢ ὅτι εἰκὼν φα-
 δρὸν ἀποβλέπει. ἀλλ' εἴτε μοι ποιά τέλιν ἐμφυ-
 χοῖ ὧ χρευστότεροι παῖδες Αφροδίτης δέητε
 φίλιν, ὅπως δὴ ἐκ τῆς τῆς τέχνης ἔργον ἴδω
 κρείσσοι τε τέχνης ὡς οἷον ὁμοῦν ἐς ζῶντι κάλλει
 καὶ παρὰ φρόνῳ ἡδέως τῇ φύσει τέλιν ἐμμενέειν τε
 ἡ δ' αὖτε ἀμφοῖν θεάσωμεν συμφωνούσας ἀλλήλας.

ἡ δ' αὖτε
 μα.

ΝΕΟΣ ΓΑΜΕΤΗΣ ΤΕ ΚΑΙ ΦΙΛΗΣ ὁμοίως ἐρατῇ.

Απολογίης Σωσίας.

ΕΒελόμην εἴωθ' οἷον τε ἡ τοῖς ἐρωτικοῖς
 ἀπομύσσει διερωτῆσαι καθ' ἕνασον, εἴ τις
 αὐτῇ ἐπαμφοτερίζων ὑφ' ἑνα καθεῖν δυοῖν πε-
 ριπέτω καὶ φίλοις ἐγὼ γὰρ ἐταίρας ἐρατῇ πόρῳ
 ἀπαλλαγὴν τῷ πόθῳ, οὕτω γὰρ ὥμην, σιω-
 ζύμεν ὅφρα γαμετῇ καὶ νῦν τῆς τε πόρνης οὐ-
 δὴν ἦτις ἐρατῇ καὶ ὁ τῆς ὁμοζύγου παρσιτέτη μετ'
 πόθος καὶ θάτερος σιωπῇ, ὥστε ἀμνημονῶ τῆς
 ἐτέρας, τέλιν εἰκόνα τούτης ἐπὶ τῆς ψυχῆς αἰα-
 σπλάττω. εἴποινα γ' οὕτω κυβερνήτη ὑπὸ δυοῖν πνυ-
 μέτωι ἀπειλημῶ, τῷ μὲν εἴη, τῷ δ' εἴη

Et ego lachrymas fundo miser; tabula interea quasi latabunda respicit. Sed ô vos mihi talem, auripenni Veneris puelli, detis viuam amiculum, vt ex artis meæ operibus videam meliorem arte viua pulcritudine florentem, meamque artem naturæ iucunde admouens, concinentem inter se vtramque aspiciam.

*ADOLESCENS VXOREM ET
amicam pariter amans. XI.*

APOLLOGENES SOSIAE.

VELIM, si possit, omnes singillatim amatores rogare, si quis eorum duobus simul mentem percitam sensit amoribus. Nam ego, quum amarem à lenone, vt liberarer hoc cupidine, sic enim rebar, probam coniugem duxi domum. Et nunc amicam nihilo fecius depereo, accessitque vltra amor vxorius. & si quando alteram habeo, tum mihi alterius recordatio subit, & repræsentat sibi mēs eius dulcem imaginem. Prorsus sicuti rector naui, quem bini simul ventī, vnus hinc, alter illinc diuersum

L iij

καὶ γὰρ μὴ δακρύω ἔποιναί μιν· ἢ ὅτι εἰκὼν φαί-
δρον ἀποβλέπει. ἀλλ' εἴτε μοι ποιά τέλιν ἔμφυ-
τοι ὧ χυσοσπῆροισι παῖδες Αφροδίτης δύνῃτε
φίλιν, ὅπως δὴ ἐκ τῆς τῆς τέχνης ἔργων ἴδω
κρείσσοια τέχνης ὠραῖζομεν ὡς ζῶντι καλλί-
κῃ παρ' Ἀρμόδιον ἡδέως τῇ φύσει τέλιν ἔμφυτον
ἄμφο' ἡγάσωμεν συμφωνούσας ἀλλήλαις.

ἡγάσω-
μαι.

ΝΕΟΣ ΓΑΜΕΤΗΣ ΤΕ ΚΑΙ
Φίλης ὁμοίως ἐραῖ.

Ἀπολογίης Σωσία.

ΕΒελόμεν εἴωθ' οἷον τε ὡς τοὺς ἐρωτικούς
ἀπομύχας διερωτῆσαι καθ' ἕνασιν, εἴ τις
αὐτῶν ἐπαμφοτερίζων ὑφ' ἑνα καθεὶν δυοῖν πε-
ριπέπλωκε φίλτροις· ἐγὼ γὰρ ἐταίρας ἐραῖν παρὸς
ἀπαλλαγὴν τῷ πόθῳ, οὕτω γὰρ ὦμεν, σιω-
ζόμεν ὅφρα γαμετῇ. καὶ νῦν τῆς τε πόρνῃς οὐ-
δὲν ἦπτον ἐραῖ, καὶ ὁ τῆς ὁμοζύγου παροσιτέτης με-
πόθος· καὶ πατέρας σιωπῶν, ὥς ἀμνημονῶ τῆς
ἐτέρας, τέλιν εἰκόνα τούτης ὅτι τῆς ψυχῆς αἰα-
σπλάτῃ. εἴποινα γ' οὖν κυβερνήτη ὑπὸ δυοῖν πνυ-
μύτῳ ἀπειλημένῳ, τὸ μὴ εἶναι, τὸ ὅτι εἶναι

Et ego lachrymas fundo miser; tabula interea quasi lætabunda respicit. Sed ô vos mihi talem, auripenni Veneris puelli, detis viuam amiculum, vt ex artis meæ operibus videam meliorem arte viuâ pulcritudine florentem, meamque artem naturæ iucunde admouens, concinentem inter se vtramque aspiciam.

*ADOLESCENS VXOREM ET
amicam pariter amans. XI.*

APOLLOGENES SOSIAE.

VELIM, si possit, omnes singillatim amatores rogare, si quis eorum duobus simul mentem percitam sensit amoribus. Nam ego, quum amarem à lenone, vt liberarer hoc cupidine, sic enim rebar, probam coniugem duxi domum. Et nunc amicam nihilo fecius depereo, accessitque vltra amor vxorius. & si quando alteram habeo, tum mihi alterius recordatio subit, & repræsentat sibi mēs eius dulcem imaginem. Prorsus sicuti rector navis, quem bini simul venti, vnus hinc, alter illinc diuersum

agunt, pugnantes de naui vterque & mare quidem versantes in contrarias partes, nauem ipsam in vtramque trudentes tamen. Sed vtinam, sicuti diuersi in animo meo conuersantur cupidines, ita & mulier vtraque sine æmulo liuore esse possent simul,

DIVES PAUPEREM ELEGIT

*coniugem, ne à dotata mactaretur
malo. XII.*

EVBU LIDES HEGESISTRATO.

MALE moratæ mulieris neque ipsa inopia mansuefacere mentem potest, neque eam vel minimum facere vt morigera sit imperiis viri. Nam ego pauperem eo consilio duxeram, ne quid grauius paterer ducta diuite. Et amaui eam desubito, caussaque prima amoris ex miseratione eius inopiæ; credebam me fortis eius misereri, nescius miser initium esse amoris hanc misericordiam, nam sæpe amoris origo à miseratione. Sed illa ab initio omnium indiga superbiam & fastum multo tanto superauit cuiusuis dotatæ coniugis;

ἐσηκός· καὶ πάλιν τῆς νεῆς μαχημένων· ὅτι πα-
ραιτῆα μὲν πλεὺς θάλασσαν ὠθοῦντων· ἐπ' αὐ-
τότερον δὲ πλεὺς μίαν ναυὺν ἐλαυνόντων. ἀλλ'
εἴτε καθάπερ οἱ ἔρωτες τῇ ἐμῇ στυομιλου-
ντες ἐνδιαπύονται ψυχῇ, οὕτω ζηλοτυπίας χω-
εῖς αἱ γυναῖκες στυγερῶς ἀλλήλας.

ΕΥΠΟΡΟΣ ΠΕΝΙΧΡΑΝ

αὐταίρετος γήμας, ἵνα μηδὲν ἀλαζονικόν
ἐκ πλοσίας ὑπομείη.

Ἡ Εὐβολίδης Εὐσιπράτω.

Ἡ Εὐβο-
λίδης Η-

ΔΥπόπου γυναικὸς ὁδὸν περία δεδιωμένηται Ἡ Εὐσιπρά-
τω.
μᾶλλον ἔξημερᾶσαι πλεὺς γνώμην, ὁδὸν
βραχὺ γ' οὕτω αὐτὴν ὥστε σκιδναῖται τ' αἰδρὸς
κατήκρον (ἔκ). ἐγὼ γὰρ πενιχραὶ ἔξεπίτηδες ἡ-
γαγόμεν, ὅπως θύπορον γαμοτῆς μηδὲν ὑπο-
εἴσμεθα βραβόν. Ἐπ' ἥρων αὐτῆς αὐτίκα, ὅτε φασ-
τον τ' ἀπορίας αὐτὴν ἐποικτεῖρων· καὶ τῆς τύ-
χης ἀνόμιζον αὐτὴν ἐλεῖν. ὅτι ἤδη ὅτι τοι-
ούτος ἔρωτός ἐστιν ὀρεχθῆ. ὅτι γὰρ ἐλέου τὰ πολλὰ
φίεται πόθος, ἀλλ' ἢ τὸ τῶν ἔξ ὀρεχθῆς πλεὺς τύ-
χην ἐνδεῆς, πάσης ὁμοζύγου πλοσίας φρίδα·
γὰρ καὶ τυφοὶ πολλὰ τῶν μέσων παρ' ἡλίου.

agunt, pugnantes de naui vterque & mare quidem versantes in contrarias partes, nauem ipsam in vtramque trudentes tamen. Sed vtinam, sicuti diuersi in animo meo conuersantur cupidines, ita & mulier vtraque sine æmulo liuore esse possent simul,

DIVES PAUPEREM ELEGIT

*coniuget, ne à dotata mactaretur
malo. XII.*

EVBU LIDES HEGESISTRATO.

MALE moratæ mulieris neque ipsa inopia mansuefacere mentem potest, neque eam vel minimum facere vt morigera sit imperiis viri. Nam ego pauperem eo consilio duxeram, ne quid grauius paterer ducta diuite. Et amaui eam desubito, caussaque prima amoris ex miseratione eius inopiæ; credebam me fortis eius misereri, nescius miser initium esse amoris hanc misericordiam, nam sæpe amoris origo à miseratione. Sed illa ab initio omnium indiga superbiam & fastum multo tanto superauit cuiusuis dotatae coniugis;

ἐσηκίτος· καὶ πάλιν τῆς νεῆς μαχομένων· ὅτε πα-
ραιτήα μὲν πλεὺς θάλασσαν ὠθοῦντων ἐπ' ἀμ-
φότερα δὲ πλεὺς μίαν ναυὺν ἐλαυνόντων, ἀλλ'
εἴθε κατὰ τὸν οἱ ἔρωτες τῇ ἐμῇ σταυρομιλου-
ντες ἐνδιαπύονται ψυχῇ, οὐτὼ ζηλοτυπίας χω-
εῖς αἱ γυναῖκες συνώκουσιν ἀλλήλας.

ΕΥΠΟΡΟΣ ΠΕΝΙΧΡΑΝ

αὐταρέτως γήμας, ἵνα μηδὲν ἀλαζονικὸν
ἐκ πλοσίας ὑπομείη.

Ἡ Εὐβολίδης Εμπιστράτω.

Ἡ Εὐβο-
λίδης Η-

ΔΥπόπου γυναικὸς ὁδὸν περία δεδιωμένηται <sup>ἡ Εὐβο-
λίδης Η-</sup>
μᾶλλον ἐξημερῶσαι πλεὺς γνῶμην, ὁδὸν <sup>ἡ Εὐβο-
λίδης Η-</sup>
βραχὺ γ' οὕτω αὐτὴν ὥστε σκιδναῖσθαι τὸ αἰδρὸς
κατήκθον (ἡ Εὐβο-
λίδης Η-). ἐγὼ γὰρ πενιχραὶ ἐξεπίτηδες ἡ-
γαγόμεναι, ὅπως θύπορον γαμοτῆς μηδὲν ὑπο-
στήσομαι θρασυόν. Ἐπὶ ἥρῳ αὐτῆς αὐτίκα, ὅπως
ποὺ τὸ ἀπορίας αὐτὴν ἐποικτεῖρων καὶ τῆς τύ-
χης ἀνόμιζον αὐτὴν ἐλεῖν. ὅτι ἡδὲν ὅτι τοι-
ούτος ἔρωτός ἐστιν ὥστε. ὅτι γὰρ ἐλέειν τὰ πολλὰ
φίεται πόθος, ἀλλ' ἡ τὸ τῶν ἐξ ὥστε πλεὺς τύ-
χῃ ἐνδεής, πάσης ὁμοζύγου πλοσίας φρίδα.
ἡ Εὐβο-
λίδης Η-
ἡ Εὐβο-
λίδης Η-

ἔστι δ' καὶ τὸν ἔρπον καὶ ποιῶμα Δφιομάχη,
 καὶ τὸ χεῖρε μόγις ἀπέχεται, ἔωσπερ δέσποισιν
 δφνή, κεκράτηκέ μου πικρῶς· οὔτε γρῦν ὡς δῦ-
 πορον τίμῳσα, οὔτε μὲν ὡς στυοίκον αἰδου-
 μένη. ταῦτά μοι τῆς γαμετῆς ὅστιν ἡ παρῆς. καὶ
 μὰ δία· ὑπερμήαδιν γάρ· θυμαστὸν ἐπη-
 νέγκας μοι καὶ κείνο· ἐπειρῶσα πολυτελῶς, κα-
 θάρ' ἐπειρῶμένη πένητά με καθεστῆσαι ταχύ·
 οὐδέεις γὰρ εἴχαρκε πλοῦτος αὐτῇ· οὐδ' αὖ ἐκ
 πελαγῶν ὅτιρρέη. ἐγὼ δ' ἴσοι μάτιον αὐτῇ δέκνεις,
 ὅτ' αὖ τὴν τῶν Φορῶν, κωμικῶς πλὴν ἄσωντον
 ὑπαρίτηομαι φάσκων· ὡς γυναικίαισιν ἀσπασίας.
 ἄλλ' ὅτ' ἐπὶ πῶποτε τῇ ἐμῇ πεφρονήκει λό-
 γων· ὁδυνᾷ με δ' τὸν ἀγαπῶντα μέλιστα αἰα-
 σθήτε γυναικὸς ἀτιμία. ποῦ τὸν ὅστιν δύσχεστον
 ὅ κακόν. καὶ ὅτ' αὖ ἐμὸν τέττε δοκεῖ, ὅ
 βάρβαρον ἐς χέρας ἐκπέμψας τῆς οἰκίας·
 ὅτ' ἐπὶ σκαρότερον ὑπομείω. φύσ' γὰρ αἱ γυναι-
 κες² ἀπὸ τῶν οἰκιστῶν οἱ στυοικῶντες ἀνέχονται,
 βαρύτερον ἐπεμβαίνουσιν. ἀπὶ τῶν τῶν ἡ
 εὐδίας.³ ἔστιν δεδῶχθαι, ὅτ' ἐν ἀμφιβάλλω κα-
 τὰ δόλῳ ἡ γυνή· ἀρκέου πρῶτης φησὶν, ὅτ'
 ὅτι ζήτησω τὰ ἔχρη.

1 φῶν.

2 ἴστω.

3 ἴστω.

estq. re & nomine Dinomacha: quin
vix manus abstinet, ac veluti sæua
domina imperium in me exercet cru-
deliter, nec colens vt diuitem, nec
verens vt coniugem. Dos mihi hæc
ab illa. Sed & per Iouem, nam hoc
commemini: mirum etiam parapher-
num intulit; sumtuose ornata incedit,
tanquam adigere me cito ad inopiam
velit: nullæ satis ei opes, ne si fun-
dantur fluminibus quidem. At ego
commonstrans illi quod gesto pal-
lium, admonui comice prodigam con-
iugem; mulier, inquam, nimium e-
luis. Sed mea dicta subterhabuit; me-
que efflictim amantem stolidæ mulie-
ris contemptus præcipue afficit. ita me
incertū angit malum; cui finem hanc
vnam video, barbaram vt è domo in
barathrum detrudam prius quam de-
terius quid mihi accidat. natura enim
mulieres, si quid coniux sufferat, gra-
uiores instant. habeat ergo sibi res
suas ferina mulier. Esto; ita censeo;
nec moror. manifesta es mulier. vrsæ
præsentis, vt aiunt, non quæram ve-
stigia.

*EXCVSATIO MERETRICIS
ad fastidientem amicum. XIII.*

CHELIDONIVM PHILONIDI.

FRVSTRA me fastidis, dulcissime;
frustra me credis flammata post
tuum alio cupidine. Ita propitiam Ve-
nerem habeam, vt ex quo abisti à no-
bis, constantem seruavi amoris no-
stri memoriam, quamuis tu me dor-
mientem linquens Megaram auolâ-
ris. At ego experrecta clamabam ad
meipsam, non est hic Philonides; The-
seus est: dormientem relinquens abis.
Ariadnam me mulieres omnes vo-
cant; at tu mi Theseus; sed Bacchus
nusquam. Tintinant mihi aures, quo-
ties lacrymans facio mentionem tui.
Quid si & quæ pernox, peruigil, di-
co, rescires? & quî literas tuas, præci-
pue quia scribtas manu propria, me-
diis inferam papillis, solamen cordi
meo, suffilienti desiderio tui: tum in-
de mille pango suauia. Noui, noui,
quæ te suspectio decepit, quod mere-
triciū in morem, quæ lucri causa
iuuentutem admittunt, amorem eo-
rum simulo quiscum soleo, vt maiorem

ΕΤΑΙΡΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΣ ὑποκρινόμενον φίλον.

Χελιδόσιον Φιλωτίδι.

ΜΑ τίς ὑποκρίῃς Γλυκύτατε. μά τις
 ὥήης με ποτεῖν ἔτερον μῦθόν. οὕτως
 ἔλεως εἴη μοι Αφροδίτη· ὅσον ἡμῶν ἐκδεδή-
 μαχας χρόνον, τὸν ἔρωτα βεβαίως ἀεπέληστον
 διετήρουν αἰεί. καὶ τοι με κατεύδουσα, ἀφείς ¹καθό-
²με γὰρ ἄδε παρσέπτης· ἐγὼ δὲ ἀφύπνιαθεῖσα, ³δυσπ-
 παρὲς ἐμμανὲς ἐβόων τῷ τοῦ ὅτι ἐστὶ Φιλωτί- ²μακ-
 δης, ἀλλὰ Ὀησιεύ· κοιμωμένην καταλιπὼν ὦ-
 χον. Αἰτιάδην με πᾶσαι καλούσι· σὺ δὲ Ὀη-
 σιεύ ἐμοί, καὶ Διόνυσος ὅτι ἐβόμβη μοι τὰ ὦτα
 ὅτε σε μῦθον δακρύων ἐμεμνήμην. εἰ μὲν τοι εἰ-
 δείης ὅτι καὶ νυκτιγρετῶσα διεμνήμην; καὶ
 σὺν ἑπιτολίῃ ὡς ἀνδρείᾳ μάλιτα γυγναμ-
 νώην, μέσιν ὑπέστηκα τοῖς μαρτοῖς τίς ἔπει-
 θεῖς δικωπηδῶσθαι παρὰ μνηστῶν καρδίαν·
 ἐπεδθεν αὖ ἤδη χίλια· παρὰ σκλαῖον Φιλῆ· ³πα-
 ματα. οἶδα, οἶδα, πόθεν εἰκότως τίς ἀπάτις ⁴σκλη-
 ὑπίστης, ὡς ἐταῖρα δὲ κέρδος ὁμιλεῖται τοῖς νέεσι
 ὑποκρίνομαι τῷ συνόντων ἔρῳ, ὅπως αὖ μείζονα

τῆτοις ἐρεθίσω τὸν πόθον. ἵνα γὰρ μὴ πολλάκις
 ὁ διανοχλῶ, πρὶν ἑτέρου τι λαβὴν αἰαίσκη. οὐ
 δέ μοι κατὰ μέμφη, τίω ὑπόκρισιν ἀγροήσας·
 μὴ σύγε, δέομαι καὶ ἰκεῖν, καὶ κατὰ σπένδω δά-
 κρυα τῶν γραμματέων. ὅμως ἡμῶν τὴν ὁμολο-
 γῶ· εἴ σοι φίλον ἀπλῶς ὁμολογήσης ἀκούσας·
 καὶ ὡς βούλῃ δίκην ὀπίσθης, πλὴν τῆ ἀφελύ-
 σης τίω ἡμετέραν Φιλίαν. τῆτοι γὰρ μόνοι οὐ
 φέρω τὴν τιμωρίαν ἔσπον· οὐ μὲν τίω σὺν φα-
 ρέτρῳ, ὅξ ἡς ἡδιστὰ με τοξόφης. φυλάξομαι ὅ-
 τ' ἁλιποῦ, ἵνα σε μηδὲν αἰαίσω. οὐκ ἐπὶ γὰρ σε
 ὡς ἐμὸν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμπατὴν ὧ Φιλωνίδῃ
 Φιλῶ. ταῦτα γέγραφα τῇ τοῖς ἑρωτάς ἀσθ' ἀσθ'·
 οὐσα δὲ διδακρυμώδη κατὰ ἕκαστον ὧν ἐπέτελε-
 λον, αἰασιάζουσα.

ΦΙΛΙΑΣ ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ.

Μελίτῃ α' Νικογερσίτῃ.

ἰ Νικο-
 γερσίτῃ.

ΕΙ μὴ τὴν καθ' ἡμῶν βασκαίαν παχὺς ἀ-
 πιστόνοισι ἑρώς, δὲ Αφροδίτῃ θᾶπτον ἀμ-
 φοτέροις ἀλεξίκακος δυνεφάνη, καλὸν παιδὸς
 καλὴν μήτηρ· μέγχετο πόρνος αὐτῶμαϊ ἐχέουσι
 2 ἀδίαλ. ὅπ' ἀλλήλων ἀσπιδος μάχη δὲ ἀφ' ἁλκίος

his accendam cupidinem. Neceſſe enim mihi capturas venari ab aliis, ne ſæpius appellem te importunius. At tu me accuſas, neſcius ſimulaſſe: ſed tu ne accuſa, rogo te, ac ſupplico, perfundens lacrymis literas. Tamen peccaui, fateor, ſi ſimpliciter confidentem audire vis; irrogato quam lubet pœnam, modo ne iubeas amoris noſtri diſſidium. ſolum hunc non ferro ego vindictæ modum! non; teſtor pharetram tuam, qua me dulciſſime figis. cauebo deinceps ne quid offendam: non enim te amplius vt meum, ſed vt meipſam amo Philonide. Hæc ſcribſi, teſtor Amores, mixta lacrymis ac ſuſpiriis, & ad ſingula verba planctibus.

AMORIS INTEGRATIO. XIII.

MELITTA NICOCHARITI.

NISI conceptum contra nos facinum citus diſcuſſiſſet Cupido, prôtiorque Venus vtriſque auerrunca exſtitiſſet, pulcri filij pulcra mater, ætatem nos interminatum bellum, & implacabile diſcidium diſparaffent abin-

uicem. Frustra gauisi sunt amoris nostri mali æmuli, præuisæque iis insidiæ in irritum cecidere. Itaque ego, charum caput, testor amabilem meum ac tuum cupidinem, hesternò ingressa cubiculum tuum pleno gradu, lacrymas fudi gaudio, nec potui satiari deosculandis amatoris ædibus, ac parietibus admotos digitos lætabunda, dulceque ridens basiaui. Sed interibi diffidens quodammodo dixi ad me ipsam, Vigilone, an me fallunt somniorum imagines? enim ex nimio desiderio fiebat ut minus crederem. At tu, simul tuam Melissarium vidisti, velut indicium expectatæ diu visionis, digitum cum voluptate protensum libenter & eleganter in orbem vertisti. Magnam gratiam dico amicitiae præsidibus diuis, quod rursus reconciliant nostrum cupidinem; quem ego nunc eo gratiorem ac maiorem sentio, quo iucundiores amorum videri solent post iniurias deliciæ.

VICINAE NVBTA ET VIDVA

*amant, nubta viduæ famulum, illa
nubta virum. XV.*

CHRY SIS MYRINAE.

SAN-

εἰς. μά τι νῦν ἐπέχαιρον οἱ βασκαίνοντες ἡμῖν
 ἢ φιλίας, καὶ εἰς κενὸν αὐτοῖς ἀπέβη ἢ ὅτι βλαβὴς
 ὁ σκοπός· ὅθεν φίλῃ τε μὰ τὸν Φίλιον ἔρωτα τὸν
 ἐμὸν τε καὶ σὸν, ᾗς ὅτι ὁ σὸν ἰδομάτιον εἰσιῖται ἰδαμὸν
 θαῖπτον ἢ βάδυν, ἐκλαοιούφ' ἡδονῆς· κατησπαζο-
 μιν τε ἀπλήτως ἢ ἀφροδίστοι οἴκον. Ἐπὶ τῇ
 χων ἐφαπτομένη τοῖς δακτύλοις ἐφίλοω ὅπερ ὁ πικρὸς
 χαίρουσα καὶ μειδώσα γλυκὺ. μεταξὺ δέ πως
 παροσαπισούσα, παρὲς ἐμῶν τῶν ἐφασκον· ἄρα
 ἐρῇ γοῖα, ἢ πλαῖσι με τῇ ὀνείδῃ τῶν εἰκόνες;
 ὡς ἔσφονδρα γὰρ ὅτι θυμῷ ἐλάμβανε μέ τις
 ἀπιστία. σὺ γ' ὡς ἴδῃ σὸν ἐώραχας Μηλιαῖται, ἢ
 ὡς πρὸς σύμβολον χροῖα θεάματος μὴ ἡδονῆς
 τῇ δακτύλῳ ἀνατείνας; ἀσμενῶς αὐτὸν παρ-
 εφες ἡθικῶς. πολλὰ ἔν γὰρ τοῖς Φιλίοις θεοῖς,
 ὅτι δὴ πάλιν ἡμῖν ἀντιέσθεται τῇ πόρῳ. μάλλον γ'
 θυμὸν γοῖα ἐρῇ ἢ μείζονος ἀνιδάνομαί τῆς. αἰ-
 γὰρ πως ἡδύς αἰ τῇ ἐρώτῳ μὴ ὕβρι κατὰ
 κεία δακρύσιν.

ΓΑΜΕΤΗ ΚΑΙ ΧΗΡΑ ΓΕΓΟ-

ῖσαι φίλαι, καὶ ποθοῦσιν ἢ μὴ τῇ χήρας τῇ
 δοῦλον ἢ γ' ἢ ἑτέρας τὸν ἀνδρα.

Ἡ Χρυσὴ Μυεῖνη.

M

Ἡ Χρυσὴ

ΤΟΙΣ Ἀλλήλοις ὡς φιλάτῃ συνεπιστάμε-
 θα πόθοις. σὺ μὲν τὸν ἐμὸν αἰδρα πύθεις·
 ἐγὰρ ὃ τὸ σὺ θεράπωντος ἐκθύμως ἐρώ. τί οὖν
 παροκτείνεις, πῶς αὖ διμηχρίως ἐκείνη τ' ἐαυ-
 τῆς ἔρωτα θεραπεύσῃ; ἐδεήθην, ὅτι ἴαθι, τῆς
 θεραπείας τίτλ' ἐνοοῖαι ἐμβολῆν· καὶ ταύτην ἐξ
 ἀφανοῦς ἢ δαίμων παρσέπνυσέ μοι τίτλ' γνώ-
 μιν· ἡ δ' οὕτω παρσέπῃ περὶ ἐκείνης τῆς Μυ-
 είνης, τ' σὸν μὲν οἰκέτιον, ἐμὸν δεσπότην ἐρωτη-
 κὸν δόκει· δόκει οὖν θυμὸς μὲν ἄμα καὶ τύπῃσθαι
 ἰ οἰκίας. τ' οἰκίας ἐκπέμπειν. Ἀλλὰ πρὸς θεῶν πεφθ-
 σμενός καὶ ὅς περ ἐντὶ μοι πόθος τ' μάστιγας συμ-
 μετρεῖται. ὁ δὲ οὖν οἰκίτης β' κτήτης ὁ καλὸς πόρ-
 τως αἶτι παρὲς φίλῳ τῆς κεκτημένης, φθίξεῖ
 περ' ἐμὲ καὶ γὰρ τὸν αἰδρα ὡς ὑπὸ τ' ἐκ θεράπον-
 τος τ' δέσποιναν ἰκελεύονται τ' ταχίστ' ἔξ απο-
 στελῶν παρὲς σέ, οἷον μετὰ δειήσεως αὐτὸν ἐξωθοῦ-
 σα· τῆτον δὲ τὸν ἔρπον ἐκαστέρω τ' ἐαυτῆς δόξα-
 μένη ἐρώμενη, ὅτε ἀμυγήσῃ τ' ἔρωτος ὑψηλο-
 μένου ἐπὶ γρηῃς ἄμα καὶ ραγώτης χεῖρας αὖ ὅς
 παρὰ πεπληωκὸν χειρῶν. Ἀλλ' ἐπὶ μήκεισιν ἐμφο-
 ροῖ τῆς ἐπιθυμίας τῇ συλκοιμήσῃ καὶ μοι συνε-
 πεκτείνεσθαι τ' ἀφροδισίων τ' τέρψιν. ἔρρωσο, καὶ
 πέπαυσέ μοι θρηνησάτω σου ζῆλον πλὴν ἄλλου

SENSIMVS inuicem , amica , nostros cupidines. virum tu meum amas ; ego seruum tuum efflictim depereo. quid ergo facto opus, quî commodissime medeamur vtraque nostro desiderio ? Rogabam , vt scis , deos, vt remedij cognitionem animo meo iniicerent. Et ecce ex improviso inspirauit Deus hanc sententiam menti meæ. itaque condico tecum vt sic facias. Seruum tuum, Myrina, dominum meum amatorium, finge, sed irata simul ac plagis onerans, velle te eiicere ex ædibus. sed parcus per deos, ac lorum moderans ad meum cupidinem. Ita fiet, vt pulcer ac benepartus seruus omnino ad me confugiat, quippe ad amicam dominæ : egoque confestim virum meum ad te ablegem pro seruo deprecaturum , quasi precibus hominem domo eiiciens. Ad hunc modum vtraque cupitum tenens non negliget Amore duce per otium ac facilem occasionem vti præfenti tempore. Sed tu producas longius coitus dulcedinem, eâdem mihi prorogatura voluptatem gaudij mei. Vale, desineque acerbum flere fatum

M. ij

coniugis , amicum pro eo maritum
meum potita.

*MERETRIX ADOLESCENTI,
cui alia amica potior. XVI.*

MYRTALA PAMPHILO.

AMANTEM me spernis, ac pro nihilo ducis; diligentem me habes loco secundæ ac succidaneæ voluptatis: nostrasque ædes sæpius præteris, quasi si eas nunquam videris, ferocem facis, Pamphile, aduersus me: & merito; quia non exclusi volentē, alium intus mentita; sed nihil caussata admisi. tum ego te flammatum & mutuo furore percitum vidi. perdidisti te nimium amans, neque amorem dissimulans. discitis enim spernere, vbi vos amari sensistis. Et merito vnam tu sedulo colis Thaidem; formosa enim illa, quia expetitur; eam sectaris, quia te longe pellit. Enim vos ardua expetitis, & si quando largitus multa, multa frustra precatus, irritus voti abis, tum me ceterum ex inopia exquiris; at dupondiam Thaidem magni æstimas. Sed ego malorum omnium

ἐμθυτὴν αἰτιάσασθαι. πολλάκις γὰρ ἐπομύσασα
 μύθη τινὲς ἄρτοι θούτῳ ἀφελύσασα φιλίαν,
 ἡνίκα αὖτε παλιν ἐώρων, αὐτίκα μερικῶς παρσε-
 πήδων καθαπάξ ὅτι λελησμένη τῆς ὀρκῆς, καὶ
 λῖαν ἐκ κεχυμυῶς ἠγάπων, ἐφίθων τε καὶ δέως,
 ἔσφοδράς ἄγαν ἐπελάμβανον τῇ ἀκάλαις,
 καὶ τίθησθαι ἐπέτρεπον. σὺ μὲν οὖν οἶδ' με τὸν αὐ-
 τὸν δὴ ἔσπον ἔξεν ὥς βίπειθ' καὶ ἐτοιμότητα παρ-
 καιμυῖον· ἀλλ' ἔγωγε μὲν τοὺς ἔρωτας, μεθ' ἡ-
 σῆς δὲ τῇ πέλει· καὶ τί γὰρ με περὶ τὸν ἕωπε-
 λέσαι τὸν ὄρκον; πῶς τὸν τοῖς ἔργοις ἐμθυτὴν ἐμ-
 πεδῶσαι, καὶ περὶ τῆς ἰδοκνώτων ἀποδείξαι βε-
 βαιάαν. ἐρώωσο· καὶ παρὲς τῆς θαλάσσης, ἡρώων καὶ
 φιλημύχ, μηδὲ αὐτὸς κῆρυξ ὀχλῆ.

ΜΟΙΧΟΣ ΕΠΙΜΟΝΟΣ, καὶ παρὲς ὄφροντα.

Επιμυλίδης Αἰγυώτης.

Φίλαιδεόπως, ὦ γυναι, πῶς ἀγγέλλεις,
 καὶ φηδολύνης ἄγαν ὁ λόγος. ἔφης γὰρ,
 μέγχι τις ὦ μαιράκιον πῶς ἀμύνης, μεδίνα
 ἀφελείποι χαρὸν; σὺν οἶκον ἔχω μὴ μά τινα

conciliatrix accuso meipsam : sæpius enim testata deos dissoluturam me hunc inficetum amorem , quum te rursus video , furiata statim accedo , velut immemor iuramenti , effu-
seque amplexa , suauior dulcissime , fir-
missimeque vlnis implicatum teneo ,
ac lino papillas attrectes. Tu me for-
te semper ad hunc modum habitu-
rum censes , morigeram quippe & pla-
cari facilem. Sed ego , testor amores ;
disces re ipsa : & quid opus me fru-
stra iusiurandum concipere , quum re
ipsa obligare me possim , & arbitrio
meo dicere sine prouocatione senten-
tiam ? Vale ; & per mammas perque
oscula Thaïdis , neque tu mihi mole-
stus fuas amplius.

*ADVLTÉR PVDICAM
constanter appellans. XVII.*

EPIMENIDES ARIGNOTÆ.

HVMANE mulier admones , tuus-
que sermo est miserantis admo-
dum : dicis enim , quousque tu susti-
nebis , iuuenis , nec vllum tempus in-
termittes ? coniugem habeo ; ne fru-

M iij

stra dehonestes vitam meam. abi vias
tuas, antequam ab illoprehendere,
fiatque ut propter me talis adolescens
percat. Sed quum hæc mones, ut ser-
mo tuus est, amasti nunquam, nun-
quam amantem vidisti: loqueris enim
ut prorsus in experta. Non est amator
verecundus, ne si contumeliis expel-
latur quidem; non est pavidus, ne si
moriendum sit; aduersis ventis, ad-
uerso æstu nauigare susque deque ha-
bet. His colitur Venus magis quam
thure ac victimis. Desine ergo talia
edicere; nugæ sunt etenim, atque af-
fannix meræ. At ego impavidus ama-
tor, nihil veritus, Laconum imitabor
fortitudinem. Nam apud eos admo-
nent matres filios: mihi vero dulcius
insusurrat anima, aut hanc, aut in hac,
mortemque ego libenter aut nuptias
eligam formæ tuæ causa: cadant nunc
aut tres sex, aut tres tesserae. Tu inter-
ea pulcerrima mulierum caue credas
manus esse vel linguæ tantum hæc scri-
bita; nam ita longe à vero iueris. Indi-
cia hæc sunt amantis animæ, quæ per
hæc verba totum adfectum suum pro-
didit.

τὸν ἐμὸν ῥύπαμνε βίον. ἄπιθι, τίω σίω ὁδὸν ¹ δὲ
¹ Διφύον, τῶν ὡς ἐκείνου Φωφῆς, καὶ δι' ¹ ὡς.
 ἐμὲ τοιοῦτος τεθιγγέται νεοῦας. ἀλλ' εἰ τοιαῦτά
 μοι περσάνεις, οὐπωτε ἠερίσθης ἀφ' ὧν λέγεις.
 ὅδε κατεῖδες ἐράντα. σφόδρα γὰρ ἀπειρότερον
 διὰ γῆ. ἔσθ' ἐστὶν αἰδήμων ἐρεσθῆς, καὶ περσπ-
 λακίζομενος τύχη. ὅδε δὲ δαλὸς καὶ δέοι τεθναίαι.
 πρὸς κύμα, πρὸς πνύμα πλῆν ὅθεν αὐτῷ
 Διφφέρει. τέτοις μάλλον πιμῆται Αφροδίτη ἢ
 λυβαιοτῶν καὶ θυσίαις. ἐκείνων οὖν ἀπόρου ἔλ-
 γων. λήροι γάρ εἰσι καὶ φλύαφοι παρυτελῆς.
 ἐγὼ τοίωτο ἐρωτικός αἰσχύπληκτος, μηδὲν ὀρῶ-
 δων, τίω αἰδρία μιμήσομαι τῷ Λακάνων.
 περ' ἐκείνοις γὰρ αἱ μητέρες πρὸς πῖς παῖδας
² φάσκων ἐμοὶ ὃ περσκαλδύει) καὶ ἰοὶ ἡ ψυχῇ, ² ἔρα-
 ἢ αὐτῶν ἢ ὅτι αὐτῇ, καὶ Διφ' σὸν κάλλος ἢ ³ σκοπ.
 γάμοι ἀσμενάως ἢ τὰ φον ἀερόμασι. ἔσωσθαι ἢ
 πρὸς ἔξ, ἢ πρὸς κύβοι νῦν εἰ πιπλωκάτες μὴ ³ περσ-
 τοίωτο ὡ καλλίστη γυναικὶ ὡς παρὰ ὅς τὰ γ-
 γραμμένα μόνος χερός ἐστὶ) ἔ Γλώττης ἀπλῶς.
 ἀμῶρτήση γὰρ ἡ ἀληθείας πολὺ ἐλεγχός ἐστιν
 αὐτὰ ψυχῆς ἐρώσης. καὶ κείνη Διφ' τέττων ὃ
⁴ περσκα κατεμύμνυσε πᾶσι.

ἀπὸ μὲν

ΠΕΡΙ ΠΡΟΑΓΩΓΟΥ, ΠΡΟΣ

3 πλα-
σταδίου.

ἐρασίῳ μαγιστρίῳ ἀπλάσασθαι.

Μαθητὸς Ἀλξαοφάντη.

ΓΥνὴ τῆνομα Θυξινόη πορολήματι ὄφθους
ὅτι πρὸς ὀφθαλμοὺς κατέλκυστα τ' ἀμπερό-
νιω, καὶ κείθεν χυμὸν σενὸν ὑποβλέπουσα, ἤδη-
θανε κακοτεχνῶτα τοὺς νέους. καὶ γὰρ κυνὶ ποροσίοι κα-
λύκος ἀγριώτατος ἡμερωπάτω. ταύτης ὁ Πάμφι-
λος ἔκ εἶδα ὅπως πολυποραγμονήσας ὁ βλέμ-
μα, ἐκ πορῆς θέας ἡρώσθη παρὰ δὲ ξάμνος
γὰρ τῷ κάλλει τ' ἀπορρύϊναι διὰ τῶν ὀμμάτων
ἐρωτικῶς διετρυμώθη καὶ ὡς περ βοῦς μυωπι-
αθεὶς, ἐπαράτητο ὡς κηὶ τ' ἂν πόθοι δηλῶσαι τίμῳ
ἐμφαντομνίῳ σεμνότιζα δεδιώς. στυγνὴ καὶ μφ-
ρακίς τ' ὑπόνοιας ἡ γυνή· ὡς πολλῶν ἔχουσα τῷ
ποράματι ἐμπειρία. * * ὁ γὰρ αἰθερ πορὸς ἔχ-
ὡς ποραγωγὸς ὧς ποροῦν τι ποροσῆλθεν, ἀλλὰ
τις εἶη τῷ πορείῳ ἐδόκει καὶ πολλὰ τερατο-
σάμνος ἐπηγείλατο, μόνως αὐτῷ δαγμονίως
καταδύλασσαι ὧς νέος, ὅς χυσοὺς αὐτὸν πορῶ-
ρει εἰς ποραξάμνος ἔκ ὀλίγου ὑπὸ τῷ πόδεϊ
2 τίμῳ. ποροῦντος ἡγαθὸν ἀρρήτω λόγῳ τ' αἰθερ πορῶν.

DE LENONE PRO MAGO
se amanti venditante. XVIII.

MANTITHEVS AGLAOPHONTI.

MVLIER nomine Thelxinoe, pudicam simulata, vestem super oculos adducens, sensimque inde respiciens, malis artibus illectabat improuidam iuuentutē. præferebat quippe lupa ferissima mansuetissimæ speciem capis. Eam Pamphilus nescio quo modo curiosius aspectam simul vidit, simul perire cœpit: excepta siquidē per oculos formæ exuuiā, amore exarsit. agebatur ad modum æstro percitæ bouis. Sed desiderium palam facere verebatur, simulatam honestatem reueritus. Sensit suspicionem iuuenis mulier, perita quippe talium. * Sed ille non lenonis specie accessit iuuenem, verum tanquam vnus aliquis è curiosis: multaque mira memorans, promisit solis se diuinis artibus subiecturum eam adolescenti. & sane exactis prius aliquantis aureis infando carmine traxit ad amantis pedes mulierem, sicuti facturum se iactauerat,

præmonstrata illis dum forte progreditur muliere. Illa simulationi fidem factura, primum velut proba mulier accubuit velata; paullulumque de argenteis gustavit; donec tandem exhaustit ipsas aureas. dein mutuum tandem cupidinem fassa, tum primum adtentatam se amore dicere, omniaque amantis callide effingere. Adlacrymabat sæpius iuveni, modo cupidinem suum querens, modo flens amare perditam honestatem. Videbatur Crætenſis inexpertus maris: At ille magum simulabundus ad singula mirandam artem suam laudare, manusque veluti insperatæ victoriæ signum extollere. Hæc illi ter, quater, sæpiusque fecere; donec miserum amantem tandem exhaustum pecuniis, clauoque nudioſorem statuere: tum demum eum in summa inopia relinquere, ac prorsus neglexere. Ille amore æger rogabat artificem, ut rursus illicia ducendæ mulieri cieret, etiamnum credulus, simulataque deceptus fallacia. Sed alter; Ars nostra, ô bonæ vir, non omnium horarum est; & tu alioqui lûſti adfatim. Ad hunc modum vterque

ὡς αὐτὸς ὑποδύκην ἐπὶ τὴν γυναικα παροισ-
 σάμιν ἐρεαιθύετο λέγων· ἡ δὲ τὴν ὑπόκρισιν τῆ
 πρὸς τοὺς ὁ μὲν ὡρῶν τοῖς ὑπόσεμος σιωπῶν
 πηροῖν ἐξέκαλυμμένη· καὶ σμικρὸν τῆν δόρυ-
 εἶδων ἀπεβόετο, μέγρι δὲ αὐτῇ καὶ ἀπὸ πέν- 1 κατὰ
 κεταῖς χειρὶ δ' αὖ· ἔπειτα τέως ἀντεῖν ὡς ὁ μὲν πίπτει
 γὰρ νῦν ὡρῶν τὸν ἔρωτος πειραθεῖσα· καὶ ὡς πόρ-
 τα μιμηλῶς ἐρώσης τὰ δ' ὁρῶμα καὶ ὁ καὶ εἴη· 2 δρῶ
 καὶ πολλάκις πρὸς ἐδάχρυνε τῶν μεισχίαν, νῦν μὲν μῆτις
 ἀποστρέψαται τὸ πόρτον, νῦν δὲ πικρῶς ὁλοφύρομεν
 ὡς ἐξημέσωται φρεσὶν ὡς· δὲ ὁ κρῆς ἐδόκησεν
 θάλατταν ἀγνοῖν· ὁ δὲ γρηματιστὴν μῆτος μαρ-
 τείαν πρὸς ἔχασον ἐαυτὸν ἀπεθάνμαζεν, εἰς σύμ-
 βολῶν ὡς δ' ὁ ξυμῆκος ἀατείνων τὸ χεῖρα· ταῦτα
 μὲν ἔνι γέροντι δῖς τε δὲ τελεῖ, καὶ σφόδρα πολλάκις·
 ὡς δὲ λοιπὸν τὸ ἀθλίως ἐρώμενον ἐψίλωσεν τὸ χε-
 μῆτων, καὶ κατέστησεν πατήλας γυμνότερον, ἀ-
 πέλιπον αὐτὸν πενία δὴ πού μιν εἰα, καὶ πεφρο- 3 μορία
 νήκασιν πόρτελως· ὁ μὲν ἔνι ἐραστῆς ἀειώδυνος
 ἐκ τὸ πόρτον τὸ φιλέσθαι τοῖν ἰκέτθιν πάλιν καὶ ἐ-
 κείνης διακινῆσαι ταῖς ἰσθῆς· ἐπὶ γὰρ οὕτως ἡ γαῖα 4 ἵστα
 κεκρητημένος τῇ χαλῇ· ὁ δὲ φησιν, ὡς τῶν εἰς γὰρ πα-
 τὰ πιαῖτα παρὸς καμῶν ἡ μὲν ὅτι ἡ τὸ γρη· ὡς
 γὰρ καὶ ἀπολέλαυκας ἰχθυῶς· τῶν τοῖς ἀμφοτέρω

1 πλα-
σαμύνης.
2 ο δέ.

Φαρμακίσματα τὸν νέον, ἀπῆλθον· ἡ μὲν¹ πλα-
σαμύνης (φάρμακος ἦν).² ἡ δὲ καθ' ὅσον ἐπὶ σκη-
νῆς ὑποκρινάμενος τῷ πεινῶντι ὁ γῆμα, καὶ
δαμνίωνων παροσηγορίας συνείρων· πλασματώ-
δης τὲ τίνας ὑποφθεγγόμενος ἐπικλησίης, καὶ ψι-
θυρίζων ἀπατηλῶν χρηστέων λόγους φεικώ-
δης· εἶθ' αὖθις αὐτὸς ὑποβέβηκεν πρὸς τὴν πλη-
σίον μὴ δεδιόσασιν πρὸς κελεύετο ὡς μετρίως.

3 παρ-
αγω-
γῆς.
4 οὐκ.

ΓΥΝΗ· ΠΡΟΠΑΡΑΣΤΕΝΑ-
ζουσα παραγωγὴν αὐτῇ τιμῇ γερα-
παγίδα γινέσθαι.

Αρχὶλuchs Τερπόδωρος.

4 κωμα-
στὴν ὑπὸ
εὐνομί-
αν.

ΟΡΑ παρὸς Διὸς ὅπως γυνή τις ἡρέμα
παροβέπει μακροπὸν αὐτῆς γινέσθαι τιμῇ
δοῦλιν. ἔφη γὰρ· ἡ φαρμακίστρια εἶδον ὡς παιδί-
σκη καθ' ὑπὸν οἶα Φιλῆς, ἡ παρὰ θυρῶν ἀκήκοα
νέων,⁺ ἔδ' μαστῶν ὑπὸ ἑμὲ μύρων ἀωρὶ νύκτωρ,
ὅκ' οἶα, ὅτις ὑπὸ πρὸ ἐλεύθεροι γὰρ οἱ γενεῶποι, παύ-
ζον ἔδ' γὰρ ἔδ' ἀδελφὴν ὡς γέλοιτι ἔξῃ. ἡ γὰρ μου-
σας, ἡ σόμους ἡδον, ἴσα καὶ σφρίστος ἡλυκῆσθαι ἀφέν-
τες Φωτὴν. ἀλλ' ἡ φησὶν ἡ παῖς ἀκήκοας ὡς κεκτη-
μένη· σὲ γὰρ τις νέος καὶ εὐρύςφυλος ἔτι εἰς ἀπὸ δὲ.

pellecto iuvene abiere : illa pudicæ
mores simulata ; hic velut in scena
curiosorum gestus imitatus , dæmo-
niorum contractis nominibus, effictis-
que appellationibus insufurratis , &
mussatis fallacium illiciorum terren-
dis sermonibus, dum ipse tremebun-
dus adstantem iuxta iuuenem sedulo
monet, ne timeret.

*MVLIER ANCILLAM INDV-
cens vt sibi lena fiat. XVIII.*

ARCHILOCHVS TERPANDRO.

VIDE per Iouem qua ratione fa-
mulam sensim instruxerit mulier
vt conciliatrix sibi fieret. Aut enim,
inquit, mi puera, visum in somnis vi-
di, vti adsolet, aut iuuenes comessa-
tores audiui ante ædes nocte intem-
pesta canentes reipsa, non in som-
niis: angiportus enim liberæ; ludere,
ridere, canere, cuilibet licet. Cane-
bant dulce, Musas testor; non vox
suauior ipsis Sirenibus. Et recte au-
disti, domina, inquit puella: nam te cin-
cinnatus iuuenis adhuc tenera lanu-

gine dudum amat. Hippothales ei nomen; sed forma ipsa nobilis satis; sæpiusque me super te compellauit; & volo, inquit, adfari dominā tuam: sed id tibi reuerita sum edicere. Rogauit iterum ancillam domina, sensiſti quid vellet, mi amica? sensi equidem, inquit illa. Redeat ergo, inquit, & occinat rursus, nescius me quicquam inaudisse: tum si dignus amari videbitur, faciam ei copiam mei. Venit; caput roſis ornatum ostendit; dulcius cecinit; formoſus viſus eſt, frui-tique ſunt inuicem ambo mutuis gaudiis; non admotis ſolum pectoribus, ſed iunctis per oſcula iſtis etiam animis. hoc enim oſculum poteſt; hoc petit. Feſtinant inuicem ad ſeſe animæ per ora, concurruntq. circum labias; fitque ibi coïtus animarum dulciſſimus.

MVLIER AMANTEM SEVERE

*expellens, propter amantum poſt ſati-
tatem faſtidium. XX.*

OCEANIUS ARISTOBYLO:

AMATOR adoleſcens, nomine Lyco, fruſtra perdurans, atq. oſtium
occen-

τῇ ὑπὲρ πάλα ποιεῖ. Ἰπποθαλῆς μὲν ὄνομα.
 ἰχθυὸς δὲ καὶ ἀπὸ μόνου τῶν κάλλους γινώσκεισθαι. καὶ
 πολλάκις μοι διέλεκται πρὸς σὺν. Ἐβύλομαι ἔφη
 τὸ σὺν δέσποινι παρὰ σὺν πεῖν. ἀλλ' ἐδέδην ὁμο-
 σαχρεῖλαι τὸ λόγον. αὐτίκα γοῶν κεκτημένη τὴν
 θεράπαιαν ἐπαυήρετο. ὁ βούλημα ἤκουσας ὦ
 φιλότρη; ναί, φησὶν ἡ παιδίσκη. ἡ δὲ ὡς ἐμεῖς
 γε μήπω μαθούσης, ἔφη, πρῶτον πάλιν παρὰ
 ἀδων. καὶ ἐρωτήκός μοι δοκοῖν, ἡρακλῆμα δὲ με-
 ρακίω. ἦλθεν. ἐφάμην τὴν κεφαλὴν ἐξ ὁδοῦς αἰθήσα-
 σιν, ἐμμελέτερον ἦδεν, ἐκείνη καλὸς. καὶ ἀλλή-
 λων στυαπέλαυον ἀμφω. ὁ μόνον τέρνω ἀρμό-
 ζοιτες, ἀλλὰ ἔτι φιλήμασιν ὅπισθινα πλόντες πρὸς
 ψυχάς. τὸ γὰρ φίλημα δυνάται. ἔτι τὸ ὅτι
 ὁ βλάται. αὐτὸς δὲ αἱ ψυχὰς ἀφ' ἑκαστοῦ
 παρὰ ἀλλήλας, καὶ πρὸς τὰ χεῖλη στυαυήσιν.
 καὶ ἡ μίξις αὕτη γλυκεῖα γίνεται τῶν ψυχῶν.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΥΣΤΗΡΟΣ

ἀπαυδουμένης νέον, ἀφ' ἧς πρὸς μὲν κόρον
 τῶν ἐρασῶν ὑποφύει.

Ωκεανὸς Αἰσολόγος.

NΕΟΣ ἐρωτήκός, ὄνομα Δύκων, ἀνή-
 νητα παρὰ καρτερῶν καὶ θηραυλῶν,
 N

occentans , mulierem male morigeram incusat serio. Nam is supplex vulgata & solita amatoribus ad dominas ingerere ; non miseresces adolescentem respiciens ? non condolebis amanti ? Habe me vi captum, inuictum ante qua viris, qua feminis, Sed illa cationem hanc refert è media Scythia : Quum me adfaris , ignem cædis , rete inflas , sponsia clauum trudis , aliaque irritorum ac futilium hominum facis. Tandem desperatum iuuenem iraniit ; ardensque animo , collum inflatus , statim ad contumelias amicæ dicendas versus est : quam tu , inquit , contentiosa , & nimium mulier : quam inexorabilis , testor terram ac deos .

Mirum quin tale ingenium corpus potius sortitum est feræ. Sed illa genam paullulum in læuam acclinis , dexteram lateri supponens, facete, inquit, sermonem vlciscar tuum ; sed tibi sola lingua stridet , & meras nugas blatis, Ceterum ad id quod dixisti , audi. Errantes per præcipitia feræ raro irruunt hominibus : sed captæ à vobis , & venationibus pellectæ , discunt & ipsæ ferum animum. Ad eundem modum & nos venaturis exercitas doce-

N ij

tis nunquam misereri, sed insolescere, ac superbe insultare iuventuti. quandiu enim amatis, ad ianuas amatarum humi sine strato pernoctatis, supplicesque vel vno verbo dignari petitis, testaminique cum lachrymis deos, iusiurandum habentes in summis labris, nam vt agnos lupi, sic mulieres amant iuuenes, estque hic amor, lupinus amor. Sed simul expleuistis ad satietatem vestram libidinem, amatasque prius vicissim amare fecistis, tum vos magnifice elati florem earum ridetis, ludibrio habetis miseras, superbique studio quæsitos nuper consputatis cupidines. Diariæ siquidem lacrymæ vobis, & sudoris in modum tergeri promptæ. Iuramenta vero dicitis non accedere aures deum. Abi ergo Lyco, abi lupe incassum hians, nec voca deinceps feras, quæ cauent sibi ne obnoxia sint feris.

*COMPARAT AMICAM SVAM
cum aliis mulieribus. XXI.*

ABROCOMAS DELPHIDI AMATAE.

μηδαμῶς ἐλεῖν, ἀλλὰ σκληρῶς ἀπαυθαδίσ-
 ζεσθαι τοὺς νέους. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποθεῖτε, ἂ- ^{1 ἀσρώ-}
 τρώτοις καὶ χαμηπετεῖς κριμῆσιν ὅτι θύρας ^{πς.}
 ποιήσθε, καὶ λιπῶντες ἐκείθεντε μόνου ῥήματος τυ-
 χεῖν ^{2 ἀξίον} ἐξῆντες, καὶ δακρύοντες κατόμνυσθε τοὺς ^{πς.}
 θεοὺς, ἐπ' ἀκρῶν χείλους ἔχοντες τὸ ὄρχον. ὡς γὰρ ^{πς.}
 λύκει τοὺς ἄρνας ἀγαπῶσιν ὅτι τὰ γνόμα πο-
 θύσιν οἱ νέοι. Ἐλυσθηφιλία τέτων ὁ πόθος. ὡς
 καὶ δὲ μέγρε κόρου τὸν ἑαυτῷ ^{3 ἀπο-} ἀποπληρώσεται ^{πληρώ-}
 κόρου, καὶ τὰς παρτέρεν ὑμῶν ἐρωμύας ἐκ με- ^{σιπς.}
 ταβολῆς ἐραστρίας ποιήσετε· μεγαλαυχεῖτε λοι-
 πὸν καὶ κατὰ γῆα τε τῆς ὥρας, μυσταθόμοι τὰς
 ἀθλίας· καὶ βδελύτθεσθε ταῖς ἁγίως. ὡς πο-
 θήτοις παρθεπύοντες ἡδοναῖς. ἐφ' ἡμερᾶ γὰρ ὑμῶν
 τὰ δακρυα, Ἐὼσπερ ἰδρῶς ἀπομάττειται. τοὺς ὅ-
 ὄρκοις αὐτοὶ φατὲ μὴ παρπατίζῃν τοῖς ὡσὶ τῶ
 θεῶν. λύκος οὖν χερῶν, ὁ Λύκος ἀπὸ τῆς ἀφ-
 κανῆς, καὶ μηκέτι κἀλφ θεία, τὰ φυλαττομέ-
 νας αὐτῶν ὡς πεσεῖν τοῖς θείοις.

Ο ΣΥΜΒΑΛΩΝ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ

φίλιω παρὸς τὰς ἄλλας γυναικας.

Αβροκόμης Δελφίδι ἐρωμύη.

N iiij

ΠΕρίεργος διατελὰς πρὸς τὰ γυναικα πόρ-
 παχὴ μὲν δὲ οὐχ ἵνα τέττωι ἄψαμι, μὴ
 ἔττω χολεπῶς ἀκρύσης ἔ' λείβῃ· ἀλλ' ὅπως πα-
 ράθεσιν ἀκριβοῦς σὺ τε καὶ κείνων ποιήσωμαι· τὶ ἐν

1 παρὰ- πάσας διασπαρεύουσης τὰς κάλλει, καὶ τῷ ὁμο-
 λήτοις· λήτοις καὶ ἐμμετῶν ἐννοῦμαι· ὁ δὲ τεκρίνω καὶ

2 αἰτί- κρίνω· ἢ τὸν ἔρωτα τὸν βύττωι εἰς σὲ πλεῖον ἐμμετῶ τε-

3 πᾶσι· τοξυκότα ψυχρῶ, πάσας ἐν ἑκάστῳ εἰσέκηκας,
 ὡς ἔπος, ὅς γ' ἡμῶν, ὅς κάλλει τὴν χάριτι· αἱ γὰρ

4 αἰδο- χάριτες σὺ πόρτελως· ἀδολος καὶ ἀληθῶς καὶ
 ἄν· πλεῖον πρῶτα γυναικῶν· καὶ φύσει αὐτὸς οὐκ οὐκ

ἔρως ἐπιτετέλει τὴν πρῶτα· ὁ φρεὶς μὴ γὰρ καὶ
 λυκοῦ ἔ' μετὰ πού· ἔτε φεφαιδῶς· ὅτι τὴν κεφα-

λήν δὲ ἀλγῶν· ἄτε τὴν κόμης ἀποχρῶσης αὐτῇ· ὅς
 ὅσον ὁ ῥόδιος φαιδρότερον τὴν δὴν πέφυκε πόας καὶ

λίαν καὶ ἐαυτῶν βύδωμι μὲν, ποσὺν καὶ τὴν ἐπι-

φρ· σήμει γυναικῶν ὑπερφέρης· τοιαύτην ὡς μὴ γὰρ
 ἐμὲ ἀρπάξας τὰ πόρτων ὁ μμαῖα· ὅς πορσελκεις

καρφότερον ἔ' πορ· οἷς ἔτε ἰσχυρῶ ἀλιδὴ εἰλκυσει·
 ἔτε ὅρνω θηρυνθῆς· ἔτε κυνηγῆς νεβρῶν· ὅς ἐκφ-

ρα μὲν, ἢ ἀπὸ δ' ἡεάτων ἢ τὴν ἰξῶν ἀλιδῶν· ἢ ὅπως
 ποτε· σὺ γὰρ ἀπὸ τὴν ὁ μμῶν τὴν θῆα γυνυμῶν α-

γῆς ἡμῶν· ὅς ὡς δελφίδων ἐμὸν τε πορὶ κριθὸν ἀ-
 γαθόν, ζώοις ἐπιμήκιστον, ὅς ζώοις· ἐπὶ ὅτι γὰρ ἐγὼ

CURIOSIS ego oculis obseruo
omnes vbique mulieres ; non per
Iouem vt eas attentem ; ne tu sermo-
nem meum tam dure exceperis ; sed
vt te examussim ceteris conferam ,
quæ forma inter omnes antecellis , &
cum ceteris apud animum meum col-
latione facta iudicium feram. Et tu ,
per Cupidinem , qui feliciter in te
sauciauit animam meam , omnes in
omnibus , vt aiunt , supergressa es ,
ornatu , forma , gratiis . Nam gratiæ
tuæ sine fuko ac fallaciis , vt aiunt ,
vere nudæ ; natiuus rubor percurrit
genas ; nigrum cilium in candida
fronte : nec tibi opus caput redi-
mire ; sola ei cæsaries satis : ac quan-
tum rosa reliquis herbis quantumuis
præstantibus clarior , tantum tu mu-
lieres illustres superemines . Enim tu
solum visa cunctorum oculos rapis ,
ac nouo quodammodo , quali nec pi-
scem piscator illexit , neque auim au-
ceps , nec venator hinnulum . nam illa
vel esca , vel visco , vel quouis alio de-
cipiuntur modo : at tu oculorum aspe-
ctu ridentes nos ducis . Sed ô Delphi-
dium , meumq. præoptatū bonum , vi-
uas longū , bene viuas ; nam ego ad te

N iij

vnam feror, deosque omnes rogo, ne vnquam abducatur mihi mens ab hoc recto iudicio habeas ergo tu, mea vita, à natura hanc victoriam; egoque æternum aureum amoris telum feram; quod tu ne conare auellere è meo corde; neque enim tu potes, neque ego volo: non enim mihi amor contra animi mei sententiam. Sit ergo vnus mihi finis, amare Delphidem, & ab ea amari; adloqui pulcram, & loquentem audire.

MVLIER INDVSTRIÆ

liberat adulterum. XXII.

CHARMIDES EVDEMO.

AVDI quid mulieri mœchum in amplexibus tenēti acciderit. Maritus eius peregre rediens pulsare fores & simul inclamare cœpit: illa fornum ac vocem agnoscēs surrexit è cubili, stratoque turbato, confudit omnimodis alterius corporis vestigia, certa quippe coitus indicia. Dein mœchū bono animo esse iubens, si ego te, inquit, nunc vinctū viro meo tradidero,

φέρομαι μόνῃ· καὶ τοῖς θεοῖς ἐπιδύχομαι πᾶσι μη-
 δαμῶς ἔχῃν ὡς ἔῃ ὁρθῶς φανέσθαι μοι κρίσει
 ἐπεροῖον τ' ἔνῃ· εἴθε τοίνυν ἐμὸν γένος σὺ μὲν αὖ-
 τὶν ἐκ τ' φύσεως ἔχῃς τ' ἰκίῃ. ἐγὼ δ' ἵ μέγρε φρ.
 πόμπης ὅ γ' ἔρως ἔρωτων δυνυχίταιμι βέλους.
 σὺ δ' ἐν αὐτῇ μὴ ὡς ἔῃ ἐμῆς ἀφ' ἧέσθ' καρδίας· ἰ περὶ.
 ἔτε γὰρ αὐτὴ δυνάσται, ἔτε ἐγὼ βύλας· ἔ γὰρ
 ἀποθύμιον ἔχω τ' πόθον. ἔστω τοίνυν ἔργον ἐν μέ-
 νοι ὅτι δέξιον ἐμοὶ φίλῃ Δ' ἡφίδα, καὶ ὑπὸ ταύτης
 φίλῃς· ἔ ληθῇ τῇ καλῇ, ἔ ἀκούῃ ληθῆς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΜΕΘΟΔΩΣ

τὸν μοιχὸν ἀπολύσης.

Χαρμίδης Εὐδήμων.

ΓΥναῖκός ἐστι παρορμητικὸν καὶ τὸ μοιχὸν ἐν-
 δον ἐχούσης οὕτω συμβαί· ὁ ταύτης αἰτὴρ ἔξ
 ἀλλοδαπῆς ἀφίγμένος, ἐκπλετὴν γύρει ἀ-
 μα βοῶν· ἢ δ' ἐκ τῆς κτύπου ἔκ τ' βοῆς αἰσθομένη,
 ἔξαιέτη τῆς δυνῆς, καὶ τὴν ἐρωμένην ἐνέπα-
 ραξε, πόμπη δὲ συλχέουσα ὅ ἐρισμα τ' δούτε-
 ρον ὄμαζος· ὅτι κατηγέρῃ μενύμετα συζυ-
 γίας· εἶτα φησὶν ὡς θαρρύνουσα τὸν μοιχόν.
 εἰνὼν δ' ὡς σιωπῶν δισπώ τὴν σε παρορμάγω,

μηδὲν δείσης· μηδὲ ὑποπήξῃς ὦ φίλε. σιω-
 έδησε τῶτον· δύνει γὰρ πλὴν θύραν. ὡς ὅτε τοιχω-
 ρύχον ἐκάλει τὸν αἰόδρα, Φάσχυσα, τῶτον κα-
 τέλαβον αἶερ ἐλχέμεῦτα συλαγωγῆσαι τὸν ἡ-
 μέτερον οἶκον. ὁ δὲ θυμωδὲς ὥρμηκεν δι' ἑῶς
 αὐτὸν δύνειν. ἀλλ' ἡ γυνὴ διεκώλυε πρᾶξι-
 σα μᾶλλον τὸν κακουργὸν ἑῶς πᾶσι δαδιδεῖν
 τοῖς εἰδεκα· εἰ δέ γε δέδικας αἶερ, ἐγὼ συνα-

ἡ φυλά-
 ξαι·
 γρυπρόσα τῶτον· φυ

Λέπει.

nequid metuas, neve dubites, amice. Vinxit hominem; aperuit ianuam; virum tanquam ad perfossorem vocauit; hunc ego, inquit, mi vir, domum nostram expilare aggressum cepi. Iratus ille ad arma ocyus vt hominem tolleret. Inhibuit mulier, monens satius esse matutino tradere maleficum Triumuiris. Quod si tu, inquit, metuis, mi vir, ego vna peruigil eum custodiam. ***

Cetera defunt.

AD ARISTÆNETVM

NOTAE.

SCRIBTORIS huius mentio nulla in antiquitate omni quod sciam : primus dedit eius nomen in vulgus, & simul epistolas istas Sambucus anno 1566. dignas sane quæ non perirent. Et ingenue ille dedit, ad fidem scribti libri, ne mutatis quidem quæ facile emendari poterant ; quam ego eandem fidem secutus sum, ut exemplar ipsum non immutatum ederem, nisi sicubi accentuum aut adspirationum error fuit, qui errores ab exscritore, non ab autographo. Quæ certa putavi, adscripsi oræ libri, ceterorum coniecturam, simul rationem eorum quæ adscripsi, & quorundam difficiliorum illustrationem servavi his notis. Quæ non potui, supersunt satis multa, quibus sanandis feliciora ingenia non dee-

runt. Hoc vnum addam, epistolas has ter-
 sas, elegantes: sed fere totas ex optimorum
 scribtorum assutis locis consarcinatas; cu-
 iusmodi notavi multa è Platone, Luciano,
 Philostrato, aliis; plura notaturus, nisi iam
 tandiu abessem à libris, & scribto rem hunc
 ipsum fere in mediis armis recensuissem
 magis quam in illo literata otio. Aetatem
 qua vixit, non aliunde probem quam ab
 epistola xxvi. primi libri, in qua mentio
 Caramalli Pantomimi, qui non longe ab æ-
 tate Sidonij Apollinaris; & vtriusque Ro-
 mæ, quod nomen sub ævum posteriorum Im-
 peratorum datum Byzantio, translata se-
 de imperij. Non esse eum cuius mentio in
 Stephano, mihi certum; ne eum quoq. quem
 quidam docti censent Aristanetum qui col-
 lega Honorio A. in sexto Consulatu. For-
 tean nomē inscriptum primæ epistolæ transf-
 latum ad auctorem huius rhapsodiæ.

*AD LIBRUM PRIMVM.**EPIST. I.*

A ΠΙΣΤΑΙΩΣ] Duplex inscriptio cui-
que Epistolæ ; nominum vna ,
quæ ab ipso auctore, & habet hoc ele-
gans, quod fere apta nomina argumē-
to proprio ; quod in quibusdā Latine
adsequi promptum fuisset, at in cete-
ris non potuit commode, eoq. visum
seruare Græcam nomenclaturam. In-
scriptio altera, index & veluti argumē-
tum ipsius epistolæ, quam non credam
esse ab auctore ipso ; concinnā tamen
& fidelem satis, eoque retinendam. Pe-
iore fato fuere pleriq. libri, vt ignaros
quosq. habuerint cōsarcinatores eius-
modi lemmatū, qui sæpe inscriptioni-
bus falsis fucum faciunt lectori, adeo
vt occupata mens & eorum fidei cre-
dula non peruideat interdū quid con-
tra verum sit ex ipsius auctoris verbis.
Dabo exempla illustria duo. Suetonij

caput est in sceleribus Neronis, quo
arxisse id monstrum refert etiam ma-
tris cupidine. Inscribere vulgo, *Matris*
nefarius concubitus; insinuauitq. se ex eo
lémate opinio inueterata sæculis mul-
tis, initam matrem ab hoc monstro:
quod nullus antiquorú adserit, & ste-
tisse hac fini desiderium volunt, vt v-
terq. voluerit, neuter ausus sit. Sueton-
ium ipsum lege, nihil eiusmodi. hoc
tantum, ita exharsisse nefandam homi-
nis libidinem, vt in lectica vectus cum
matre imaginaretur sibi concubitum,
& traderet incestis manibus sceleratas
libidines. Hoc enim vult quum ait, *li-*
bidinatum inceste, maculisque vestis prodi-
tum. Alterum exemplú è nostro Frois-
fardo est, cuius caput septimum libri
quarti de Betisacho Ioannis Bituricé-
sis ducis quæstore. Videas léma, credas
quæsitam eius neci causam ex confes-
sione hæreseos & sodomiticæ libidi-
nis: ita enim scribunt. At in capite ipso
attēdas curatius, nihil fatetur nisi hæ-
resim

resim, Bulgaris se eadem sentire, nec certum esse de incarnatione, de resurrectione, & cæteris quæ tum Ecclesiæ credita. Error ex eo, quod Bulgarum se fatetur, quo tum nomine hæretici omnes vocati propter Bulgarorum à Pontifice Romano discessionem. At isti credidere accipiendum eo modo quo vulgo sumimus, quum Italicam vocem *bugerronis* interpretamur. Delenda ergo eiusmodi lemmata, & in Froissardo notanda fraus consiliariorum Caroli VI. qui quum Betisachum propter obiecta crimina damnare nō possent, quia dux Bituricensis eorum auctor fiebat, persuaserunt scelesto homini, ut fateretur hæresim, credulus remissam iri litem ad Pontificem Romanum. Prorsus eadem malitia, quæ vsus Rex Chilpericus conuincendo Prætextato Episcopo Rotomagensi, apud Gregorium Turonicū v. xviii. Meliore fide Domitianus in Secundi epistolis.

ὅτι μὴ ἐδουμουργήσιν] proflus ut in epist.
 15. φύσιν τε καλὴν, καὶ τῆς Αφροδίτης ὅπσις-
 μώτερον κοσμηθεῖσα.

ὅτι μὴ αὐτῶν] Lucianus εἰς εἰκόσι. καὶ ὅ
 ἐκείνῳ παρέπον, ὡς μέλαινα μὴ εἶναι ἀκριβοῦς;
 ὅποια μὴ εἶναι. λαμβάνει, ὅσα ποιεῖται χρῆ, καὶ ὅ
 ἐρίθημα ἐπαρθεῖν.

αἴγλιον λαμβάνεται] nemo est qui non
 videat corruptum locum, & statim iu-
 dicet rescribendū, λαμβάνεται. Sed aliud
 latet, scribendumq. αἴγλιον λαμβάνεται.
 nam ut supra dixit, ὅτι μὴ αὐτῶν αἰκόρας
 μὴ εἶναι, ita nunc proflus simili con-
 structione, ὅτι κύκλῳ λαμβάνεται αἴγλιον λα-
 νάται. Γλίω pars oculi, quam pleriq.
 eandē volūt cum pupillo, quæ est κόρη.
 Pollux, τὴν κόρης αἰγλίον. noster, ut vides,
 ὅτι κύκλῳ λαμβάνεται. Poëtæ sæpe pro toto o-
 culo. Non dubito quin hæc emenda-
 tio doctis omnib. videatur certissima.

ὕακινθος αἰγλίον] Locuz est Odyss. ε. & ψ.

Οὐλας ἢ γὰρ κόμας ὕακινθος αἰγλίον ὁμοίας.

οἷς εἰς ὑποφύεις] Basilus. ὡς ποιεῖ οἱ ζῶ-
 νταί, ὅτι οἱ εἰκότων εἰκόνα ζῶντες, πυ-

καὶ πρὸς τὸ πρῶτον ἀποβλέποντες; τὸν
ἐκείνῳ χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἐαυτοῦ ἀποιδά-
ζουσι μεταγίῃαι φιλοτέχνημα.

ὥς ὑπερφυσίς] Varro Papiapapæ, πρὸς
ἐκχομίων.

*Sigilla in mento impressa amoris digiulo,
Vestigio demonstrant mollitudinem.*

Sed hanc mulierum ὑπερτίηται non pro-
bat. ille apud Achillem Tatium παιδε-
ραστής, lib. II. καὶ οὐ μαλθαίνει τὰς ἐν Αφρο-
δίτῃ πρὸς πλοχὰς ὑπερτίηται ἄρκον, ἀλλ' αἰπύ-
πει πρὸς ἀλληλα τὰ ἄμαρτα, καὶ πρὸς τῆς ἡ-
δοῆς ἀθλῆς.

ὡίκα ὃ φησὶν] in Alciphronis ἑρω-
τικῆς. Σπρίως μὲν οἷον ἐφθόγητο, οἷον ἐβλεπεν ὅσα
ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς σφρίβες ἐνίδρυνται.

μιμήσασθαι] lege μὴ μιμήσασθαι. ut in Ep.

XII.

ἀπίτω φόβος] plena exemplorum om-
nia auertentium invidiā ac fascinum,
ubi quid magnum, præcipue ubi elata
verbis ac laudibus humanitas, quod
nunquam veteres nisi inuocata pace
Adraſteæ; & si præteriretur, vlcisci

eam credidere. Notus est insignis locus in Rhese Euripidis,

Ἀδράστω παῖ δ' ὅς

Εἴργρις το μὲν τῶν Φθόνον.

Et in eadem fabula, -- σὺ δ' Ἀδράστειά λέγω, pro quo dicebant etiam, ὡς σὺ θεῶν εἶπαι. quod in Platone verterūt male. Nam Nemesis & Adrastea nihil aliud quam Deus ultor superbiorum, & expressit recte quicumque ille auctor Panegyrici ad Pisones,

*Si tamē huic de se cuiquā promittere fas est,
Et Deus ultor abest. —*

id est, Nemesis. Mutauere qui non intelligebāt. Notum præsiscini veterum ex eodem more, & quæ ad Virgilij octauam Eclogam obseruata alia.

οὐ Νέμεσις] ex illis Homeri:

Οὐ Νέμεσις Τρώας καὶ εὐκνημῖδας Ἀχαιοὺς
Ταῖσι δ' Ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγος πά-
λαις ἀθανάτησι θεῆς εἰς ᾧ παῖ ἔοικεν. [ἔστι,

II.

Νεαρίσκη] lege, Νεαήσκη ἐφ' ἀμύνει
πρόδοσιν.

αἰαδλέπουσαι χάλει] non me extrico,
 nisi legas, χερσέντως μειδιῶσαι. aut αἰαδλέ-
 πουσαι χερσί, ἔρωτας μειδιῶσαι quasi sit, gra-
 tiose reſpicientes, amanter ridentes.
 quod tamen ſine exemplo, nec placet.
 Mox legendum, μόνω γε τὰς ὀρθμῶ.

ὅμοι ὡς ἡμῶν] lege, ὅμου ὡς ἡμῶν ὁδο-
 τήσαν ποιεῖς. Sequentia id arguunt.

μέχρι μὲν οὖν δούρει] ad verbum ex Pla-
 tonis ſympoſio.

θάλαμον αὐτοχέδρει] Achilles Tatius
 lib. 5. καὶ ἐγγύετο ὅσα ὁ ἔρωσ ἤθελες, οὐτε φρω-
 μῆς ἡμῶν δεινότητων, οὐτε ἄλλου πινός τῃν εἰς
 παύσασθαι ἀφροδισίων. αὐτοεργός γὰρ ὁ ἔρωσ
 καὶ αὐτοχέδρος ὀφειδής, καὶ πᾶντα τόποι αὐτὰ
 πηδῆμας μυθήειον. ὅς δ' ἀφειέρων ἦδρει μάλ-
 λον ὅ πολυπράγματος. αὐτοφῆ γὰρ ἔχῃ πῶ
 ἡδονῇ.

III.

Γῆρα καὶ νέος] ſcribe, ἐταῖρα καὶ νέος. Item,
 ἀλλήλοις.

Αἰδοκόμεν] viri nomen eſt, non mulie-
 ris. Indicant quæ in fine; factum vt ἀ-
 βροκόμεν, χερσοκόμεν, ἀχειροκόμεν.

τῇ ἀφ' αὐτοῦ] multa in hac Epistola ex
 eleganti illo Platonis Phædro, è quo
 & Cicero quædam initio primi & se-
 cundi de Legibus, & Lucianus ἐν εἰκόσι,
 & Apuleius illa in libro de Deo Socra-
 tis, quæ inemendata reliquere postre-
 mi editores. ego adscribam ut legēda.
*Ita est enim apud Platonem, ne quisquam
 arbitretur omina cum vulgo loquētium ca-
 ptaſſe quippe etiā ſemotis arbitris vna cum
 Phædro extra pomerium ſub quodam ar-
 boris opaco umbraculo ſignum illud adnan-
 tium ſenſit, ne prius tranſcenderet Iliſſi mo-
 dicum fluentium, quam increpitu indignatū
 amorem recinēdo placatſet; quum praterea
 ſi omina obſervitaret, aliquādo eorum non-
 nulla etiam hortamenta haberet, ut vide-
 mus pleriq. uſuuenire, qui nimia ominum
 ſuperſtitione non ſuoſte corde, ſed alterius
 verbo reguntur. Recinendo τῇ παλινωδία,
 quod recantare Horatius. Omnia pro
 omina tandiu hic heſiſſe non magis
 mirum, quam in loco Gellij i. xxii. Ca-
 nenda igitur eſt non improprietas ſola verbi,*

sed etiam prauitas ominis, si quis se nunc senior aduocatus adolescenti superesse dicat. Vbi etiam postremae editiones, prauitas omnis. Et in illo Apuleij Milesia 1. Vix effatum me statim familiares omen nefarium exsecrati, raptis cuiusquemodi telis insequuntur. vbi vulgo omnes exsecrati, nullo sensu. De quo nos ad Apuleium latius. Scribseram hæc, quum prodiit etuditissimi Casauboni Apologia, & in ea emendatus ille prior Apuleij locus: in quo iuisse in eadē omnia virum emendatissimi iudicij sane gaudeo.

ὁ δὲ πλάτωνος] in Platone; ὁ δὲ οὖν ἐκείνου πένυ ὑψηλοτάτην πλάτωνος, τὴ μὲν. ἐκ δὲ σκιάτ' ἐστὶ, καὶ πνῦμα μέτερον, καὶ πόα κατίζεσθαι, ἢ ἐὰν βουλώμεθα κατακλιθεῖναι. Et postea, ἥ τε γὰρ πλάτωνος αὐτὴ μέλα ἀμφιγραφὴς τε καὶ ὑψηλὴ, τῆ τε ἀγροῦ δ' ὕψος, καὶ δὲ σφῆκιον παλῆαλον, καὶ ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἀμῆτης, ὡς αὖθις δέσσει τον πρὸ ἔχει τον τόπον. Omittit tamen noster illa quæ elegantissima in Platone, de accliu leuiter loco, vt accubantibus cervicalis loco esset.

πρότων ὃ κομψότατον ὃ δὲ πῶς, ὅτι ἐν ἡμέρῃ
 παρσάτει ἰχθυή πέφυκε καὶ κλησέτι τὴν κα-
 φελὴν παγκάλως ἔχῃ. Quæ tamen omnia
 in Platonis Phædro tanquam iuuenili-
 ter lasciuiētis styli indicia notauerunt
 Philosophi veteres. Vide Plutarchum
 ἐν Ερωτικ. & huic epistolæ illustrandæ
 vide perfectissimam delicatissimi orti
 descriptionem in Torquati Tassi lib.
 xvi. operis emendatissimi.

οἱ τὸν πολυτελεσάτων] Malo, οἱ δὲ πολυτε-
 λέστατον δάπεδον, δένδρῳ τε πολλὰ τῆς ὑπέρρας
 σπηλοῖον. adsedimus, qua ditissimus campus,
 & plurimæ circum arbores. δένδρῳ-
 ται corrupte pro δένδρῳ τε, ex dictantis
 homophonia, vnde errores innumeri
 in Græcis libris. Polluci, ὥσπερ κελύφης,
 pro ὥσπερ καὶ λέβης. Locus Homeri est
 Odyss. η.

ὣν οἱ μὲν ὀργῶσι] Ex Philostrati νήσεις.
 βότρες ὃ οἱ μὲν ὀργῶσι, οἱ δὲ φηκέζουσιν. οἱ δὲ
 ὀμφακες, οἱ δὲ οἰνολύται δοκούσιν. Sed ille ab
 Homero Odyss. η.

Εἰς τοῦτο οἱ πολὺ καρπὸς ἀλὼν ἐρρίζωται

Τῆς ἐτέρῃ μὲν ἡλόπεδον λυγρὸν εἰς χόρῳ
 Τέρεται ἡελίῳ· ἐτέρας δ' ἄρα τε τραγῶσιν,
 Ἀλλας ὅς βαπτεύουσι· περὶ οἷθε ὅτ' ὁρμακας εἰσὶν
 Αἰθὺς ἀφιεῖσθαι, ἐτέρα δ' ὑποτρύχουσι.

ἢ ὅτι πηγὴ] Plato, ἢ γὰρ αὐτὴ πηγὴ χειμερῶν
 ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥέματι ψυχρῷ ὕδατος, ὥς
 γὰρ τὰ ποδὶ τεκμήρεται. scilicet, quia illi
 αὐτόδοτοι. Cicero II. de Legibus: *Nec
 enim ullum hoc frigidius flumen attingi, quā
 ad multa accesserim, ut vix pede tentare id
 possim, quod in Phaedro Platonis facit So-
 crates.*

ἢ (αἰ κοπίδας] Ethic Nymphæ à Pla-
 tone. νυμφαὶ τε πινῶσι καὶ Ἀχελώου ἱερὸν ἀπὸ
 τῶν χερῶν τε καὶ ἀγαλμῶν ἔοικεν εἶναι] Sed quæ
 sunt κοπίδες nymphæ? an οὐπίδες; an ἐλι-
 κώπιδες; sed ego malim κοπίδας, voce
 formata à κοῆπος, quamvis sine exem-
 plo, quia & supra dixit eodem modo
 νύμφας ὁπωρεναι.

ὅτι λεπτοὶ ἄμα πειμνυμένοι δὲ ὥρας] me-
 lius, πειμνυμένοι δὲ ὥρας, nec displicet viri
 docti coniectura, qui legit ὅτι φλεκτῆρ,
 quia mox sequitur etiam λεπτοί. Sed

omnino præferendum quod eruditiss.
Cassaubonovisum, ὅτε καὶ μὲν ὡς αὐ-
του μὲν, pro ὁλεπὶόν αὐμ.

ἐπὶ ὃ ὁ ἔμπροϊν] Scribe, ὁ ἔμπροϊν. Pla-
to, εἰδὲ αὐτὸ βούλησθαι ὁ ἔμπροϊν τῷ ἔργῳ ὡς ἀ-
γαπήτοις τε καὶ σφύδρα ἡδὺ φρονέον τε καὶ λιγυ-
ρὸν ἐπηχίτῳ μοισικῷ τῷ τετρίγῳ χορῷ. Lu-
cianus ἐν ἔρωσι. ὅτι οἱ καὶ κερυφίῳ λιγυ-
ρὸν ὡς αὐτοὶ τετρίγῳ.

ὁ μὲν ὅτι περὶ πέντας] Ad verbum ἐ Philo-
strati ἔλεσι. ὁ μὲν γὰρ ὅτι περὶ πέντας ἀναπαύει
τὸ πόδε καὶ αὐτὸς. ὁ δὲ ψύχῃ ὁ πτερόν. ὁ δὲ
ἐκκαθαίρει. ὁ δὲ ἦρε τῷ ἐκ τῷ ὕδατος. ὁ δὲ
εἰς πλὴν γλῶσσαν ἀποκαταλείπει ἀπασιπύσασθαι καὶ ἐ-
κείνῳ. de cyncis.

ἡμεῖς δὲ ὁ ὑφ' αὐτῶν] Philostratus in Mi-
da. καθεύδει ὁ σάτυρος καὶ ὁ ὑφ' αὐτῶν τῇ φωνῇ
λέγων μὲν ὡς αὐτῶν, μὴ ἐξεγείρηται, ὅτι ἀ-
λύση τὰ ὀρώμενα.

τὸ περὶ ὅτι ἐχέτηρος] Elegantissima de-
scriptio riunli, cui additæ phialæ cum
aqua & vino, quæ navium in modum
per aquā aduectæ conuiuas ipsos quæ-
rent. Legendum autem, τῷ περὶ ὅτι ἐχέτη-

MUS, ὁρῶν τὸ μηδὲ φυτόν ἐπεφέρει το φέλλον.
 pro velo, inquit, ferebat folium me-
 dicæ arboris. Nam legendum ἰσία, &
 mox κυβερνώμεναι. item παχυναιήσασαι.
 παχυναιήν παχίως πλέει. Lucianus ἐν ἑρω-
 σι, παχυναιήν σκάφος διτρεπίστον.

ἡ παρὰ δὲ τελέῃ] Lege, ἡ πᾶσα ἀφαιρε-
 ῖ. ex Platonis symposio: Αἰσοφαίης ὅτι
 παρὰ Διόνυσον καὶ Αφροδίτην πᾶσα ἀφαιρεῖ.
 Mox scribe cum doctissimo Casaubo-
 no, σινάδοιτες. notum est ἄδην ὅτι τῇ κύ-
 λυ, ex Platone & aliis.

ἡ ὅτι λήμων] Philostratus in epistolis.
 ἡ ὅτι κεφαλὴ λήμων πολὺς, αὐτὸς φέρων, μή τι
 ἕρως ἀπεισι, καὶ χιμῆρος μέσος φαίνεται.

καὶ δὴν ὅτι τελέῃ] & hoc à Philostrato.
 καλὸς γὰρ ὁ εἴρατος, καὶ δὴν ὅτι τελέῃ τοῖς
 ἐν ὧρ. vnde vides hic legendum δὴνός.
 sed apud utrumque optimo & doctiss.
 Casaubono videbatur legendum ὅτι-
 τελέῃ, quam ego hominis amicissimi
 coniecturam sum secutus. Mox pro τοῖς
 λόγῳ mihi visum rescribere τοῖς ῥόδις. de
 utroque doctorum iudicium esto.

ὁ ὕμνος] lege, καὶ τοιοῦτον ὅστις Ἀνθοκόμε-
σται ἀπὸ λαοῦ.

III.

Ἡμιφάειον αἰθουργός] αἰθουργά fere veteribus τὰ αἰλιπόρφουρα, hoc est, quæ tinctura è marina illa eximia pupura. Sed & pro succinctiore veste inuenias usurpatum, qualis trabea erat, quam αἰθουργίδα vocat Plutarchus; qualia amicula matronarum, quæ superinductæ prodibant foras domi ponebant, aut ubi ad vicinas venerant, vt in Epistola sequenti; mulier fugit relicto amiculo, quod posuerat in conuiuio. Succinctiorem esse vestem ostendit, vel ὅτι τῆ ἡμιφαιίου vocabulū, quod Suidæ ἡμισυ τῆ ἱμετῆς. Matronarum esse, aut earum quæ matronarum in modum ornata, indicat etiam locus in fine Epistolæ XVIII.

οἶδα γάρ] Scribe, ἀφικνούμενος. Similis locutio Epist. I. ἥς δι' ἔρωτα πολλῶν οἶδα καὶ νῦν ὅτι περσοφιλὲς ὄνομα πολλάκις εἰπὼν. & III. οἶδα πολλάκις τίν' ἀγῶσιν πλεστηγῆς.

ὁ τῆς ποταμῆς] lege, τὸν ποταμόν. Habet à Platone, in cuius Theæteto, ὁ τὸν ποταμόν καθήγουμένος, ὡς Θεαίτητε, ἔφη, ἄρα δείξῃ αὐτό. qui vadum præibat in fluuio, rogatus num profundus amnis, ipsa res docebit, inquit.

ὁ δὲν αἰαργυροῖ] infra Epist. xiiii. αἰαργυροῖ ὁ δὲν ταῖς ἐταίραις πιθανόν. Sed hic legendum omnino, ὁ δὲ αἰαργυροῖ αἰτήσῃ Aφροδίτῃ.

οὐ. ποῦτος] Multa fingi possunt & diuersa valde. non miseraberis huius infantuli? Philochori puta. Vix tantum dixerat, quum attrectare papillas cœpit: paucis immutatis. Sed hæc non satisfaciunt mihi, & quærendus alius Æsculapius.

πρ' ὀντινα] Doctissimus Casaubonus legit, πρ' ὀντιναοιῷ πειοδμῇ δεινότατος ἐστίν.

V.

Ο. χρυσῆς ἐσιάτωρ] in laude vbique χρυσῆς, de homine elegantiore. Habes sæpe in his Epistolis, & passim Latinis ac Græcis scribtoribus. Apulcius Mi-

lef.v. O nos beatas quas infantis auri nutrimenta latabunt.

VI.

Κατάφωρος] lege, κατάφωρος. Plutarcho Mars & Minerva κατάφωρος, in adulterio prehensi. Mox lege συνεπιδύσωσιν. Item, ὅτε αὐτὴ ἄλλως ἔχει; & ante, ἀμελήσω τῷ πόθῳ.

ζηνμαίων εἰς παρθέναν] Dos in solennibus nuptiarum & Romano veteri iure & Canonum ac Conciliorum antiquorum præscribitur, quam necessitatem postremo Iustinianus sustulit. Sed olim ita fuit: ideo vix nuptiarum mentio, quin dotis simul; adeo ut etiam in fictis nuptiis usurpetur, quales illæ Neronis cum Pythagora, apud Tacitum, Sulpitium, Victorem: Gracchi cum cornicine; apud Iuvenalem Saty. II. Siliij cum Messalina, apud eundem Iuvenalem Saty. x. ubi recte.

-- Et ritu decies centena dabuntur

Antiquo. --

recteq. Glossæ veteres, *Dos scilicet*, in-
 quiunt, *secundum morem*: nam in hoc
 ritus antiquus, quod dos dicta, non
 quod decies centena dicta doti, quæ
 nec summa legitima & solennis, ut vi-
 detur viro docto; alioqui frustra sint.
 Icti, qui facultates expendunt toti di-
 cendæ, si agnoscimus legitimam dotis
 quantitatem, non discretis conditione,
 familia, natalibus: neq. rursus, quod
 alteri viro magno placet, summa ea
 dotis maximæ prisca ætate; immo ma-
 xima ea summa etiam Augusti & se-
 quentium Imperatorum ævo. Seneca
 Consolat. ad Albiam, Plutarchus in
 Antonio. Martialis. Tacitus. Papinia-
 nus. Vtrique erroris causa ex illis ver-
 bis, *ritu antiquo*, quæ, ut dixi. bene ex-
 plicant Glossæ veteres, quas edidit P.
 Pithæus vir doctissimus, & natus bo-
 no literarum.

VII.

Beatus] nolui mutare, quia consen-
 sum video perpetuum in omnibus his
 voci-

vocibus, vt eas non inflectat, quamuis contra Grammaticos canones. Infra Epist. xii. τὸ βελτίω βίου. xi. καλλίω. xiiii. μίζω.

Φοινίχια] videtur legendum, αἰθρὸς περὶ τῇ παρὲς τὸ μῦθος σκυοικία.

VIII.

Ἐχέπολος] immo, ἐχέπωλος.

χρυσοῖς ἵπποις] vt in Epist. i. ὁ χρυσοῖς ἔρως. in v. ὁ χρυσοῖς ἐστίατωρ. in x. ὁ χρυσοῖς γάμος.

ἄειτα] distinctione adhibita claram facies sententiam: ἄειτα μόνος οἶδεν ἵππῳ ἄζεσθαι πόθος. αὐτὸς ἐμὲ, ἔδ' ἐμοῦ, & cetera. optime Amor ipse equitare condidicit. Is me & per me equum meum calcaribus subigit.

κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν] conuenienter huic meo ministerio; vt Virgilianus ille conuenienter pastori Romam æquabat Mantuæ.

ἔτι τῶν ἐκείνων] Venus apud Moschū, τοὶ πικροὶ καλὰ μοι, τοῖς πολλάκι κἢ μὲ τίβρωσκέ. Apul. Mil. v. *Et maiores tuos irreuerenter*

*pulsaſti toties, & ipſam matrem tuam, me
inquam ipſam, parricida, denudas quòtidie.*
Lucianus *ὁ θεὸν ἀγλάῳις. xi.*

VIII.

Καὶ *συνοίκων*] *Lege, καὶ συνοίκου. idem
eſt quod in ipſa Epistoſa ait συνοίκου.*
Nota porro famulatum magnum in
comitatu matronæ, è more veteri, vt
ſine comitibus non prodirent foras.
Plautus *Amphit. & Caſina. Quintilia-
nus Declamatione ccc i. Iuuenalis
Sat. vi. Conducit Comites. —*

Tacitus *iii. Annal. Sabinus coniūgem &
liberos Germanici percolere, ſectator domi,
comes in publicum. Vlpianus in l. 15. de
iniur. Ouid. iii. de Arte:*

*Quoque ſui comites ire vetantur, eat.
quem male mutant. Comitatus hic po-
ſteriori æuo frequens è ſpadonibus.*
Lucianus *ὁ εἰκόσι. Marcellinus lib. xiiii.*
Hieronymus *ad Furiam viduam.*

πεφιλήκει δακτύλῳι] Infra Epist. xxii.
*Ἐ γὰρ ὅρα τὸ ἐαυτὸ πεφιλήκει δακτύλῳι, ἢ περὶ
ῥα τὸ μετρίῳι.*

X.

Ὅμοιον ὁμοίῳ] Plato in Symposio: ὁ παλαιὸς λόγος δὲ ἔχῃ, ὡς ὁμοιον ὁμοίῳ αἰεὶ πηλάζει. Aristoteles Ethic. viii. Cicero in Catone maiore. Habent omnes ab Homero.

Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἀγὰ θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

χερίτων δεχάς] Lucianus ἐν εἰρήσιν. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπιδυνῇ τέτοις, ἢ χεῖρας. μᾶλλον δ', πᾶσαι ἀμα ὁπόσαι χεῖρες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορδύοντες, τίς δὴ μιμήσασθαι δύναται.

ἢ γάμων, ἢ θανάτου] Infra lib. ii. xvii. ἢ γάμοι ἀσμενός ἢ τάφον αἰροῦμαι. Ovidius.

Aut ego Sigeos repetam te coniuge portus,

Aut ego Tanaria contegar exsul humo.

αἰεὶ πῖνας παρὰ δόξους μεχθράς] Ex Platonis Symposio: ἔρωτες θηρυτῆς θένος, αἰεὶ πῖνας πλέκων μεχθράς. &c.

ἅπερ ἀφ' αὐτοῦ τοῦ γάμου] Ovidius: *Nomine coniugij dicto, confusa pudore*

Sensi me totis erubuisse genis.

τεικυμίας] vt infra xvii. καὶ τεικυμίας τὸν ἔργον τῆς αἰσάτης ἑλδύς.

μόνοι δ' φησὶς] Virgilius.

*Tantiū inter dēſas vmbroſa cacumina fagos
Aſſidue veniebat: ibi hac incondita ſolus
Montibus & ſylvis ſtudio cantabat inani.*

τιω̃ Κυδίπωλω καλιω̃] obuia vbiq̃ue
exempla amantium, qui inſcriberent
nomina amicarum teneris arboribus,
vt ſimul creſcerēt. Virgilius. Ouidius.
Floridi antiqui. Adde ſolitos ſcribere
cum elogio earum formæ. Κυδίπων κα-
λή. Λαΐς καλή. Lucianus ἐν ἔρωσι, de illo
qui Cnidiam Venerem deperiit: ἦδη ὃ
πλ.έον αὐτῷ τ̃ πάθος ἐρεθίζουμένου τοῖχος ἅπας
ἐχαράσσει, καὶ πᾶς μαλακὸν δένδρου Φλαῖος
Αφροδίτῃ καλιω̃ ἐκήρυσεν. Aristopha-
nes Acharnensibus,

Υμῶν τ' ἐρατῆς ἡ ἀληθὲς, ὥς τε καὶ

Εν τοῖσι τοῖχοις ἔγραφεν, Αἰτωαῖοι καλοί.

vbi doctiſſimus Scholiaſtes, ἴδ' ἐρατῶν
ἡ πὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφει ἐν τοῖς
τοῖχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις, οὕτως· ὁ δὲ ἴνα
καλός. καὶ τῶν Καλλιμάχου.

Ἀλλ' εἴδη φύλλοις κεκομμένα πάντα φέροιτε
Γράμματα, Κυδίπωλω ὡς ἐρέοισι καλιω̃.

Καὶ ἐν τοῖς σφηξίν, Ἰὼν πρὲς γὰρ, κῆμος καλός.

vbi habes & de hoc amantium more, & versus Callimachi, ex quibus transfudit noster; è quo certe & alia habet in hac epistola quaecunque grandiora; sed periit nobis Callimachi carmen de Acontio.

Ακόντιος ὁ παιδίον] pro, μειράκιον. ut supra; τοι γάρ οὖν θυγάτηρ ὡς καλλις τοι παιδίον Ακόντιε δύοϊν θάτερον, ἢ γάμον ἢ θάνατον διελογίζου βληθείς. Sed & de Cydippe, εἶπεν ἡ παῖς. ἀκήκοα Ἀρτεμις.

παρὰ τῆς πασάδος] Scholiastes Theocriti, τὸν ἑπιθαλάμιον ἄδουσιν αἱ παρθέναι παρὰ τῷ θαλάμῳ, ἵνα τῇ παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τῷ αἰδρός ἡ φωνὴ μὴ ἐξακρύηται.

τῷτο δὲ (αποφύει] nescio an id intelligat quod exstat apud Longinum, scriptum Veneri, cuius initium, ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Αφροδίτα. Sed & alia quædam sunt in Sapphus fragmentis, quæ ex Epithalamio sumpta videri queant. Sed habet noster à Philostrato in Venere, τοσῶτον ἀμυλλῶνται ῥοδοπήχης καὶ ἐλικώπιδες ὡς καλλιπαρῆσι καὶ μελιχόφωνοι. Αποφύει τῷτο ἡ δὲ

ᾠροσφηγία· ντ videatur ὁ μιληρόφωνοι habere è Sapphus cantico. Paulo ante lego, ἡ ᾠρὸς ὕδατος. Mox scribendum, πρὸς ἐκφορὰν αἰσὶ νυμφαγωγίας.

ὦ ἑσφηλε] Scribe, αἰέσφηλε, conualuit. in Axiocho: καὶ γὰρ ἡδὴ πολλάκις αὐτὰ γέρονε συμπύωμενος αἰασφῆλαι

σταθῆματος τῆ ψυχῆς] Scribe, τῆς τύχης.

καὶ ἡ διδάσκαλος] è Philostrati Venere; ἄδουσι γὰρ αἱ παῖδες, ἄδουσι. καὶ ἡ διδάσκαλος ὑποβλέπει τὴν ἐπάδυσσιν κροτῆσα τὰς χεῖρας ὥς εἰς ὁ μὲν ἰχθυὺς ἐμβάλλουσα. quod noster leuiter mutauit, vt solet. Nam illa κροτῶσα τὴν ἑσφην, posuit pro κροτῆσα τὰς χεῖρας. Quæ sequuntur sunt ex eiusdem Philostrati Κώμῳ. μιμνῆσθαι πῶς ἡ γραφὴ καὶ κρότοι, οὗ μάλιστα δεικνύται ὁ Κῶμος. καὶ ἡ δόξα τοῖς δακτύλοις ὑπεσταλμένοις ὑποκειμένῳ τῷ σφίγγει πλὴν εἰς ὁ κοῖλον, ἵνα ὧσιν αἱ χεῖρες ξύμφωνοι πληθύνειν τὴν κροτῶσαν.

χρυσόπολις] non miror passim damnatam hanc lectionem à doctis, certatimque substituisse quemque pro arbi-

trio. quod lubitum cuique. Idem acci-
 disse mihi, nisi incidissem in Ioannem
 Tzetzem, qui vnica fax huic loco ;
 Πόαι καλοῦσι δὲ τὴν χρυσόπολιν τῇ κλήσῃ,
 Ἡ τὸν χρυσὸν τ' καθαρὸν χρομίζον τοῖς φύλλοις
 Δέχεται, ὡς χρωννύει παρὰ βαρὺς βεβαμμένη.
 Αἱ δ' ἐστὶ κίβδηλος χρυσός, ὃ δέχεται τοῖς φύλλοις.
 Herba est quæ sincerum aurum foliis
 accipit & colorem imbitur; insince-
 rum respuat.

XI.

Ἰδοὺ μαιράχιον ὠρεπὲς] Plautus Milite:
Ergo mecastor, pulcher est, inquit mihi,
Et liberalis. vide caesaries quam decet:
Na illa sunt fortunata quæ cum illo cubat:
 quæ hic expressit: ἰκανὸν ὃ καὶ ἡ κόμη. Et
 postea; μακαρία ἡ συσκοιμωμένη τέττω. Et
 illud Plauti, *Amant te omnes mulieres.*
 quod infra, καὶ πᾶσαι μοι δεκάσι ἐρεῖν αὐ-
 τήκα τὸ μαιράχιον.

πλάττεισθαι τοὺς ἑρασταί] vidi qui lege-
 rent ἑρωτας. At certum est scribendum
 ἑρμαῖ: qui efficti olim ad vultum Alci-
 biadis. Clemens Alexandrinus, ὡς ποτε

αὐτὸ καὶ οἱ λιθοζόοι τοὺς Ερμαῖς Αθλεύουσιν παρὰ
 Αλκιβιάδην ἀπεικάζον. è quo Arnobius
 lib.vi.

ὃ ἐπὶ ἡγευπον] lego, ὃ ἐπὶ ἡγευπον. Pla-
 to: οὐ πρὸν βίητος, ἐπὶ ἡγευπος δέ. Idem in
 Phædro in laudibus ponit ὃ ἐπὶ ἡγευπον,
 ut contra in culpis ὃ σιμόν. vide infra E-
 pist.xviii. vbi ἐπὶ ἡγευπον ὃ βασιλικόν.

ἰκανὴ ὃ καὶ ἡ κόμη] ad verbum è Philo-
 strati Amphione. ἡ κόμη ὃ, ἡ δέῃα μὲν καὶ
 καθ' ἑαυτὴν, ἐκδύσασα μὲν τὰς μετώπων, συγ-
 κατιοῦσα ὃ τὰς ἰσχυρὰς παρὰ ὃ οὐ καὶ χρυσὸν π
 ἐπιφάνουσα.

βίμνυες ὄμμασιν] Alciphron: μα-
 κρεία φιλότης, πῶς βίμνυες ὄμμασιν εἶ-
 δον ἐκείνῳ αἱ χεῖρες, οἷον ἐρατὴν ἔχον μνυ-
 κλείδην. Infra Epist. xviii. Μελισσάειον
 βίμνυες ὄφθαλμοῖς εἶδεν ἡ τύχη.

XII.

Καλλιχρίτης] proprium nomen est ut
 in inscriptione Epistolæ xviii.

Ὁ ποῦς δ' ἑπλάσας] δ' ὡς ἑπλάσας, Luciano
 ἐν τῷ πρὸς τὸν οἶκον. λεπτὸς καὶ ὀρθρὸς, infra
 Epist. xxvii.

ἐπέρας μὲ γδ] Scribe, ἐπαίρας μὲ γδ ἢ Πύ-
θιας ἔχῃ τὸν βίον, ἀπλότητα δέ. Pythias no-
men huic mulieri. in fine iurat gratias
Pythiadis. Mox etiam legendum ἐπαί-
ρα pro ἐπέρα, procliui sc̃pe errore.
Paullo ante scribe, ἀπορῦτα τάζεως βελ-
πίω τῷ βίῳ.

δῶρον δ' ὅ τις δῶ] ex oraculo veteri
transiit in proverbiū. Id est apud Stra-
bonem lib. vi.

-- ὁρῶν δ' ὅ, τι δῶ τις ἐπαίρει.

& apud Græcos paræmiographos.

χοραιοὶ] Gregorius Eudoxio: χοραιοὶ
ἢ ποτὶ χοραιοὶ ἰζάνει καὶ τῆς παροιμίας ἀκούεις.
Et sane ita inter se amant, ut ad um-
bram ipsam suam, si se in aqua vide-
rint tanquam ad coniugam adsint.

Ioannes Tzetzes.

Οἱ χοραιοὶ φιλαλληλοῖ, καὶ τῶν ψαράδ' ὁ γῆρος,
Ὡς εἴωρ χεῖρας ἔλαγον ὥς τιτι λεχθμίσκα
Πρὸς τ' σκιδὸν τ' εἰ αὐτῶν τοὺς χοραιοὺς κρατήσης
Ναρκίσιος ἄλλοις Λάκωνας οἶσας ὥς φιλοσκία.
quod & notant Græcorum paræmiæ.

αἰπλέγῃ ποσῶν] Ovidius:

Qua cum ita pugnaret tanquam qua vincere noller,

Victa est non agre proditione sua.

Et passim veteres.

ἡδὲ μὴλων] dele ὃ ἡδὲ, ortum ex repetitione τῆς ἡδὲ, qualia multa errantur.

ὃ πῆδημα] idem dicunt πάλμα & παλμὸν: unde & fortuitum sussultum παλμὸν dicunt, quem salissationem Latini è quo ominata superstitio veterum. & vetita Christianis primis Θεατήρησι παλμῶν. Rescribenda ea vox glossis Philoxeni, in quibus, Sagatio παλμός. male. nam ad hanc salissationem respexit, non ad iactationem è sago.

αἶα τέ πέπει] pro ἀπὸ τέ πέπει. non placent qui rescribunt αἶα τέ πέφ.

ἡμέρα μοι πᾶσα] Φύλαρχος γὰρ φησι τοὺς Σκύθας μέλλοντας καθύδην ἄγαν πλεῖν Φαρέπας. καὶ εἰ μὴ ἀλύπως τὸ χρεὶν ἢ ἡμέραν ἐκείνῳ ἀφαιρῶντες, καθίσταται εἰς τὸ Φαρέπας ψῆφον λυκίῳ· εἰ δὲ ὀχληρῶς, μέλαιναν. ἐπὶ τοίῳ τὸ ἀπὸ θησκύντων ἐκφέρουσιν Φαρέπας, καὶ Σφριθμῶν τὰ ψήφοις, καὶ εἰ μὴ διρεθεῖσιν ἡσάμ

πολλὰ λυγρὰ, διδάσκει τὸν ἀποθρόνον.
ὅθεν καὶ ἡ περσομία.

τῶν φίλων] rectus erit senarius si scribseris.

Φίλος τῶν, ὅσον ὁρᾷ τις εἰς αἶψον.

Propertius,

Quantū oculis, animo tam procul ibit amor.

Τηλοὺ φίλοι γάροντες οὕτω εἰσὶν φίλοι.

Pro ὁρᾷ legendum ὁρᾷ, quis non videt?

ἀσπασιον] Homeri est Iliad. ψ. & legendum hic, ἵκαστο, ut in Homero.

XIII.

Ὡς καὶ τέχῃ] Scribserat olim Agatho,
Τέχῃ τὸ γένος ἔστρεψε, καὶ τὴν τέχῃ.

Sed iuuat quoniam de fortuna & arte sermo incidit, illustrare Sallustij locū è priori Epistola ad C. Cæsarem de Republica ordinanda, libello sane aureo. *Populus Romanus*, inquit, *antea obtinebat, regna atque imperia fortunam dono dare*, &c. quem locum nunquam bene interpunctum vidi, neque inueni qui intelligeret. At dispungas uti feci, clara & recta sententia: Credebant

antea mortales fortunam esse, quæ regna, honores, opes largiretur. & credebant duabus de causis: prima, quod indignus quisq. diues, honoratus, potens. altera, quod vix quisquā perpetuo iis bonis frui visus. Sed postea cōtra esse didicere; fortunam sibi quemque suam fingere. Postquam hæc scripsi, prodiit doctissimi ac diligentissimi Ciaccionij Sallustius; è quo disces hoc amplius, legendum è libris, *Pro vero antea obtinebat regna atque imperia fortunam dono dare*, nam quæ ille & Latinus mutant, non sequor.

ἐπεὶ πίνω μακρόν] Plato III. πολιτ. μακρόν δ' αὖτε ποσειδών τὰς ἐπιθυμίας τὴν ἀχρεΐαν.

Χαεικλῆς] nomina mutat pro arbitrio. Nam idem olim de Antiocho & Seleucho scriptum. Appianus Syriaca. Plutarchus Demetrio. Valerius Maximus. Vide & Galeni librum περὶ τῆς αἰσθητικῆς, qui habet multa illustrando nostro.

ἡλίου ὄλως ἀφ' ὧσ' ἔμα] legendus Helio-

dorus lib. III. hist. Æthiop. qui multa prorsus his similia, vbi Chariclea amore ægra. & Apul. Miles. x. vbi nouerca languore simulato vulnus animi mentitur in corporis valetudine. & Galenus dicto libro.

καὶ τὸ δῶρον τῆς προνοίας] prænotionis, diuinationis, προγνώσεως. vide Galenū cuius libro index ab ea causa sed certe noster pro eodem ponit τύχην, ὁ θεῖος, προνοίας, pro omni causa latente & incerta. at hæc quam diuersa philosophis, vt ea præcipua differentia fuerit inter Epicurum qui omnia τῇ τύχῃ, & Zenonē, qui omnia adsignabat τῇ προνοίᾳ. Itaq. Hierocles Stoicus apud Gellium ix. v. referente aduersus Epicurum Tauro philosopho. ἡ δὸν τὸ τέλος, πόρῃς δόγμα· ὅτι ἐστὶν προνοία ὁ δὲ πόρῃς δόγμα. nam ita est legendum. Duo statuunt Epicurei valde cōtrariā Stoicis; non esse prouidentiam, & voluptatem finem bonorum. Contra Stoici, virtutem finem, & prouidentia regi mun-

dum. Vtrumque Epicureorum exsecratur Hierocles vir sanctus & grauis, & lupanaris statuit potius esse quam scholæ. sane παθήσας negare flagitiorū maximum. Eleganter Lucianus ἐν τῷ παρὰ τῆς μὴ πικ. ἀφ' ὧν. παρὰ δὲ τὸν βίσιον καὶ φιλόσοφον ἀθέτος ἐκ αἰόσιμος ὁ φίλος ἀφ' ὧν ἀλλήλῃ, καὶ ὡς δὲ θεῶν παρὰ τὸν μένος, καὶ τὴν παρὰ τὴν μένος.

ἁρμοικῶς] Omnino legendum, ἁρμοικῶς, siue ἡρμοικῶς. aptata digitis arteria. quod ante dixit, τοὺς δακτύλους τῷ σφυγμῷ παρὰ τὸν μένος.

ὅτε τὴν τῷ θεῷ] quia bis iam venerat, ut dixit, tertiam visitationē reservauit saluti dandæ. Est autem παρὰ τὸν μένος λόγος, ὅτε τὴν τῷ θεῷ, à more solenni libandi tertij poculi Ioui seruatori. Pindarus Isthmiis. Plato in Charmide & III. Νόμον. Æschylus Sophocles. Proclus.

θεῶν τὴν αἰδρα] ita solent ægroti medicos. Lucianus ἐν ὠκύποδι.

Θεῶν με σωτὴρ, καὶ πάλιν θεῶν.

Item: Σὼπερ, τί ποιῆς; μὴ τύχοις ὧτηρίας.
 Et in Aristidis ἱερῶν λόγῳς sæpe. Helio-
 dorus: πρὸς σὲ δὲ ἐλὼ δρομῆος τὸν ἐμὸν καὶ
 ὧτηρα, & θεόν.

Ἐοικέναι] non potest ferri. Scribe,
 ἑραπεία.

τοῖς οἰκέοις] Pareto legi quisq. legem san-
 xeris. Quod quisque iurus, &c. apud ICtos.

χαλεπὴ μὴ ἢ αἴτησις] fortetan rescriben-
 dum αἴρεσις. Cic. Offic. III. primum mini-
 ma de malis. Item: non solum ex malis eli-
 gere minima oportere.

XIIII.

φιλομαῖποι] volebant, φιλασμαῖποι. Ve-
 rius est φιλημαῖποι: deminuto vocabu-
 lo ἀπὸ τοῦ φιλήματος. Nomen id mulie-
 ris meretricis in Plauti Mostellaria, &
 Luciano, ἐπαρκεῖν ἀφ' ὧν ἰβ.

ὁδὲ ταῖς ἐπαύραις] Lege, ὁδὲν.

Ξυρὸν εἰς ἀκόντιον] ὅτι τὸ πρὸς σηκόντων πόν-
 αιunt Græci, quos sequi debuisset Era-
 smus. Sed sane hic ξυρὸν εἰς ἀκόντιον nihil
 aliud est quam acutum ad cotem ut di-
 cimus rectum ad amussim.

ἀσιζόμενοι] melius ἀσιζόμενον. hoc enim malo quam ἀπιζόμενον. At κρωβύλου ζῦγος notum è proverbio. Imitatus Apuleius Miles. v. *Iugum sororium consponsa factionis*. Achilles Tatius lib. v. ὃ ζῦγος κατ' ἐμὸν γρήτων αἰδρὸς καὶ γυναικὸς. Sic bigam, trigam, quadrigam Latini.

πρότα θεῖ κ' ἐλαύνεται] Inueni hanc paræmiam in vno Apostolio : πρότα θεῖν ἐλαύνεται, ὅτι τῷ δ' ἰππῶν. Αἰσοφαῖης ταγμισαῖς. ἀπέδωκεν ὃ οἱ μὲν παιδῶν εἶδος π. δ' ὀφείλιος ὃ προιμωδῶς λέγεσθαι ὅτι τῷ παρακαλῶν μὲν ταχέως ἤκειν ἢ ἀπαλλάττειν. Qui aut hinc corrigendus, quod Casaubono nostro magis placet, aut ex eo noster.

XV.

Ἐκμυρεῖσθαι αὐτὸν] volebam αὐτόν. quæ amatorie illum sauciarat. In Epistola sequenti : καὶ τῆς αἰδομένης δὲ βλέμμα δεινὸς ἐκ μύθων τὸν ὀρθῶς ἐρωῖτα. In Platonis disticho :

Ὡ ἐμὸν ἐκ μύθων θυμὸν ἐρωτῇ, δίδω.

Sed Casaubono verius visum, ἐκ μυρεῖς
ἐπ'

ἐπ' αὐτῇ. historia autem hæc in pauciora verba contracta apud Plutarchum ἐν τῷ περὶ γυναικῶν ζήτησιν.

ἀκρητή] vidi qui rescriberet ἐκρητή, pro vltro. At certum est scribendum, ἀκρητή. Salmacida spolia sunt τὰ ἀκρητή σκυλαθῆντα. sine puluere, Horatio & Gellio.

μυοῦσα] lege, μυοῖς αἱ πόλεις.

Φύσῃ τε καὶ κάλλει] scribe, Φύσῃ τε καλῇ, καὶ τῇς Αφροδίτης. simile illi in prima, ὅς μιν ἐδημιούργησεν ἡ Φύσις, κάλλιστα δὲ πᾶσι τῶν ἐκδόσμεσιν Αφροδίτη.

τῆς θεοῦ δὲ πᾶν διαπούσης] Virgilius.

-- ponuntque ferocia Pani

Corda, volente Deo.--

τὴν περὶ τὴν] melius, φανείσῃ. τὴν περὶ τὴν accipio vt solet τὴν παρτίαν, ὅτι τὴν μακρῶς. sed omnino aliquid deest, vt multi sunt eiusmodi defectus in his Epistolis.

φιλόπαιδος] immo φιλοπάτριδος.

Φύσιν γὰρ] rescribe, Φύσῃ γὰρ. infra II. XII. Φύσῃ γὰρ αἱ γυναῖκες, &c. Et superiori Epist. Φύσῃ γὰρ ὁ ποῦς βέλταστος ὢν ἐστὶ

Q

ἀχρησμήτους οἷδε κοσμεῖν.

εἶπε μοι] Plutarchus, ὡς οὖν ἀμφοτέραις
ταῖς πόλεσι δόξα ἔτι μὴ τῇ Περσίας, ὥστε καὶ τὰς
Μιλησίων βύχας γυναιχας ἀρεῖ νῦν, οὕτως
ἐρεῖ αὐτῶν ὡς ὁ Φρύγιος ἠγάσθη Περσίας.

XXV.

οὐρανὲ] soliti amantes cœlo, terræ, sa-
xis, & ceteris inanimis narrare suos ad-
fectus. Sed hoc nihil ad rem præsentē.
Omnino scriptum fuit, οὐδ' αὖτις, pro
ἀνδράσι. nec mulieribus nec viris. Mox
scribendum ἐκλαλῶν, cefatus, quod
postea ἐκφιλῶν.

μυνώμεσι ταχὺ] hæc vero quid sibi
velint, alij explicant; mihi tenebræ.
Potest dici, simulatque ad amicam ve-
nit, statim sine mora indicari ipsum
adesse. sed omnino aliquid deest.

τῷ σέρνῳ ἀμνηστέ] Ovidius: [laxa,
Prodita sunt, memini, tunica tua pectora
Atque oculis aditum nuda dedere meis.

ἐκ τῷ Σερμῳ] τὰ μετὰ τὸ τῷ ὁδοιτῶν, Σερ-
μοί. Pollux lib. II.

οὕτω παρσφοῖσα] Lucretius:

*Quod petiêre premiū arcte, faciuntq. dolore
Corporis, & dentes illidunt saepe labellus,
Osculaque adfigunt.--*

ὦ φιλότης] blanditiæ, etiam ad viros.
Socrates in Phædro. Synesius. Lucianus
ἐν ἔρωσι. & alibi sæpe.

ποιοῦτον] scribe, ποσῶτον. tantum tibi di-
cemus. vt supra II. τὰ δὲ ἐνὶ ὄψιν ἐν κεφα-
λαίῳ ποσῶτον λεκτέον. & infra XXIII. ποσῶτον
δὲ ἀπεκρίθην. Plautus Mercatore:
*I, & hoc memento dicere. nunquid amplius?
Tantum est.--*

XVII.

ὥς ὕδωρ] forte legendū, ἀναρρέων. mox
ἔπιτυχής, quod idem est cum ἐπήβολος.

κύρβις κακῶν] prouerbialis sermo. Græ-
matici Græci κύρβις κακῶν, πῆροιμία. σαρμί-
δες εἰσὶ πῆρ' Ἀθηνάοις τετράγωνοι, ἐν αἷς τοῖς
νόμοις ἔγραφον, καὶ τὰς κτ' τῶν ἀδικούντων τι-
μωρίας ἐποιούω. ἔπει τῶν πίνω σφόδρα ποτη-
ρῶν ἢ πῆροιμία.

γῆως ἐπ' ἀκραι τῶν χιλῶν] Theocritus,
Οἰμαζὶ μειδῶντι. γῆως ὅ οἱ εἶχετο χεῖλος.
Heliodorus: πρὸς αὐτὰ ἐμεῖδ' αἰν' ὀλίγον &

βεβιασμένον, καὶ μόνοις τοῖς χείλεσιν ὅπι τρέχει.

ῥαῖς γὰρ ὕδατος] πέτραν κυλαίνει ῥαῖς ὕδα-
τος ἐν δὲ λεχαίῃ. Bion apud Stobæum:

Εκ θαμνῆς ῥαθάμιγος, ὅπως λόγος, αἰὲν ἰοίσας

Χ' αἰ λῖθος ἐς ῥωχμὸν κυλαίνεται. --

Lucretius lib. i.

Stillicidi casus lapidem cauat. --

Et lib. iiii.

Nonne vides etiam guttas in saxa cadentes

Humoris longo spatio pertundere saxa.

Ovidius: *Guttacauat lapidem.* --

ὅ δ' ἐλεαρ] Eadem translatione Ovi-
dus: --- *semper tibi pendeat hamus.*

χεῖν' ὃ καὶ Ἀπερδα] Theocritus,

-- ἐς Τροίῳ πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί.

καὶ τὴν ναῦς] Cicero, *In eadem es navi,*

Epist. ii.

XVIII.

Ἀμελὴς] scribe ac distingue, ἀμυλὴς
ἀχεμφῶν, ὅπι μυλὴς δι' ὥρε παῖν. Ἀκομφοὶ non

sunt incomti, sed inficeti. Infra xxiii.

καὶ τίς ἀναφρέδιτον, βδελυρόν, ἀχομφόν τιόν-
δε ποθῆι.

λαχίνα] Scribe, λαχίνα. Nobilitas ca-

nibus Spartanis. Nonnus Dionysiac.

xvi. Αξομῆ ἐκ Σπάρτης ἐτέρους κώας. -

Virgilius: *Veloces Sparta catulos.* --

& alij passim. Mox scribe μεταγίς.

Ταυτάλευ θησαυροῖς] παροιμιώδης λόγος.
Plato in Euthyphrone.

πρώτῳ] scribe, ὁρώσῳ. Sunt autem
hæc fere ad verbū è Platonis Phædro,
vbi de senibus amatoribus adolescen-
tium. τὰς δὲ ἐρωμῶν ποιῶν τῷ αὐτῷ ἢ
πῶς ἢ δὲ διδύς ποιήσῃ τὸν ἴσον χροῖον στυλόν
μὴ οὐχὶ ἐπ' ἕξατον ἐλθεῖν τὴν ἀνδρίας. ὁρῶντι μὲν
ὅψιν πρεσβυτέρων, καὶ οὐκ ἐν ὥρῃ. ἐπομῶν δὲ
τῶν ἄλλων ταύτη, αἱ καὶ λόγῳ ἐστὶν ἀκούειν ἐκ ὅτι-
τερπες, μὴ ὅτι δὴ ἔργῳ ἀνείλικης αἰὲ πρὸς
μῶν μεταχρεῖσθαι. Vnde vides qui re-
scribenda hic postrema.

ἡλικα γὰρ δεῖ] Et hæc ad verbū ex Pla-
tonis Phædro: ἡλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λό-
γος τέρπειν τὸν ἡλικα. ἢ γὰρ εἴμην χροῖων ἰσότης
ὅτι ἴσας ἡδονὰς ἀγρῶσα δι' ὁμοιότητά φιλῶν
πρέχεται. Vides hic legendum ἀγρῶσα,
non ἀλγῶσα. Item δὴ pro δεῖ. ὁμοιότητά
& ὁμοιότατον, utrumque rectum, ut quod

infra ἐμμετέστητα, pro quo Plato, ἐμμε-
τέστατα.

καὶ ὁ κοινὸς τόπος] Communis locus, &
tractatus à multis. Sed habent omnes
à Platone, è quo hæc ad verbum ex-
scribita, Politic. v. ἀνδρὶ δὲ ἐρωτικῷ οὐ παρ-
εστὶ ἀμνημονεῖν ὅτι πάντες οἱ ἐν ᾧ τόπῳ τὸν φιλό-
παιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμνησέπη δάκνοισι καὶ κι-
νῶσι, δοκοῦντες ἀξιοῖν εἶναι ὅτι μνησείας τε ἔτι τῷ ἀ-
σπαζέσθῃ. ἢ ὅτι οὕτω ποιεῖτε παρὰ τοὺς καλοὺς.
ὁ μὲν ὅτι σιμὸς ἐπὶ χερσὶ κληθεὶς ἐπαυε. θήσεται
ὕφ' ὑμῶν. τῷ δὲ γρυπὸν βασιλικὸν φατε εἶναι.
τῷ δὲ δὴ μὲν τῶν ἐμμετέστατα ἔχον. μέ-
λαιας δὲ ἀνδρὶ κεῖν. λαοὺς δὲ θεῶν παῖδας
εἶναι μνηστέλους καὶ τοῦτο οἷον πρὸς ἄλλῃ
ποίημα ἢ ἐραστοῦ ὑποχρεωθῆναι τε ἔτι θυχερῶς
φένοντος πρὸς ὡχρότητα, εἰ δὲ ὅτι ὡς ἡ. καὶ ἐνὶ
λόγῳ πάντας παρὰ φάσας παρὰ φασίξεσθαι, καὶ πᾶ-
σας φωνὰς ἀφίετε, ὥστε μηδεὶνα ἀποβάλλειν τῷ
ἀνθρωπίνῳ ἐν ᾧ τόπῳ. εἰ βέλτε, ἔφη, ἐπὶ ἐμοὶ λέ-
γει. πρὸς τῷ ἐρωτικῷ ὅτι οὕτω ποιεῖσιν, συλγω-
ρῶν τῷ λόγῳ χάρη. τί δὲ, ἔγωγε. τοὺς φιλοί-
ροις οὐ γὰρ αὐτὰ ταῦτα ποιοῦντας ὁρᾷς, πάν-
τα οἷον ὅτι πᾶσι παρὰ φάσεως ἀσπαζομένοις;

Vide totum locum, è quo noster ex-
scribitur. Sed & illud Plutarchi ἐν τῷ
πρὸς τὸν ἀκούειν. οἱ γυνεὺς ἐν ὧρα παρμύτες, ὡς φη-
σιν ὁ Πλάτων, ἀμνηστέη δακρυοειδὴ τὸν ἐρωτικόν,
καὶ λυχνεὶς μὲν θεῶν παῖδας αἰακαλαί, μέγα-
νας δὲ αἰδριχεὶς, καὶ τὸν γρυπὸν βασιλικόν, καὶ τὸν
σιμὸν ἐπίχαιεν, τὸ δὲ ὠχρὸν ὑποκρυζομένης
μελίχρου ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ. διὸς γὰρ ὅτι
ἐρως ὡς περὶ ὁ κίττος αὐτὸν ἐκ πάσης αἰαδῶσαι
προφάσεις. Idem libro πῶς αὖ τις διγχεῖ.
τὸ κολ. τὸ φίλον. ὡς πού καὶ Πλάτων φησὶ τὸν
ἐραστὴν κόλπει τὸν ἐρωμένον ὥστε τὸ μὲν σιμὸν
καλεῖ ἐπίχαιεν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν μέ-
λαιας δὲ αἰδριχεὶς, λυχνεὶς δὲ θεῶν παῖδας.
ὅ δὲ μελίχρου ὅλως ἐραστὴν προσηύδα
τὴν ὑποκρυζομένην καὶ θύκωως φέροντες πλὴν
ὠχρότητα. Theocritus in eandem sen-
tentiam :

-- σύραν καλέοντι τὸ παρμύτες,

Ισχυρὸν, αἰλιόκαστον, ἐγὰρ τὸ μένος μελίχλωρόν.

Lucretius fine libri III.

Nigra μελίχρους ἐστὶ ; immunda ἢ fetida
ἀχοσμος ; [καί. &c.

Cassia, καλλάδην ; παρσοφα ἢ lignea, δερ-

Q^{III}

μυζήσεως] in Platone, μυζήσεως.
 fallo. Malim quod in Plutarcho, μυζή-
 σεως. idque & hic & in Platone repo-
 nendum crediderim. Mansit in Lucre-
 tio : & credunt docti fuisse idem in
 Theocrito. Habes & in Phædro Plato-
 nis. Quod sequitur, in Platone senten-
 tia hæc est, nomen hoc à nullo alio fi-
 ctum, quam ab amante imminuente
 verbis pallorem, quem iam ipsi per-
 suaferat adfectus esse leuiorem. At hic
 paullo aliter, ut solet quamuis mutatis
 superioribus retinere verba ex aucto-
 ribus minus consequentia. Legendum
 tamen πρὸς ἄλλου, ut in Platone. Meli-
 chrous nomen credis à quouis alio fi-
 ctum potius quam ab amore tuo. ποιή-
 μα, quod hic & in Platone idē est cum
 eo quod in Plutarcho παραποίημα.

Ἀφ' φιλερσείας] lege, Ἀφ' φιλερσείας.
 Mox vno verbo scribendum, γεωρή-
 σαι μὲν.

XVIII.

Ἀπέστην] abduxit ab arte & à sce-

na, scilicet, quia duxit domum. Notabis, ἀπέστη μουσργῆν, pro ἀπέστη ἀπὸ τῆς μουσικῆς ἐργασίας, vt docere pictorem & librarium, in Pandectis, pro docere picturam & librariam. in l. sin autem, & l. seq. de rei vendic. Varro; equus traditur magistro vt equiso doceat solutim. Sic Martial. discere citharædum, pro citharædicam;

Fac discat citharædus aut choraulæ.

quod mutandum non fuit. Vetus interpres Iuuenalis: Didicit à patre luxuriosus & gulosus. Similis ἐλλωτισμός in l. patronus qui operas. §. item plerumq. De oper. libert. Medici seruos eiusdem artis libertos perducunt, id est, perducunt ad libertatem; vt in Priapeis:

--- quot nocte viros peregit vna:

id est, fecit vt essent viri, vt fungerentur officium viri.

ἐφεγῆνον] rescribe, ἀφεγῆνον.

ἄλλὰ ἄφθονος] scribe, ἄλλὰ φθόνος. Ineptæ superstitio veterum, vt & sperantes magna deprecarentur inuidiam A-

draſteæ metu, quod notauimus ſupra,
& rurfus ſi quid mali edicerent, id vt
auerterent ſimul verbo, ne noceret.

Vnde illa quod Deus omen auertat;
quod minime ita ſit. Plena exemplo-
rum omnia. Inſigne illud Ciceronis,
qui ne malum quidem Reipub. nomi-
nare vult, ſed ad alias Reſpublicas o-
rationem auertit II. de Officiis: *ſin qua
neceſſitas huius muneris alicui Reipublicæ
obuenerit; malo enim alteri quam noſtræ o-
minari; neque tamen de noſtra, ſed de omni
Republica diſſuto*: quod maluit, quam
adſcribere ſuetum carmen, quod dij a-
uertant. Simile apud Lucianum, ſed
cum ſolita illi homini εἰρωνεία, εἰς τῶς
πῶς δει συγγραφῆν. ἵν' εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος
συγείη, ἢ Κελτικὸς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοὶς πρὸς
Βακταρίους· ὡς γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε πολυμήσεως
ἀπ' τῆς ἀπορύτων ἤδη κεχρημεύων.

εἰς δ' ἐότρφ παιδων] Solennis formula
legitimi coniugij, liberum quaſtendū
gratia. Non exſcribo quæ paſſim col-
lecta in eam rem.

τὸ γὰρ μετακείμενον] nominis mutandi causæ diuersæ; præcipua vbi tollenda ex animis hominum opinio abiectionis ac vilitatis, cui rei nominis mutationem apud plebem multum valere quotidianis exemplis videmus. Persis id moris fuisse Ctesias tradit, quum ad regnum venirent; sed enimvero his tantum, qui educati à iuventute alia spe quam vt essent reges; vt Codomarus, qui Ocho mortuo Darius dictus, adsumto nomine regio, vt deleret opinionem iniuste occupati regni. Causa eadem cur relatis in deos mutetur nomen, quia priori nomine vix est quin habeantur semper pro mortalibus, vt Matuta, Palæmon, Quirinus. Eadem ratio hic valuit: Cognita mulier priori nomine pro scenica aut meretrice, vbi nupsit primario viro, mutat nomen vt alia esse credatur. In adoptionibus idem fuit, vbi adoptatus plebeius in maiorem familiam, & nomen clarius. Cicero lib. ii. de

Legibus: *quasi in familiam patriciam venerit, amittit nomen obscurius.* Itaq. Clodius patricius adoptatus à Fōteio plebeio non mutat nomen. Idem, vbi mutata ciuitas: vt L. Tarquinius Priscus, ex Lucumone; Cælius ex Cæle Viuenna; Appius Claudius ex Atta Cluso. Artemidorus: καὶ ὡς Ἑλλήνων ἔτυχε τῶν Ῥωμαίων πολιτείας, καὶ ὅπως ἀφῆρέθη τὸ πατρὸς οὐνόματός τε καὶ ἀξιώματος. Ita Cn. Pōpeium Philonem habes apud Ciceronem Verrina vi. & Cn. Sulpitium Olympum, Verrina iii. qui à Cn. Pompeio, & Cn. Sulpitio adepti ius ciuitatis: sicuti & serui manumissi adsumfere nomen dominorum, vt agnoscerentur liberi. vnde nota liberorum nomen & cognomen habere, in l. quum precū. C. de liber. causa. Et tria habere nomina, in Horatio, & Artemidoro v. lxxxii. Nam certe seruis vnum nomen; & recte Popillius Rufus liber in Hadriani rescritto, Institutionibus, de eo cui liber. cau. bona addic.

quia duo nomina habet : neque ob-
stant quæ à maximo Iurifconsultorum
anquisita contra : nam & in l. xxiii. de
manumiss. dictus Gaius Scius , quia
tum habebatur pro libero , & inscri-
ptio quam adfert in vrbis Romæ epi-
grammatis exstat integrior : M. R H E-
NIVS. LIBER. XYSTVS. TI. CÆ-
SARIS. SERVVS. Sed hæc extra
rem nostram. Hoc addo mutationem
simillimam esse in Luciani Somnio ,
vbi Simon paupertinus vir , vbi here-
ditate apta fit diues, Simonidem se vo-
cari iubet. Pontificum Romanorum
nominis mutatio ab alia causa, quam
vereres memoriæ notant. paullo ante
scribe ἀπλώτησι, vel ἀπλώησι.

ἀμφιδέται] lege, ἀμφιδέαι, quo modo
locuta omnis antiquitas.

φασὲν ἰδέειν] lege, φασὶν : nam hoc ex
auditione loquitur.

ἀπὸρτα γ' οὖν] scribe, ἀπὸρταχοῦ δ' ἐν
ταῖς γυναικωνίσι. ταλασία, ἐλευργία, Suidæ
& Hesych. In fine legendum, πρὸς οὐρα.

XX.

ἐμβεβλημέναι] scribe, ἐμβεβλημένους, in-
carcerati. Mox scribendum, φυλακίδης.

δύρουαρον] notum prouerbio nomen :
Ideo ait φασί. nam ita explēda lacuna.
Præter alios Apuleius in Apologia :
quis Eurybatus, quis Syphax, quis Phri-
nondas talem excogitasset? Mox scriben-
dum, κλοπῆς, & ταύτης.

ἀλλὰ πῶς καλῶ] Scribe, ἀλλ' οὐ πῶς
καλῶ. Mox distingue, χαίμεν τῇ δίκῃ.

XXI.

γάμοι] quod mox μῦθος. Ita in his epi-
stolis & aliis scribtoribus passim, ne
quis legitimastantum & solennes nu-
btias eo verbo signari putet. Nubere
quoque ita Latini : eoque transferunt
ad pecua omnia, quibus nubtiarum
nihil cognitum nisi coitus.

ἔγω] omnino scribendū, ἔγω, δεδούλω,
ut infra xxv. ἔγω δεδούλω. & duodecci-
ma secundi; ἔγω, δεδούλω, ὅθεν ἀμφιβάλλω.

εἰ γὰρ οὕτως εἰ φίλοι] πῶροι μὴ δὲ λόγος.
Plato in Theæteto : εἰ οὕτως, ὡς θεόδω-

με, ὅι φίλοι, οὐδ' ἐμοὶ ἔχθρ' ἔν, φασὶν οἱ πύθοι-
μαζόμενοι.

μόνης ἀξίου μῦθος θεᾶς]. quod *extrema li-
nea amare* vocat Terētiū in Eunūcho,
vbi exponunt amoris gradus, videre,
adloqui, attingere, suauiri, & frui. Lu-
cianus ὡς ἔρωσι scalam sibi parasse ait
Cupidinem; primumque gradum esse
visum, sequi tactum, siue adtentatio-
nem; dein modesta oscula tum proca-
ciora, è quis demum perueniri ad vlti-
mum illud quod vocant gaudium: ὡς
ὡσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρωσι
πρωτόν ἔχθ' βαθμὸν τῆς ὀφείας &c.

ἐλπίζόμενος] distingue: ἐλπίζόμενος ὅστις
ὁ γάμος. ἡδὺς, δὴ χαρὺς, καὶ λῆξις δὴ κατὰ τοῦ γάμου
παραφροσύνη. dum sperantur nuptiæ,
dulces, vbi fuere, neglectui habentur.
querela hæc vbique obuia. cuius sen-
tētia omnis ex distinctione clara; quo
modo peccatum sæpe. In Martiale;
Nulli te facias nimis sodalem:
Gaudebis minus & minus dolebis.
Vix apparet argutia quæ hæc est. Di-

ciste gauisurum minus, si nulli te sodalem feceris; at idem etiam minus dolebis:

Gaudebis minus? Et minus dolebis.

Nam hæc molestia causa fuit præcepto, ne necesse sit vnum sollicitum esse pro pluribus. Cicero in Lælio.

XXII.

Αἴτιον δ' ἔω] Plutarchus in Catone Vtic. ὅτι κινδυνεύει τὸ λίσσιν φιλεῖν, μιστῶν, ὡς φησι θεόφραστος αἴτιον τῆς μιστῶν θυμῶς πολλαχῶς.

αὐτῶν] pro ἄλλων, quo nomine famulæ honestiores dictæ.

καὶ πόθεν] Liuius lib. I. quærenti viro, satin' salue? minime, inquit, quid enim salui est mulieri amissa pudicitia?

καὶ τεχνικῶς] Credo legendum, ἔπειθ' ἀποθνήσκων. desperatione mortuus.

εἴωθε γὰρ] Omnino legendum, εἴωθε γὰρ ἡ βαρύντης ἐὰν ἀμυγδαλαὶ δοχῇ καὶ ἀβιάλλεσθαι. solet molestia deprimi, ac deiici, si negligi videatur. In Alciphrone habes in re simili: εἴωθε γὰρ ἡ βαρύντης τὰς ἀμυγδαλαὶ καὶ ἀβιάλλεσθαι. è quo habet hic noster, quem

quem ætate posteriorem esse vel huius epistolæ titulus indicio est; qui non alterius sane Alciphronis respectu, quam sophistæ illius, præcipue quum iunctum sit Luciani nomē, cuius ἐπιμελὴς habemus non secus quam Alciphronis. nam ita solet, quum defunctæ fingendorum nominum ex ipso argumēto, adsumere inter se convenientia artificum priscorum nomina: ut nonadecima secundi, Archilochus Terpandro. qui vterque musica clarus. Mox legendum, ἐδάκρυε τε ἀπακτὸν μεταγραφείς ὅπτι θάπρασ, καὶ τῇδε καὶ κείσε τὸ πρῶτον πον εἰσώγων.

συκὰ ἔξω] scribe, σ' εἰκὰ ἔξω.

XXIII.

καὶ τὸ μὴ κακόν] respicit ad prouerbiū è Græcorum mysteriis: ἐφυγεν κακόν, βύρειν ἄμεινον. at hic contra.

πῶσιν] scribe, πῶσιν. confundit autem πῶσιν, κύβους, ἀπραγάνους, quæ diuersa omnia. ὧσιν notæ sunt quibus signant quod quisque lucratus. Sed de tota ca

re alibi latius.

ὅτῳ] lege, οὕτω.

XXIIII.

Οἱ χρυφαῖοι] scribendum χρυφαῖοι, & μοχ, εἰς δὲ οὕτω δρασύτατος.

καλλος ἀμαχοι] scio καλλος ἀμαχοι in Suida esse pro eximia forma; sed hic malim ἀμαχοι quasi ἐπιρρηματικῶς sumi, ut dicat ultro ac gratis præferri formam diuitiis, quod dixit paullo ante περὶ αὐτοῦ.

ἐκ κεκώφωχας] ad verbum è Platonis Lyfide. ἡμῶν γεμῶ ἐκ κεκώφωχας τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληχας τῇ Δύσιδος. αὐτὸ μὲν δὲ ἐκ ὑποπίνης, ἀμῶν δὲ ἡμῶν ἐστὶ καὶ ἐξ ὑπὸν ἐξ ὑποπίνης Δύσιδος οἷομαι τοῦτομα ἀχρῶν.

ἐμὲ γὰρ σοδὲν θάλλπει] Alciphron: ἐμὲ δὲ σοδὲν θάλλπει δόξα, ἀλλ' ἐν θέλω δὲς πῶς ἔστιν ἀμαχοι.

τῶν ὠτων] osculi delicatissimi genus, ut auriculis prehensis basium pangerent. Pollux. Theocritus. Plutarchus. Clemens Alexandrinus. Plautus A sinaria & Pœnulo. Tibullus.

XXV.

ὑποελθούσης] lege ὑποϋθούση. ὑποϋχέας,
insinuare se ad aliquem ut illicias. infra
prima secundi: ἡδὲ μὲν οὖν πολλαὶ τ' ἑόν
ὑποῆλθον ἐταῖραι.

κληθεῖσα μετὰ πέμπτου] Traiectio nu-
merorum. Vocata à Pamphilo accersi-
uimus etiam sororem: scilicet, ego &
Pamphilus. qualis illa Epistola III. τῇ
λεμῶνι στωεσίᾳ μιν, scilicet ego & Limo-
na. Sed verius est hic rescribendum,
μετὰ πέμπτῳ μόνῳ.

ἀλγασίματι δέῃς] lege, ἀλγασίμα τ' δέ-
ρης. Lucianus πρὸς τὸ εἶχον. ἢ πρὸς τῇ δέρῃ
λεπίος τις ὄρμος.

ὅς τ' παρσίνῃ] malim παρσίνῃ, aut πα-
ραιτινίδῃ: id est, λεπτῆς τινος ἐσθῆτος genus.
Pollux VII. XVII. καὶ μὲν τὸ γὰρ παραιτινίδῃ
διαφανές ἐστιν ἐνδυμα, ὡς νομισμένοι ἀπὸ τῆ πα-
ραίτιων χρήσεως καὶ ὕφης. Lucianus ἐν ἐταρ.
ἀφ' ἀλόγους. ὅτε ἐλλόβιοι ἔχ' ὄρμους, ἢ παραιτινί-
δῃν ἔχουσα. & in lib. πρὸς τὸ μὴ ῥαδίως πιεῖν
ἀφ' ἀβολῇ. καὶ πρὸς τὸ παραιτινίδῃ ἐκυμβάλλει.
Habes & in Alciphronē, πρὸς δὲ ἀρχαῖα

καὶ πειχινὰ πωθβαλλομένη παρανιήδω ἀγχο-
νομα καὶ φίλας. Aliud est παραινέων in
Philostrati Epistolis: ὅ ὃ φυκίον, καὶ ὁ κη-
ρὸς, καὶ ὁ παραινέων, ἔοι ὅπτις ἄρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ
χρυσῇ πέδα, Θάϊδας, καὶ Αἰσαγόρας, ἔ Λαί-
δος φάρμακα.

μέση ἐμοῦ τι] ex Platonis Symposio.
ὡς κατεκλήθη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τι καὶ σὺ, ἵνα χω-
εῖς ἡμαῖς διψάλαβη. mox legendum, πρὸς
αὐτόν.

καταπίνοντες τὰ φιλήματα] Achilles Ta-
tius II. in re simili: οὕτως ἀλλήλων παρε-
πνοντο τὰ φιλήματα. vbi & ἀποστολιμαῖον
φίλημα id vocat.

Πάμφιλος ὃ μῆλου μικρόν] ex Luciano
ἐπεικνύει διὰ λόγον xii. τέλος ὃ τῷ μῆλου ἀ-
ποδακνόν, θεωροῦντας πως, διότι πως θεωροῦν-
τίσας εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς, ὅθεν λαβοῦν γε πει-
ράματος ἐμέ η' ὃ φιλήσασα, μεταξὺ τῶν μα-
γνῶν ἀπὸ τῆς ἀποδείξεως πρὸς ἐβούλας.

ἢ σίδηρος] affine illis Græcorum par-
cemiis, ἦλος τὸν ἦλον, καὶ πάτηαλος ὁ πάτηαλος
ᾧ ἐκρυπτοῖ. ὅτι τῷ ἰωαννῶν δι' ἀμφοτέρωθεν ἀ-
μφοτέρωθεν.

XXVI.

Προς ὀρχηστρίδα] elegans epistola, & referens ante oculos pantomimorum gestum ac morem, de quibus nos plura alias. Nunc dicam hoc tantum, pantomimos Græco vocabulo dictos Italis, qui Græcis ipsis χειρόμυτοι, quod manibus omnia effingerent: nam verum est præcipuam illis artem in manuum artificioso motu, quamvis & pedum, totiusque corporis amminiculo ad exprimenda omnia vterentur. Id fiebat ita, vt repræsentarent notam quandam ac nobilem personam, in quam scribturn esset canticum à Poëta: ita enim Latini proprie, quod Græci ὑπόρχημα. Plinius. Macrobius. Eam personam primum veste ipsa referebant; vt in Velleio, *Plancus quum caruleatus & nudus, caputque redimitus arundine, & caudam trahens, genib. innixus, Glan- cum saltasset in conuiuio, &c.* scilicet, vestitu efficto in numen maris. Deinde saltantes ad numerum, manibus, pe-

dibus, eorumque ac totius corporis contractione, aut extensione, singulos versus, singula verba cantici referebant. Macrobij ea de re caput integrum, dignissimum lectu, vbi de Bathylli ac Pyladis altercatione; ad quē te mitto, lector. Saltare id Latini dixerē, Græci ὀρχίσθαι, quod erat exprimere motibus corporis verborum sensus: vnde apud Secundum in Epistolis: *me non minus male saltare quam legere*, quod non intellexerē, qui rescribserunt, *notare*. & apud Achillem Tatium lib. III. *ἰκέλευθ' με χεὶρ τοῖς νόμοις, καὶ πῶς δέησιν δεῖξαι τοῖς χρονομίαις. ὥς τῷ ἀτυχισμένῳ. ἢ ὁρῶν ὀρχίσσασθαι*. Eiusdem Secundi de Numidio Quadrato legenda Epistola, & adnotandus Sidonij locus, quem mox exscribam de Caramallo. Item Apuleij in Apologia, & liber Luciani περὶ ὀρχίσσεως, vbi plura de hac re. Iuuenalis:

*Chironomon Leda molli saltante Bathyllo,
Vbi vides vtrumque Latinum & Græ-*

cum; *Ἀερόμιος* saltat. Idē rursus iunxit: *Structorem interea, nequa indignatio desit, Saltantem videas, & chironomonta volāti Cultello.* —

Saltātem & *Ἀερομουῶτα* prorsus idem: translati scilicet isti artifices à theatro ad conuiuium, vbi ad numerum saltarent & mouerent scissorium illum gladium; quod Petronius in eadem re dixit, *ad symphoniam gesticulatus lacerabat opsonium*. Scio imposuisse viris magnis locum Iuuenalis, quasi structor dictus fuisset etiam chironomon. At in eo scriptum est, saltantem & chironomonta *συνώνιμος*, non structorem & chironomonta: quod nomen Carpo illi Petroniano non magis adstruit Iuuenalis hic locus, quam Sidonij ille alter quem addunt, *Inter Apicios & Byzantinos chironomontas*. Nam & ibi nihil aliud quam saltantes. Sed de tota ea re alibi latius.

πολύμυτος] omnino ita distinguendum & scribendum: *τίς ἰδὼν οὐκ ἠγάθη;*

πολύμνιδι, Αφροδίτῃν ἔχουσαν οἱ θεοί. ἐκείνας
 ἡμῖν, ὡς ἐφικτὸν, ὑποκρίνεις ὑπὸ αὐτῇ κρομμύ-
 μῳ. Duo laudat in hac muliere, for-
 mam & artem : nam quod dixerat ini-
 tio, fama celebratam ipsius πλὴν χάεν,
 id postea ait, μᾶλλον ἄγαμέ σε τῷ κάλλει.
 Et in fine, ὑπὸ φέρουσα καὶ τέχῃ & κάλλει.
 Ideo hic forma ait referri Venerem,
 arte Polymniam; quæ scilicet & Lyri-
 corum omnium princeps, in quibus πᾶσι
 ὑπορχήμεθα, & speciatim huius artis.
 Lucianus πρὸ ὀρχήσεως· πρὸ πῶρτον δὲ
 μνημοσύνην, καὶ πλὴν θυγατέρα αὐτῆς πολύ-
 μνιαν ἵλεω ἔχῃ αὐτῇ παρέκλειται. ubi com-
 mode ad suum propositum notat Po-
 lymniam præsidere huic arti, quia me-
 moria maxima opus pantomimis, quibus
 effingenda omnia quæ unquam fuere.
 Cassiodorus Varior. iiii. li. His sunt ad-
 ditæ Orchistarum loquacissima manus lin-
 guosi digiti, silentium clamosum, expositio
 tacita, quam musa Polymnia reperisse nar-
 ratur, ostendens homines posse & sine oris
 adfatu suum velle declarare. In carmine

de Musarum inuentis;

*Signat cuncta manu, loquitur Polyhymnia
gestu.*

quod non intellexere qui ad Rhetoricam retulerunt. Et hic versus docet Aufonij id carmen potius quam Virgilij, cuius ætas repertæ nuper arti nondum attribuerat præsidem Musam. Et hanc intelligit Leontius Scholasticus in Anthologia:

Θῆλεις ἐν ὀρχηθμοῖς κρατέει φύσις. εἷζατο χεῦροι
Μοῦσα καὶ Ἑλλαδίη τῷτον ἔθεντο νόμον.

Ἡ μὲν, ὅτι περὶ τῇ κινήσειος ὄρετο ῥυθμοῖς.

Ἡ δέ, ὅτι τῆς τέχνης ἦλθεν ἐς ἀκρότατον.

At Scholiastes Apollonij πρὸ Erato facit præsidem τῆς ὀρχήσεως.

ὡς ἐφικτὸν] quia de immortalibus loquitur, ὡς καὶ γε ἀληθεῖς εἰκότας ἀνεφίκτους (ἢ) τῇ αἰθερπίνῃ μιμήσει, ait Lucianus ἐν τῷ περὶ εἰκόνων.

καὶ αὐτὴν κοσμουμένη] vt Epist. xx. καὶ τῆς Αφροδίτης κοσμηθεῖσα. Et in prima: Λαίδα κάλλιστα πόρῳτων ἐκόσμησεν Αφροδίτη. ὀνομάσω ῥήτορα] Omnia hæc ex supra-

dicto Luciani libro *περὶ ὀρχήσεως*. οὐ μὲν
 ὁδὸς ῥητορικῆς ἀφέςηκεν, ἀλλὰ ἐξ αὐτῆς με-
 τέχης, καὶ ὅσοι ἥθους τε καὶ πάθους ὁμιλεῖται.
 καὶ ὅτι, ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπὴλ-
 λεκται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς. Et
 quod mox de Proteo, est ex illis. δὲ-
 κεῖ γὰρ μὲν ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτῆα τὸν
 Αἰγυπτιον οὐκ ἄλλο ἢ ὀρχησέν τινα θυέ-
 σθαι λέγει. Iam illa quæ in fine, etiam
 graues ac seriis occupatos debere huic
 spectaculo tradere sc, ex eodem Lucia-
 no, cui totus is liber scribitus, vt doceat
 spectandos pantomimos etiam philo-
 sophis.

ὑπορχήματι] cantica, ad quæ saltare
 choros olim fuit in vsu, dicta ὑπορχή-
 ματι, cuiusmodi multa scribita Pinda-
 ro veteres Grammatici docent. Tan-
 dem inuenta pantomimorum salta-
 tione proprie iis accommodatum hoc
 genus cantici. cuius, vt dixi, singula
 verba exprimere illi debebant suis ge-
 stibus, vt illud apud Macrobiū, τὸν
 μέγαν Ἀγαμέμνονα, quem Hylas erectus

in primores pedum digitos ingentem
velut metiebatur ; Pylades contractū
& cogitabundum referebat. Inuenta
autem saltatio hæc sub Augusto. Ta-
citus, Suidas. Vide quæ ad Tacitū do-
ctissimus Lipsius, & adde Lucianum,
qui in ea re disertus auctor.

αἰέσῃ καὶ τὸ ὀρθὸς] vt solet quum quid
placet. Propertius :

*Stantiaque in plausum tota theatra iu-
uent.*

Arnobius IIII. *Conclamant & adsurgunt
theatra, cauea omnes concrepant fragoribus
atque plausis.* Cicero in Lælio ; *stantes
plaudebant in re ficta*, quod non alio
trahendum : nam verum est stetisse o-
lim in theatro, non sedisse. Tacitus,
Valerius, alij. Sed Pacuuij ætate iam
sedebant, vt ex Plauto videre est, qui
incurrit in eadem tempora.

καὶ τὸ χεῖρε κινεῖ, καὶ πλεὺς ἐσθῆτα] Phi-
lostratus ἀπρίχῳ καὶ οἱ μὲν τὸ χεῖρε ἀνα-
σείουσιν, οἱ δὲ πλεὺς ἐσθῆτα.

ἐπιχεῖται καὶ ἡ ἐκείνου] fieri id amat in

omnib. spectaculis: Apulcius Florido
 III. qui non adfuerant, percontari ante di-
 cta: qui adfuerant, recordari audita.

τῷ Καράμαλλον] olim Bathyllus pri-
 mas tulit in hac arte, & cum eo Pyla-
 des: de quibus Tacitus, Dio, Seneca,
 Iuuenalis, Macrobius, Suidas, alij. At
 postuma ætate Caramallus, quem ex
 vno hoc & altero Sidonij Apollinaris
 loco discas Χαρίμων fuisse, non Ὑπε-
 κριόν. In Narbone:

*Coram te Caramallus aut Phabaton
 Clausis faucibus & loquente gestu,
 Nutu, crure, genu, manu, rotatu
 Toto in schemate vel semel latebat.*

Vbi videtur ætatis suæ aut sane non
 multo anterioris artifices laudare, di-
 scasque inde tempus quo Aristænetus
 noster fuit, scilicet post Constantinū;
 quod & quæ mox de veteri ac noua
 Roma, probant clare. Caramalli men-
 tionem esse etiam in antiqua inscrip-
 tione Græca monuit me vir doctissi-
 mus atque optimus Pithæus, & post

meam notam alij nobis creduli adscuerunt. Sed enim id in Epigrammate Græco est non in inscriptione. Anthol. III.

Μισοῦσιν δὲ καὶ τὴν ῥαβδὶν Καραμάλῳ τιτάρτην,
Τερπικλὴν μερόπων, ἄριστος ἀνγλαῖη.

Ομμάτῃσι δὲ παρὰ ποδῆν εἰμα, δὲ Γφὰ ῥαβδῶν
Δάκτυλα, καὶ μουσῶν κρείσσονα καὶ ῥαβδίων.

quod de hoc nostro Caramallo est ;
quem male crediderunt ὀρχηστρίδα fuisse, non ὀρχηστὴν : Inducti ex primo versu, ubi μουσῶν δὲ καὶ τῶν eum dicit. Itaque & in lemmate scribendum τὸ πρὸς ὀρχηστὰς καὶ ὀρχηστρίδας. Et in epigraphe ipsius Epigrammatis, εἰς εἰκόνα ὀρχηστῶν.

ἀνὰ πάλῳ γὰρ τῆς αὐτοῦ δῆς] Lucianus ἐν ἔρωσι. ἀδελφὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηγεκοῦς αὐτοῦ δῆς ἀνέχεσθαι. πολλοὶ δὲ οἱ φιλότιμοι πόνοι μετὰ τῆς ἐπαλῶν φροντίδων χαλαροῦντες εἰς ἡδονὰς αἰετοῦσιν. Itaq. bene Calaubonus, οὐκ ἀνάξιον.

δὲ τέχνη καὶ κάλλει] Idem Leontius Scholasticus de saltatrice ,

Κάλλει καὶ τέχνη πᾶσι τῶν ἐφέλκω μὲν.

XXVII.

ταῖς ἀπὸ κερκίδος γραφαῖς] Philostratus
 ῥοδογραμμή. ἡδεῖα δὲ τῇ αἰαλξυρίδι, καὶ πρὸς
 χρυμύῃ γραφὰς ἀπὸ κερκίδος.

φίλων ἄτυχον] lege, φίλωνα τυχόν. Quod
 sequitur, est è Platonis Symposio; ubi
 Alcibiades, ἐφελόμην γὰρ ἥδη ἐπὶ τῇ ὥρῃ
 θαυμάσιον ὄσον.

καὶ πολλῶν] pro βλέπειν, legendum
 omnino βλέπει. pro πολλῶν aliud substi-
 tuendum.

κάλλος αἰτὶ κάλλους] Plato in Sympo-
 sio, κάλλος ἀντὶ κάλλους ἀλλάξασθαι.

ἄλλ' οἱ ἄλλως] id est frustra & in cas-
 sum canit. In paræmiis Græcorum:
 ἄλλως ἄλλως. ἐπὶ τῇ μάλιστα ποιοῦντων.

ἀμυσότερα λήθηθριων] In paræmiis
 Græcorum: ἀμυσότερος λήθηθριων. ἐπὶ τῇ
 ἀμύσεων καὶ ἀπαυδόντων. λήθηθριοι γὰρ ἔθνος
 Περσικόν ἐστιν οὔτε μύθους ἀπλῶς οὔτε ποιημάτων
 ἄνοιαν λάμβανον. λέγουσι) οἱ ἀμυσότατοι εἶ),
 ἐπὶ τῇ πρὸ αὐτοῖς ὅτι Ὁρφέως ἐγλήτο θάνατος.

νῆ ῥ' ἑω] scribendum νῆ τῷ ἑω, quod
 Spartiata, τῷ σιῷ. hoc est, νῆ τῷ δρσχύρῳ.

Fratres deos indigetauit Latinitas.

Suetonius in Caligula: *Æde Castoris & Pollucis in vestibulum transfigurata consistens sæpe inter fratres deos medium adorandum se adeuntibus exhibebat.* Albino-
uanus in Consolatione Liuiæ:

Sæpe Nero inlachrymans submissa voce loquetur,

Cur adeo fratres, heu sine fratre Deos?

Ἐῖθα, Φησὶν, ἀνέμος] scribe, Φασὶν. Pro-
uerbiale est. Æschylus Philotecta:

Εὐθ' οὐτε μίμνην ἀνέμος, οὐτε πλῆν ἑᾶ.

apud Paræmiographos, qui notant di-
ci ὅτι τῷ θυγατέρι πατρὸς περὶ τῶν.

XXVIII.

Κολχίδος] κοχλίδος scribendum indi-
cat quod mox ait, ἐπώνυμος τῆς σκολιότη-
τος ἢ κοχλὶς. tortuosæ enim conchæ. Sed
& id nomen mulieris meretricis Lu-
ciano ἐπιεικῶς xv.

μεταβαίνεις χρόνῳ] cui non liquet le-
gendum, μεταβαίνεις χρόνῳ; Mox scribe,
ἐκλύομαι ἢ τοὺς χρόνους. ἐκλύομαι idem quod
ἀδημονεῖν, quod in lemmate. Lucianus.

ἑταίρ. viii. ἐκλύομαι, ὡς δερματὶς, ἀπὸ τῆς ἀπορίας.

ἐκ λυκῶ λίθω.] ex Platonis Charmide, in quo Socrates λυκὴ σάθμη, quod non discerneret inter formosos, sed omnes æque amaret: à quo deinde Plutarchus, dein Gellius, & alij. Causa prouerbio, quia ἐν τοῖς λυκῶις λίθοις λυκὴ σάθμη ὁμοῖον διώκεται δεικνύωαι, καὶ ἀπὸ αἱ λεγὲ τὴ μίλτη. Itaque aiunt dici ὅτι τῷ ἀδελφῷ ἀδελφῶι σημείου μέρων, ἢ ὅτι τῷ μηδὲν σιωπῶντων. Sophocles:

Οὐ μᾶλλον λυκῶ λίθω λυκὴ σάθμη,
Τοῖς ἀδὲ λόγῳ τοῖς σοῖσιν οὐ περμύρομαι.

Eleganter Lucillius Satyrarum xxviii. Et amabat omnes: nam ut discrimen non facit, neque signat linea alba, sic Socrates in amore & in adolescentulis meliore paullo facie signat nihil quod amaret. Nam ita legenda, & iungenda uti scripsi: quæ non debuerant docti alio vertere, in optimi & sanctiss. viri dedecus, scribta ipsius laudi.

αὐτὸς ἔρωι.] scribe ἔρωι. nam hæc ad
Ti-

Timocratem dici non ad amorem be-
obseruauit ad Longi poemenica poli-
tissimus & doctissimus Iungermanus.

τιὼ σάθμιω] monueram hæc delen-
da, ex repetitione superiorum inculca-
ta. Nunc magis credo eruditissimo Ca-
saubono legenti, τιὼ ἀσάθμητον γιῶμιω.

ἔξ ὑπογείου] scribe, ἔξ ὑπογείου. re-
center, desubito. Lucianus ἐν ἔρωσι. ἔξ
ὑπογείου ὅτι χηρήσεως ἢ φάμιω. cui op-
ponit, ἀλλ' οὐ παλαιάς. Sicut Aristoteles
ὅτι ἔξ ὑπογείου, opponit τὰ ἐκ τοῦ πολλοῦ
χρόνου. Idem Lucianus, ἐν ἔξ ὑπογείου
καὶ ἀφημολογίας, sine eiusdem libri. Ita-
que ait mentem suam ad mores Co-
chlidis, vt vt sunt, vt vt mutantur, ver-
satilem ac reciprocam, fieri ad instar
Penelopeæ telæ, quæ singulis nocti-
bus redibat ad sua principia. Legen-
dum παλιμβόλοι.

AD LIBRVM II.

Ad Epistolam primam.

Αλλ' ὃ φίλη] scribe, ἄλλ' ὃ φίλη Πέτρου
 προσοῖσα σαυροῦς. Sed & tu amica dua-
 da ad sis adiutrix. Votū fuisse patet ex
 iis quæ scribuntur, ταῦτα μὲν διέξατω.

ἐκ τειχὸς κρεμάμενος] In parœmiis
 Græcorum: ἐκ τειχὸς κρέμεται. Περικλῆς
 ἐπὶ τῷ σφόδρα κινδυνεύων. I heocritus
 Idyllio xiiii.

μὴ φόνος] male addiderant distinctio-
 nem inter φόνου & πης, quam sustuli. ὅτι-
 κωμάζει, insultare; notarunt docti ex
 Theodoretō, ὅτι κωμάζει τοῖς ἐκκλησιαστι-
 κοῖς σινοδόσις.

ἐπιδέτης] nescio an vera sit hæc lectio:
 certe ego crediderim legendum, ἐπιαι-
 σιν, repetitione familiari huic scribto-
 ri. In Petronio simile est; *fateor me do-
 mina sæpe peccasse; nam ego homo sum ego
 adhuc iuuenis*. doctissimo Casaubono
 placebat, ἐπιαισχιδέτης.

ῥόξα δ' αὖ] τέτρεσι, βάλλει. Mox scri-
be, τῇ θ' αὖ.

καὶ οὐκ οὖσα] corruptum est. forte, καὶ
ὀρώσα. visa flammās; videns saucias.

ταχυπερρόρυσιν] voce vna, vt supra, πι-
χωαυτήσασαι. Sed scribendum ταχυπε-
ρρόρυσιν. Plato in Phædro: περρὸρυσήσασα
φέρειται. Est autem in Alciphrone totus
hic locus: ὁξὺς ἔστιν ἔρως καὶ ἐλθεῖν καὶ αἰα-
πιλῶαι. ἐλπίσας περροῦται καὶ ἀπελπίσας τα-
χυπερρόρυσιν εἴωθεν ἀπογνωθεῖς. δὲ καὶ μέγα
τῷ ἐταρρυστῶν ἔστι σόφισμα, αἰεὶ δὲ πρὶν τῆς
ἀπολαύσεως ὑποφύγετο μὲν τὰς ἐλπίσι διψ-
χεατεῖν τοὺς ἔραστας.

καὶ πλὴν εἰ] scribe, καὶ πλὴν πρῶται. ex
Luciano ad verbum, ἔταρρ. διψλ. γ. ὅρα
μὴ καὶ πλὴν πρῶται ἀπορρήξω μὲν πόνου τί-
νουσαι δὲ καλῶδον.

ἀφ' αὐτοῦ] Theophylactus Simocatus:
πειθαρχὴ χροῖος χροῖος. οὐ γὰρ ὁ ὁρεπείς οἱ
ἀφ' αὐτοῦ ἐν μετοπώρῃ τοῖς ἀνέμοι.

αἰατεῖ γὰρ] ex Platonis Symposio: ἀν-
ατεῖ γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ ὁμοῦ καὶ ψυχῇ καὶ
ἄλλῃ ὁποῦν οὐκ ἐστὶν ὁ ἔρως. οἱ δὲ δύανθης

τε εὖ δ' αὖθις τόπος ἦ, ἐνταῦθα καὶ ἴζη καὶ μέγας.

καταλείπεται διφροσύνη] immo φροσύνη. vbi non rogatur anus, casta est. nisi si legas, τίς ἐτι καταλείπει διφροσύνη; quanam voluptas superest?

δελφῖνα] In parœmiis Græcorum. δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις. ὅτι τὸ ἐν ἐκείνοις πινὰ παιδιτειοιῶτων, ἐν οἷς ἥσκηται.

Ἀλλὰ τὸ πρετέρων] ad verbum è Phædro Platonis. Ἀλλὰ τῷ πρετέρων τε συγγνώμην καὶ τῷδε χάριν ἔχων, ἀμύνης καὶ ἰλεως, &c.

II.

Κατ' ἐμμετόν καλῶν] lege λαλῶν. similis error supra, ἐκκαλῶν, pro ἐκλαλῶν.

πινὰ μὲν τοι θεῶν] formula iuramenti. Plato in Phædro. ὁμνυμι γάρ σοι πινὰ μὲν τοι θεῶν, εἰ βούλῃ πλεὺς πλάττομαι ταῦτις, ἢ μὲν ἐὰν μοι μὴ εἴπῃς τὸν λόγον ἐναντίον αὐτῆς ταύτης, μηδέ ποτέ σοι ἕτερον λόγον μηδένα μηδενὸς μὴτ' ὅξας[ελθῇ.

III.

νίκας] scribe, δίκας, caussas, lites. Idem verbum mox corruptum, δοκῶν γυμνα-

τήρει, pro δίκων. Etiam legendum hic
 τί οὖν ὄσ' ἔγημε, deleta σιγμῇ.

ὁ λοιποῦ] scribe, ὁ λυποῦ. supra
 vicesima secunda primi, καὶ ὁ λυποῦ εἴ-
 πορ τί ὅστιν γεραπύσαι. & xvi. ὁ λυποῦ
 ἐκλαλῶν.

μή με δικοῖράφος] parodia ex Homeri
 Iliad. λ.

Δφνὸς αἰὴρ τάχα κεν καὶ αἰαίπτον αἰπόλῳ.

I I I I.

οὐ κατὰβέβηκεν] legerim, ὃ κατὰβέβηκεν
 οὕτως, ἵνα σε τυχόν, &c. non sic descen-
 dissem, ut te quasi per transfennam vi-
 derem. quæ sequuntur, aliquid simile
 eam voluisse arguunt.

ἐπ' αὐτὸν] & hoc corruptum. credi-
 derim legendū, ἐπ' αὐτὸν ὅπιλαβῶσα τῇ
 ὥπῳ ἐμίζουσα πλὴν καλπίῳ.

ὥς τε τῶμόθρηξ] malo ὥς τε τῶμόθρηξ. ex
 Platone, initio Eutyphronis, οἷ' τε τῶμό-
 θριχα καὶ οὐ πόλιν διγύφοι.

ὃν φιλήσας] ex Philostrato ῥοδοζευή.
 τόμα ὃ ἀπαλὸν καὶ δίαμετὸν ὁπώρας ἐρωτικῆς,
 φιλήσας μὲν ἤδιστον, ἀπαρτίλλαι δὲ οὐ ῥάδιστον.

V.

δοχῶ εἶε] quid rescribendum sit non video. Sententiæ conueniret δοκούσης. Supra legendum vna voce ποθήσας. Ireni: τίς γδ' αὖ τούτω δόξει καλή.

εἰς τὰ γόνατα] Theocritus, Ψυχροῖς αἰ γονάπασι κέρη μίμροντι βαλόνται, κατὰ τὸν αἴλῃ] Virgilius Æn.v.ii.

-- magno curarum fluctuat aestu,
Atque animum nunc huc celerè, nunc diuidit illuc,

In partesq. rapit varias, perq. omnia versat;
Sicut aquæ tremulum labris ubi lumen aënis
Sole percussum, aut radiâtis imagine lunæ,
Omnia peruolat late loca, iamq. sub auras
Erigitur, summique ferit laquearia tecti.
quem imitati deinde passim Latini & Itali poëta. Egregie Ariost. Canto viii.

ἔρως ἔρωτος] lege, ἔρως ἢ ἔρωτος.

πολεμέται διασάειον] (scribe, πολεμέ παιδιασάειον, nisi si καὶ πολεμέ, quia iungit quarto casui. Sed multa hic diuersa ab usu communi. παιδιασάειον habes etiam infra Ep. vii. ἀμύητον Αφροδίτης dicit, ut

quarta primi, ἀφ' ἧ καὶ ἀπαίδευτον Αφρο-
δίτης. decima, ἐρωτικῶν ἀμαθῆς. septima
secundi, φιλήματος ἀμαθῆς, καὶ Αφροδίτης
ἀμύητον.

ἐπιιδύν.] lego, ὅτι μελῆς. Μοχ, οὐ μά-
λα θαρρῶς quavis & θαρρῶν ferri potest.

ἐρρέτω αἰδώς.] Apollonius Rhodius lib.

III. - ἐρρέτω αἰδώς,

Εἰρέτω αἴγλαϊν. --

τῆς φύσεως βολεμένη.] scribe, βυλεμένης.

Anaxandridæ verius est.

Η φύσις ἐβούλεθ', ἥ νόμων ὁρδὴν μέλδ.

apud Cyrillum II. de Trinitate. sed a-
pud Aristotelem Ethic. VII. X.

Η πόλις ἐβούλεθ' ἥ νόμων ὁρδὴν μέλδ.

quod non debuit mutare Lambinus
in ἐβούλευε, ut hinc vides.

ἡδέως μάλα ἔπαρον.] leue mendum
turbauerat me in priori editione; nec
iuuabāt docti quos consulueram plu-
res. At quid clarius quam scriben-
dum, ἔπαρον. Omina è sternutationi-
bus crebra stultæ veterum credulitati,
quorum exempla, & discrimina re-

censere non est huius loci. Puella quia suauiter sternutauit, in meliorem partem accipit. & quia nihil ipsi iucundius quam amari ab amato, primum explicat de eius memoria. Postea audet etiam omen trahere ad desiderium integri complexus. Hoc enim volunt illa: εἴθε καὶ ἐαυτῆς ἥδη, καὶ μὴ μόνον ἀφ' ἧ ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλων ἀπολαυσάμεθα τῆς ἑορμαίων. quomodo hæc postrema rescribenda esse monuit me eruditissimus Casaubonus.

σύμβουλος] lege, σύμβουλος, ut supra, δέδοικα σύμβουλον πρὸς λαβέειν.

V I.

Νέος] lege, πρὸς κλεισθημένος.

ὄνοια] lege, καὶ ὄνοια γὰρ διχάως ἀλλήλων. sumpta hæc è Luciano, ἐπεικὸς χιλι. ἀλλ' ὄνοια αὐτῶν ἀξία γὰρ οὔσα, καὶ γήμοιτο ὑμῖν παμδίον ὅμοιον ὧς παρὶ. Prouerbiale est, & vulgatum in similibus. Idem Lucianus ἐν λουκίῳ, ὄνοια ἢ τέτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκνις παχέως ἡμῖν πάροις ποιούμεναι. Paullo post scribendum vna voce ποντορῶν.

καδμείας νίκης] nota paræmia Gram-
maticis Græcis & Latinis.

VII.

φύλαξ πρῖστα μὲν] aliter quam ille,
quem quondā Ioni Iuno custodem addidit.

αὐτῇ] lege, αὐτῇ λαμπάδι καὶ τῶξοις.

Φιλήματ' ἄν' ἔωλ') Theophylactus
Simocatus: ἐπαμειβόμενοι ἡδονῶν ὁδοὶν ἀδινέ-
στερον. ἅπαντα τὰ τῶν σῶν χυλίων φιλήματα.

ἢ ὅτι ψυχὴ τῆς θύρας) alia ratione ani-
mi ianuæ oculi, quia per eos amor in
animum se insinuat. Maximus Tyrius
sermone viii. Ἀγῆπός ἐστι μέγιστος τῶν ὀφ-
θαλμῶν προσελθὼν ὁ ἔρως ἐνταῦθα ἔστι ὅπου
θύρας τῆς ψυχῆς. Vide quæ infra fine E-
pistolæ xviiii.

σὺ δὲ σῶμα] ratio Grammatica po-
stulat σὺ δὲ σῶμα Paullo post distin-
guendū: παῦσαι πρὸς θεῶν. ὡς ἐρῶσθαι δι-
χασίᾳ, &c. Et mox, ἔσθ' οὐδ' ἐκείνων δ' ἄλβυς.

διυλβύς.] Achilles Tattus, καὶ ταῦτα,
ἔρωτος ἔσθ' ἐδούλωσεν ὦν. ὅτε ἐφοβήθη αὐτὸν τὰ
μυήματα;

καὶ γὰρ τίς ἐσθ'] prouerbialiter. In par-

œmiis Græcorum: ἐγὼ τε ἔσ' ἔτι πρὸς ἑλ-
κιδῶν ζυγόν. ἐπεὶ τῇ ἑμῇ παχύνων.

σικελος ὀμφακίς] notant l'arcæmio-
graphi translatum à Siculis, qui etiam
τὰς ἀερῶνας ὀμφακας ἔκλεπτον, dicique ἐπεὶ
τῇ πὰ μηδενὸς ἄξια κλεπτόντων. Eleganter
Tibullus in eandem sententiam:

Quid fraudare iuvat vitem crescentib. vuis?

. Vox πεδοκλής quæ sequitur, coriupta
est. Sed optime restituta ab optimæ
memoriæ & doctis omnibus reueren-
dæ viro Fl. Christiano, σικελὸς ὀμφακίς-
σαι δοκίς. Sicuti ego ab eruditissimo
Claudio Christiano filio eius accepi.

VIII

Θεοκλής] fere persuasum habeo Eteo-
clis nomen hic fuisse, non Theoclis, qui
scelere in fratrem clarus, & natus ex in-
cesto Oedipodis cum matre Iocasta;
cui similis amor hic narratur. Tamen
non adsevero.

αἰεδὼς] lege, αἰαδῶς. non enim αἰεδῶς
dicitur, ut αἰέδω.

ὡς μητέρα] Apuleius Mil. x. nouer-

ca priuignum amans aduocari precipit
*filium, quod nomen in eo ipso, ne ruboris
 admoneretur, libenter eraderet.* Nam re-
 uerentia magna in nomine, quam ex-
 pressit & Catullus.

*Ignaro mater substernens se impia nato,
 Impia non verita est diuos scelerare parētes.*
 Nam ita rectissime doctissimus Scali-
 ger auctoribus libris: Deos parentes,
 θεοὺς πατέρας. In sermone Corneliæ ad
 C. Gracchū filium, ex Cornelij Nepo-
 tis libris; *vbi mortua ero, parentibus mi-
 hi, & inuocabis deum parentem in eo tem-
 pore non pudet te eorum deūm preces ex-
 petere, quos viuos atque præsentes relictos
 atque desertos habueris.* Inuocabis Deum
 parentem, θεὸν πατέρα, ἢ μητέρα. quod
 mox pro eodem dixit, Deorum paren-
 tium preces expetere. Nam inuocare &
 preces expetere, idem. Plautus Rudēte;
*Qui sunt qui à patrona preces mea ex-
 petessunt.*

quod non fuerat mutandum. Ita votū
 postulare, Apuleius Florido primo.

VIII.

πρὸ τῆς ὀπιορχίας] lege, πρὸς τῆς ὀπιορχίας. Mox legendum, Αμπελίδι.

Ἐμὲ μέρε] lege, τὸ μὲν μέρος. paullo ante vide num τιλικῶς ὄρχον (scribendū sit, an θηλυκῶς τὸ ὄρχον, muliebri more, quod Plautus Milite, *Muliebri fecisti fide*.

X.

ἢ μὲν γὰρ πηγῇ] ad verbum è Philostrati Narcisso: ἢ μὲν πηγῇ γραφῇ τὸ Νάρκισσος. ἢ γραφῇ δὲ ὅτι καὶ πλεὺς πηγῶν καὶ τὰ τῶ Ναρκίω παρόντα. & in fine, μάλλον ὅτι ἀπὸ νίζοντι εἰς αὐτὸ καὶ διελθόντι τῶ καλλοῖς.

καὶ εἴπειν δὲ] immo, καὶ εἴποις δὲ.

καθάπερ ἐπαίρω] lege, ἐπαίρω.

πλεὺς ἐμμοῦ π] lego, πλεὺς ἐμμοῦ τέχνῳ, ἄμφω θεάσωμεθ συμφωνούσας ἀλλήλας.

XI.

Εὐελόμην] de duplici amore eleganter etiam Ovidius *Amorum* II. x.

ἔοικα γ' οὖν κυβερνήτῃ] Ovidius.

Errat, ut à ventis discordibus acta faselus.

XII.

Εὐβολίδης] lege, Εὐβολίδης, Ηγησιγράτῳ.

ὦ γυνά] ex Aristophanis Nubibus:

Εγώ γ' αὖ αὐτῇ θοιμάτιον δέκναι τόδι,

Πρόφασιν, ἔφασκον, ὦ γυνά, λίδυ σπαθαῖς.

ἐκπέμψαθε] lege, ἐκπέμψαθαι τῆς οἰκίας πρὶν πικαρότερον ὑπομείνω. Et mox, ἐπὶ τούτων.

ἔστιν δεδύχθω] lege, ἔγω, δεδύχθω, vt supra xxi. primi.

ἄρκτε πρῶτης, φησὶν] scribe, φασί. In paræmiis Græcorum, ἄρκτε πρῶτης ἔχρηζη πῆς, ὅτι τῷ δὲ λαῷ κυνηγῶν εἶρη) ἢ προίμια. μέμνηται δὲ αὐτῆς βακχυλίδης ἐν παμᾶσι.

XIII.

καθόδυσσα] lego, καθόδυσσας ἀφείς με γὰρ δὲ πρὸς σέπης. Mox scribo, καὶ Διόνυσος οὐκ.

ἐβόμβει μοι] videretur scribendum: οὐκ ἐβόμβει σοι τὰ ὦτα, ὅτι οὐ. &c. vt roget Philonidem, num ex aurium tinnitu senserit fieri mentionem sui: sicuti apud Lucianum ἐπαρ. xiiii. ἥπου ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῶν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη ρῶ δακρύων. Sed malo, ἐβόμβει μοι τὰ ὦτα, siue negatiua: quod solet accidere

amantibus. Sappho: βομβῶσι δὲ ἀκροῖ
 μου. Catullus:

--sonitu suo pte

Tintinant aures.--

XIIII.

Δι' ἄλλακτος] omnino scribendum, ἀ-
 δι' ἄλλακτος.

αἱ τῶν ἐρώτων] scribe, ἐρώτων. Aman-
 tium ira amoris integratio est.

XV.

Χρύσης] lege, χεύσις. Comicis notum
 nomen.

XVI.

ὥς ὁδὲ ἰδὼν ποτε] Eadem verba in Al-
 ciphronē, πλὴν δὲ ἡμετέροιο οἰκίδου ὥς ὁδὲ
 ἰδὼν πρὸς τερον πρὸς ἔρχη.

Θρύπη Πάμφιλε] ex Luciano ἑταρ. XII.
 Θρύπη. ὦ Λισία, πρὸς ἐμὲ, ἔκ καλῶς. ὅτι μήτ'
 ἀργύριον ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλῃσα ἐλθόντα, ἐν-
 δὴν ἔπερς, εἰ ποῦσα. ἄλλ' ὁ θῶς ἐξ ἄρχης ἄ-
 μαρτοι, ἀξύμβολον εἰσιδὼς ἀμύλω. Vnde vi-
 des melius hic legi ἐλθόντα, quā ἐπελθόντα.

ἐγὼ διέφθρασε] Et hæc ex eodem Lu-
 ciani dialogo: σὺ, ὦ Ιόεσσα, διέφθρας αὐ-

τὸν, ὑποφραγαπῶσα, καὶ τῷ ἑμφαίνουσα. ἐ-
 χρίω δ' μὴ ποῦν αὐτὸν ζήλοισιν. ὑποφράται γὰρ
 αἰσθανόμενοι γίνονται. παύου, ὡς πάλαινα δια-
 κρύουσα, καὶ ἡμῶν περὶ θῆρας, ἅπασι δὲ διὰ σπό-
 κλησιν ἐλθόντα. ὅτι γὰρ ἀνακταμένοι αὐτὸν πάλ-
 ην, καὶ ἀντιειμηνότα ἀληθῶς.

ἢ λακχρῆ] λακχεῖν, πορβύει. Scholiastes
 Aristophanis.

XVII.

Φάσκων] scribe, ἑφασκων. Spartanarum
 hortaméta liberis euntibus ad bellum,
 ἢ τὸν, ἢ ὅτι τῷ. Idem paruulis recens
 natis & in scutum impositis acclama-
 tum notant.

ἢ τὰ φον ἢ γάμοι] ut supra Acontius i. x.

ἢ τρεῖς ἐξ, ἢ τρεῖς κύβοι] τρεῖς ἐξ πῶν τε λῆ
 νίκων δηλοῖ, τρεῖς κύβοι, πῶν τε λῆ ἢ τῶν. nam
 illis tres cubi, tres vniones, qui mini-
 mus iactus; contra summus & νικητή-
 εως βόλος, ter sex. Vide Æschilum Per-
 sis, Eustathium in Iliad. π. & Paræ-
 miographos.

XVIII.

Πλαπαμύει] lege, πλασαμύει. Simile

huic fallaciæ habes in Luciani Philopseude.

ὁ γὰρ αὐθροπος] omnino aliquid deest.

ἢ μὲν δεινόν] δεινόν pro magis, ut Latinis curiosos, notauerunt iamdudum docti ex Actis Apostolorum, & ex Horatio. Habes & curiosas visiones pro magicis in D. Augustino Confess. x.

τὸ αὐθροπον] lege, τὸ & mox, εἰ καινὸν ἐστὶ. Paulo post velim, ἢ ἐπὶ κρίσιν πισυμύνη. vel τὴν ἐπὶ κρίσιν τῆς αὐθροπου πισυμύνη. fidentem factura simulationi.

ἄργυρίδων] ἄργυρίδες, argentæ phialæ, ut χρυσίδες, aureæ. Aristophanes, Athenæus, Pollux. Legendum autem, καὶ ἀπέπευκε.

τὰ δρώμενα] lege, τὰ δρωμύνα.

ὁ κρῆς τὸ θάλασσαν] ὅτι τὸ ἐν οἷς διαφέρουσιν, ταῦτα φθίγγει πρὸς αὐτοὺς μύθων, ὅτι τὸ ἰαυτικώτατοι οἱ Κρήτες ἐγνώριζον. Paræmiæ Græcæ.

πατήδης γυμνότερος] In paræmiis Græcorum, γυμνότερος πατήδου πρὸς τὴν σφόδρα ἄπύρην.

μυρία

μυεία] lege, μυεία. πενία μυεία, ingens egestas, vt αουδὴ μυεία, Luciano; Διφθορέτης μυεία, Platoni. Mox pro πεφρονήκασι, malim πεφρονήκασι.

Ταίς ἰγῆας] quis non videt scribendum ἰυῆας; Ἰυῆες, amatoriae illecebrae, & philtrea. Theocritus, Xenophon, Apuleius; alij passim. Paulo post legendum, ἡ μὲν πλασαμένη φρεσιν ἦν. ὁ δὲ & cet.

XVIII.

περὶ τῆς γενάουσα] scribe, περὶ τῆς σκιδάουσα.

περὶ θυρῶν] lege, ἡ περὶ θυρῶν ἀκήκοα νέων καμαστῶν ὑπερμαυδῶν. hoc postremum Casaubonus malebat, ὑπερ ἐμὴ μύοντων.

ἰχθυῶς δὲ] ex Platonis Lyside, vnde & habet τὸ τῆς Ἰπποθαλιῆς nomen: ἰχθυὸς δὲ καὶ ἀπὸ μόνου τῆς γινώσκεσθαι, τῆς πατρὸς ὀνόματος.

τῆς τοῦ φίλημα] supra Ep. vii. ἐκτὸς μὲν τῆς καρδίας, ἡ δὲ ψυχὴ τῆς θυρῶν. Plato: Τῶν ψυχῶν ἀγάθων φιλῶν ὅτι χεῖλεσιν εἶχον.

Ἠλθε γὰρ ἡ πλήμων ὡς Διφθορομένη.

Et ex eo ille apud Gellium: *Dum semihiulco suauio, &c.* Lucretius:

*Adfigunt auide corpus iunguntque salinas.
Oris, & inspirant pressantes dentibus ora:
Nequiquam: quoniam nihil inde abradere
possunt,* [1010

*Nec penetrare & abire in corpus corpore
Nam facere interdum velle & certare vi-
dentur. &c.*

Achilles Tatius lib. II. πρὸς τὸ τέρμα αὐτῆς τῆς Αφροδίτης ἡ γυνὴ ἡρομένη πέφυκεν ἀσθμίνεσθαι ὑπὸ καυματώδους ἡδονῆς. τὸ δὲ ἀσθμασὺν πινύμενι ἐρωτικῶι μέγρι τῷ τῆς εὐματοῦς χιλέων αἰσθητὸν σιωπυλχρὸς πλατωδύει τὰ φιλήματι, ἐζητῶντι καὶ βιωαίκεται, ἀνὰ σρέφει σὺν τὰ ἀσθματι τὸ φίλημα, καὶ μετὲν ἔπειτα, καὶ βάλλει τὴν καρδίαν. ἡ δὲ παρὰ χεῖρα τὰ φιλήματι πάλ्लεται. εἰ δὲ μὴ τοῖς ἀλάλχοις ἡ δὲ δεδεμένη, ἡ καρδία θύει ἀνὰ χεῖρα αὐτῶν τοῖς φιλήμασι.

XX.

Τὸ ἀπὸ Σκυθῶν] πρὸς οὐμωδὴς λόγος. Lucianus ἔπειτα, τὰ μὲν ἄλλα ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις. Aelianus. Athenæus. Laërtius. quis

diuersæ causæ huius sermonis. mihi
verisimilior visa, quæ à præciso respō-
so Scytharum ad Darium, quem nihil
quam flere iusserunt.

εἰς πῦρ ξαίνεις] Grammatici Græci; εἰς
πῦρ ξαίνην, πῦρ οἰμακὸν ἐπὶ τῇ καὶ αὐτῇ π
παραπλόντων μάττω ἢ λεγόντων.

Γύρραθι Φυσᾶς] variant paræmiogra-
phi; quidam γύρραθι explicantes κλίῳ,
εἰ ἢ τοὺς πῦρ τοὺς καὶ δαίμονι ὁδὸς εἰσέλθῃσι. alij,
ὁ δίκτυον. quod malo sequi, quia in iis-
dem inuenio paræmiam, δίκτυον Φυσᾶς.
At id quod sequitur, ἀπὸ γὰρ πάτηας
κράβη, retinuimus fere in sermone vul-
gari, quum irritum & frustra operam
insumentem hominem dicimus festu-
ca clauum adigere.

ὥς ἀπερμάμων] Plutarchus Symposiac.
τὸν αὐτὰρ καὶ σκληρὸν ἀνδραγῶνα ἐκ μεταφο-
ρᾶς κεραισφόρον καὶ ἀπερμάμονα παρασηγρόν.

ζωρηθῆτω] lege, ζωρηθῆτα. Et μοχ,
ἐκ διδάσκετε. item, ἀγρώται. item, ἄξιόντες.

ὥς γὰρ λυγροί] vetus Poëta apud Plato-
nem Phædro.

Ὡς λύχει ἄρτια φιλῶσ', ὡς παῖδα φιλῶσιν ἐρα-
ται. quem versum rescribes inte-

grum in Paræmiis Apostolij, vbi tan-
tum pars eius posterior. Menander:

Λυκοφιλία μὲρ εἰσιν αἱ διγλαχαί.

Mox legendum, τ' ἐαυτῶν ἀποπληρώσεται.

περὶ ὅρκου] passim amatoria iuramen-
ta irrita. Plato in Phædro. In Paræmiis
Græcorum, Αφροδίτης ὅρκος ἔκ ἐμποίημος.
ὅτι γὰρ τοῖς ἐρωτικῆς ἔπιτορχυμένοι οἱ θεοὶ οὐκ
ὀργίζονται.

λύκος οὖν χερών] prouerbialiter de iis
qui irriti abeunt voti sui, λύκος μάτιον
χερών. Lucianus ἐν ἀλκυονίδι. εἰσὶν οὖν
μάτιον λύκος χερών πῶτα μικρόν. In paræ-
miis Græcorum, λέγεται τὸν λύκον ἐπειδὴ
ἀρπάσσει τὴν βούληται, κελύοντα πῶτα γίνεσθαι
ἐπ' αὐτό. ὅταν οὖν μὴ λάβῃ ὁ πρῶτος, καὶ
κεῖον αὐτὸν χερὸν φασί. ὅτι τῶν σιωλεπιζόντων
χηματίζῃ, διὰ μὲρ τῶν δέ. Apuleius
in Apologia. *Verum, ut dii voluere, quasi
caeca bestia incassum hianit.*

XXI.

Κατὰ πλὴν παρημία] χεῖρες γυμναῖ in

Græcorum parcemiis duplici respectu,
 ἥτοι ὅτι διὰ ἀφιδῶς καὶ φανερώς χειρίζεσθαι, ἢ
 ὅτι οἱ ἀχάρινοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον ἀφῆλυται.
 Legendum mox, ἀδῶλοι.

ὄφρ' ἐμύχνα] ex Theocrito Idyl. xxiiii.
 καὶ λευκὸν δὲ μέτωπον ἐπ' ὄφρ' οὐ λάμπει με-
 λαίνας.

οὐτε γεφύσεται] ex Philostrato Ερωσι.
 οὐτε γεφαινται τὰς κεφαλὰς ὡς ἀποχρύσεως
 αὐτοῖς τῆς κόρης.

ὦ μύχια ἐμὲ] vlcus, cui non medeor.
 γλυμυμύχους] Plato in Phædro: ὅτι ἐμὲ
 ἐδόκει γάινυται ἀπὸ τῆς λόγου.

ᾤρω] [scribe, πειρῶ. ne tenta euellere
 è meo corde.

XXII.

πρωσιμμάιδοντα] [scribe, πρωσιμβα-
 ἰδοντα. ἐμβάιδον, idem quod ἐμβάινον. vñ-
 de ἐμβασιχείτης, Incubus: quod nomen
 cinædo apud Petroniū, & in eo iocus,
 quod promisso incubo repræsentetur
 cinædus cui id nominis, sicuti in Car-
 po scissore apud eundem Petronium.

πρωτελῶς συλχέοντα] Propertius:

T iiij

*Apparent non vlla toro vestigia presso,
Signa voluptatis non iacuisse duos.*

Petronius: *Ego ne suspicioni relinquerem locum, lectulum vestimentis impleui, vniufque hominis vestigium ad corporis mei mensuram figuravi.*

ἐωρτο] ita legendum. mane tradere Triumviris. Mane, id est, crastino matutino: ut vesperi, est hesterno vesperi. Xenophon Hellenic. III. καὶ ὃ ἐσπέρας σπευδόμενον αὐτοῖς. heri vesperi. In Apuleio & in Plauto eodem modo. In hoc etiam matutinum pro crastinum, si modo recta est lectio quæ in plerisque libris, Menæchmis: *Inde usque ad diurnam stellam matutinam potabimus.* Et inde origo vocabuli nostri Gallici, *de-main*, & Italici, *domani*, quo crastinum exprimimus. *Main* antiquo sermone nostro, mane, quod nunc *matin*. Qui fuerint Athenis οἱ αἰδιδεῖς, notum. Pro iis Triumviros, Romanorum more expresso, quod solitum antiquis & probis interpretibus. Apuleius de Mundo;

Hic ad minutiam frumentatum venit :
quod Græcus scribtor dixerat, ἦκεις εἰς
τὸ πρυτανεῖον ἐπισησάμενος. quia victus è
prytaneo publice Athenis, sicuti plebi
è Minutia Romæ. Τοιχόρυχοι perfosso-
rem vocant Plautus & Apuleius. In fi-
ne scribe, τέτοιον φυλάξω. Cetera desunt.

ERRATA.

- P**agina 13. ver. 11. lege, καπικήθησαν.
 14. 5. λαῖα.
 25. 16. ΔΟΛΟC.
 29. ult. Ερμούκράτης Εὐφορίωνι.
 33. 17. Κυρηναῖοι Δίκτυοι.
 41. 18. Εξαπλήσια.
 42. 21. διεφύκε.
 48. 2. propediem.
 80. 1. abierant.
 87. 15. tum si.
 96. 15. dile, ei.
 98. 11. Φρουρίωνι.
 100. 22. ipfi.
 102. 15. Αλκίφροσι.
 104. 9. at te.
 116. 4. ferre ille; iuuenis
 quippe.
 118. 5. Σπίσιππος.
 120. 10. multas, velox
 quippe.
 121. 15. Κλίμαχος.
 124. 18. faceram.
 125. 13. ἀκίσσασθαι.
 126. 15. Νικόστρατος.
 127. 2. ab amore.
 131. 14. annuas iuueni m.
 137. 14. Ειζίτης.
 141. 12. ὑποθήσας.
 142. 5. Εομόπιμος.
 145. 6. πῶς αἰχ.
 149. 7. Αἰρεδότης. 17. αὐτῶς.
 150. 2. in textu, βολομένης.
 11. in textu, σύμβολος.
 161. 14. εἴης.
 162. 10. Χρωμαπῶτι.
 165. 7. ἀσούχης.
 169. 1. παῖς. 19. πῦρ ἐλτος
 ἔρωτος.
 171. 22. si viri patienter
 ferant.
 172. 15. mihi Theseus.
 173. 3. Φιλωνίδης.
 175. 10. discidium.
 182. 6. ἐπιλάμβανον.
 186. 3. Μαρτίθιος.
 188. 22. reliquere.
 189. 18. ὦ πειρά.
 191. 20. cui libet.
 193. 18. αὐστηρῶς. 24. θυραυλῶν
 197. 13. ἀρτίως πῶς.
 198. 8. in textu, παύσειν.
 206. 8. literato.
 213. 17. αὐτοφύη.
 220. 6. ἐντρίπισον. 14. αἰθῆ.
 224. 7. doti.
 228. 2. assidue.
 233. 17. adsidant.
 235. 10. Odyss. Ψ.
 237. 18. πόρτης.
 271. 11. Philocteta.
 272. 13. ἢ λυκαῖα.
 273. 1. bene.

